

GROOVE

Nummer 7 • 2004 Sveriges största musiktidning

Interpol
Joss Stone
Ed Harcourt
Thomas Köner
Natasha Bedingfield

**Ja
Rule**

**Stephen Simmonds • Bloc Party • Anna Ternheim • Isis • Magnus Uggla
Daniel Cirera • El Musico • Stisch • Suburban Kids with Biblical Names • Sugarplum Fairy**

Groove 7 • 2004

Tre frågor Magnus Uggle	sidan 4
Anna Ternheim	sidan 4
Är vi redo för nittioalet?	sidan 4
Stephen Simmonds	sidan 6
Livet i rännstenen	sidan 6
Bloc Party	sidan 7
Ett subjektivt alfabet	sidan 7
Isis	sidan 8
Thomas Köner	sidan 8
Daniel Cirera	sidan 10
El Musico	sidan 10
Stisch	sidan 11
Suburban Kids with Biblical Names	sidan 11
Sugarplum Fairy	sidan 11
Ed Harcourt	sidan 13
Natasha Bedingfield	sidan 14
Ja Rule	sidan 16
Joss Stone	sidan 18
Interpol	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 23
DVD-recensioner	sidan 26
Egenrecensioner	sidan 28
Groove CD 7 • 2004	sidan 31

Iedare Skärpning!

När man pratar om musik nuförtiden så är tonläget ofta gnälligt och negativt – vart tog glädjen vägen? Är allt verkligen så nattsvart som man kan få för sig?

Förfasas man inte över det förträffliga underhållningsprogrammet *Idol* på TV så stirrar man sig blind på CD-skivornas vikande försäljningssiffror. Och ingen i branschen har hittills knäckt (det urgamla) problemet med illegal (?) kopiering. Skivbolagen famlar i mörkret och tar till de klassiska knepen att alienera fans genom att åtala dem och smitta ner deras apparatur via korrupta musikfiler. Man skulle kunna tro att luften gått ur hela rörelsen.

Och så är musik det ojämförligt bästa i livet (ja, förutom kärlek och en iskall öl på en solig uteservering, då)! När mörka hösten smyger sig på känns det dags att bejaka sin passion för musik. Igen.

Ja, jag älskar verkligen musik! Den får mig att vilja gå vidare. Och vi är många därute som är hookade på skiten. Som lyssnar på metal, hiphop, rock, country, house, pop, electro, reggae eller vad fan som helst dygnets alla vakna timmar.

I mina ögon finns ingen kris. Vi lider av överflödets förbannelse (ett soft I-landsproblem) som kan skapa ångest, men egentligen innebär det att jag/vi bara behöver dyka ner i utbudshavet och ta för oss. Musik är skitkul! Både för utövarna och för oss lyssnare. Den som säger nåt annat är en gnällig gammal fjant.

Gary Andersson
chefred@groove.se

Omslag
Roger Erickson

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
http://www.groove.se

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0706-44 13 79

Web
Ann-Sofie Henriksson, ash@groove.se

Groove-CD Fredrik Eriksson
031-13 91 70

Praktikant Moa Stridde

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

ISSN 1401-7091

Groovearbetare

Martin Adolfsson	Johannes Giotas
Kristofer Ahlström	Torbjörn Hallgren
Mats Almegård	Annica Henriksson
Gary Andersson	Johan Joelsson
Daniel Axelsson	Robert Lagerström
Mikael Barani	Per Lundberg G.B.
Roger Bengtsson	Kalle Malmstedt
Jonas Elgemark	Thomas Nilson
Mattias Elgemark	Daniel Severinsson
Andreas Eriksson	Niklas Simonsson
Fredrik Eriksson	Magnus Sjöberg
Moa Eriksson	Mathias Skeppstedt
Mattias Falk	Henrik Strömberg
Sandra Fogel	

Groove görs i samarbete med:

Bostream

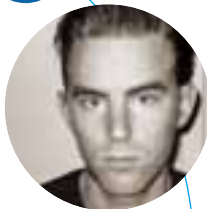
GROUND CONTROL

CMM GROUP

Groove topp10

enligt Kristofer Ahlström, ka@groove.se.

- The Night Keys (band)**
En fullängdare kommer lastad. Snart.
- Late Great Daniel Johnston (hyllningsplatta)**
Mark Linkous-initierat flyttbidrag till dysterkusten.
- Mark VII – Commando Jackson (låt)**
Outkast möter soundtracket till *Giana Sisters*. Typ.
- VIA – My Baby Likes to Boogaloo (CD-R)**
Hembränt smakar bäst.
- Cocksparrer – Bats Out (låt)**
På repeat under hela *Football Factory*. Cockney hard-on!
- Paul Heaton – Under the Influence (album)**
Englands störste cyniker bjuder in till en skivsamling som skulle kunna vara din egen.
- Mavis Staples – Have a Little Faith (album)**
Gospel.
- Peggy Lejonhjärta – Spår nr 6 (låt)**
En låt om *Martha* som låter som *Night?* Indiepop är den nya gubbrocken!
- The Gol Team (band)**
John Lenmons polisonger & co kommer till Sverige igen!
- Kasabian (band)**
Jag saknar Shaun Ryder, ok?

Se mer film!

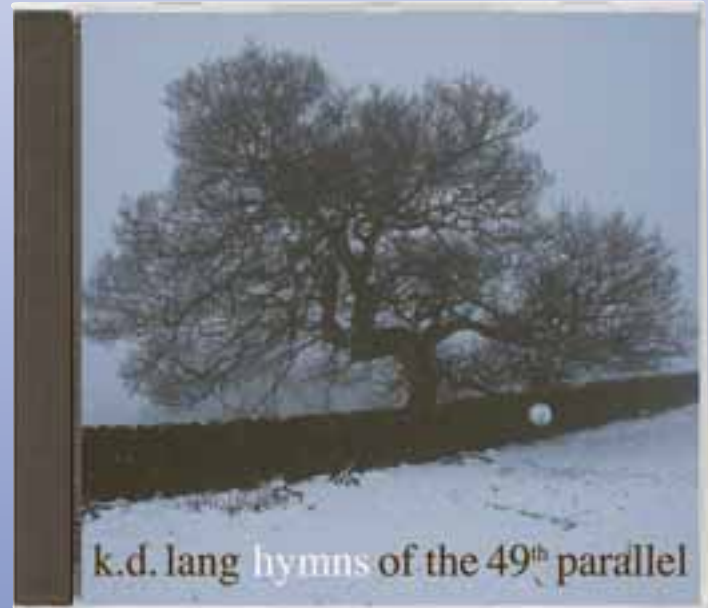
Groove bjuder, tillsammans med brafilm.com, våra läsare på extremt billig DVD-hyra i 10 dagar. Låna hem konserter, dokumentärer och långfilmer via brafilm.com. Erbjudandet gäller hela oktober. Missa inte denna chans att se bra film!

Gå in på brafilm.com och ange GROOVE19 så är det bara att välja bland drygt 5000 titlar.

brafilm.com

Brian Wilson
Smile. CD **185:-**

K.D. Lang
Hymns of the 49th Parallel. CD **175:-**

Tom Jones & Jools Holland
Tom Jones & Jools Holland. CD **175:-**

Fahrenheit 9/11
Soundtrack. CD **95:-**
- Med bl.a. REM , Neil Young , Go-gos

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

4 frågor till...

Lars Tranghus

Magnus Uggle, som är aktuell med ny skiva och krogshow i Göteborg.

Vad händer?

– Jag ska köra krogshowen *Best in Show* på Rondo i Göteborg. Det blir en stor show med humor, mycket humor och musik, mest från nya skivan. Plus något som aldrig setts förr på en krogscen. Showen kommer att visas i två månader. Min nya platta släpps i oktober.

Genom tiderna, vilka texter är du mest nöjd med?

– Det är många texter som jag är nöjd med så det är rätt svårt att välja ut någon. Men *Trubaduren* från *Alla får påsar* och *Efterfest* från senaste känns verkligen som jag lyckats 100-procentigt.

Hur kommer det sig att du alltid lyckas träffa mitt i prick i texter oavsett det gäller dörrvakter, kändisfester eller Djursholmsbrudar?

– Jag har väl koll på allt det där. Då blir det lätt att pricka rätt förhoppningsvis. Jag har inga problem med att ta skit för mina texter. Skulle jag inte få det skulle det vara tråkigt och meningslöst.

Vad lyssnar du på annars?

– Allt möjligt. Har lite svårt för hiphop och r'n'b. Fast Eminem är en bra artist. Men det är ju å andra sidan inte hiphop...

Per Lundberg GB

Anna Ternheim

Unik poparkitekt

Martin Adolfsen

Anna Ternheim sjunger på en engelska som präglas av nordiskt vemod. Tusen saker skulle kunna sägas om att hon i sitt uttryck hör till de främsta i Sverige, men då skulle detta bli en hyllning. Säg så här: det finns en Ane Brun, en Stina Nordenstam och en Anna Ternheim. De är alla unika – för de kan konsten att framkalla starka känslor.

– Det som kommer ut nu stämmer med bilden från förra sommaren. Men det känns tomt. Och jag är trött. Glad är jag väl, mest glad. Men det känns märkligt.

Vi träffas på Söder i Stockholm i slutet av augusti. Det är där hon rör sig för det mesta, som i en triangel – hemmet, studion och jobbet. Skivdebuten *Somebody Outside* har precis blivit klar, det är ett år sedan den spelades in på Gotland. Annas musik placeras in i facket singer/songwriter, själv tycker hon att det är mer i poptradition.

Hon har tagit paus från arkitektskolan och under året som gått har hon och bandet, tillsammans med Andreas Dahlbäck och Linus Larsson, producerat skivan. Dessutom har hon agerat förband till Nicolai Dunger, Olle Ljungström och Tomas Andersson Wij. Och i höst blir det Lars Winnerbäcks tur att äntra scenen efter Anna.

Först fanns det ingen direkt plan för skivan. Flera skivbolag var intresserade, men nu i oktober är det i alla fall dags för alla att ta del av den fina musiken. En försmak har varit singeln *To Be Gone*.

– Skivan innehåller låtmateriale som spänner över lång tid, inspelningsprocessen har varit utdragen. Jag tycker att det känns när man lyssnar, skivan är varierad.

En avskalad tolkning av Broder Daniels *Shoreline* finns med. Annas röst och hennes fingrar på piano och trångorgel, och det är bättre än originalet – om man nu vågar säga så...

– Jag hade kunnat välja en annan BD-låt. Melodispråket och texterna tycker jag om och vemodet och melankolin är underbart – det är bedärande poplåt.

Anna har skrivit sedan hon var tio år, som låtskrivare känner hon sig trygg. Och plikttröget gick hon på musikskolans gitarrlektioner, vilket gett resultat. Nu har hon börjat erövra pianot. För när öronen börjat tröttna på gitarren är det bra att hitta nya ingångar. Eller hitta fin akustik i badrummet.

Vi pratar om formbegrepp och likheter inom arkitektur och musik. Grund och byggstenar. Harmonier, rytmer och struktur. Om att det sägs att hus är frusen musik.

– Vägen dit, processen och hantverket, påminner om varandra. Men min upplevelse av arkitektur är mer intellektuell, musik slår hårdare mot hjärta och mage.

Och när Anna sjunger sina skrivna ord till melankolisk musik är det så vackert, fast det gör ont. Det går inte riktigt att värja sig för det kryper in och når sig fast i hela kroppen.

– Jag sjunger mina låtar, men är inte en sångerska som kan leverera olika stilar och sound. Jag låter som jag låter. Jag tycker inte att jag sjunger dåligt, men jag lägger mer vikt på vad jag vill säga än röstens sound, det handlar om att göra texten rättvis.

Sandra Fogel

Är vi redo för nittiotalet?

Det kan inte vara lätt att spela i Melody Club just nu. Trots deras catchy melodier och coola framtoning kommer de att kännas hopplöst ute inom kort. Åttiotalsretron känns riktigt trött vid det här laget, både musik- och modemässigt. De enda som kommer fortsätta anamma stilen efter årsskiftet är troligen diverse dokusåpakändisar.

Nu är det snarare nittiotalet som gäller och jag kan inte riktigt bestämma mig för vad jag tycker om saken. Visserligen är det kul med nostalgi men är vi verkligen redo för nittiotalet? Stockholms ineställen spelar The Verve och Underworld. Unga fulla konststudenter och medelålders musikjournalister dansar till musiken och försöker klä sig

som om de vore med i *Trainspotting* eller *24 Hour Party People*.

När de kommer hem lägger de sig kanske och läser nittiotalets generationsförfattare Per Hagmans senaste alster eller Linda Skugges nytugivna dagbok från mitten av nittiotalet.

Journalistmännen i den yngre medelåldern drömmer om sin storhetstid då de var unga och snygga medan de unga konststudenterna slår knut på sig själva för att vara först med den nya trenden.

Själv får jag en otäck déja vu-känsla av att livet är en enda rundgång. År 2004 känns nittiotalet fortfarande alldeles, alldeles för nära. Jag har visserligen tidigare pushat för nittiotalets eurodisco, MEN jag vill inte ha tillbaka senare delen av nittiotalets indiepopvåg eller ravekultur.

Det var kul då, men nu är det ungefär lika inspirerande som en utdragen gäspning.

Jag vill inte heller ha tillbaka grungen vars förestående comeback det flitigt tjtats om och vars tendenser redan börjar synas. Får jag se fler fjortonåringar i Kurt Cobain-tröjor och slitna Courtney-frisyryr kommer jag skrika av fasa.

Man kan fråga sig vad som kommer efter nittiotalstreton. Milleniummodet eller 2001-retron? Och efter det, vad kommer då?

Okej, man kan inte skapa nyskapande musik eller nytt mode ur intet, men att

vända sig till närmsta decennium för inspiration känns tämligen fantasilöst.

Vilket förmodligen inte kommer hindra mig från att glatt klä ut mig och spela skivor på nittiotalskvällar...

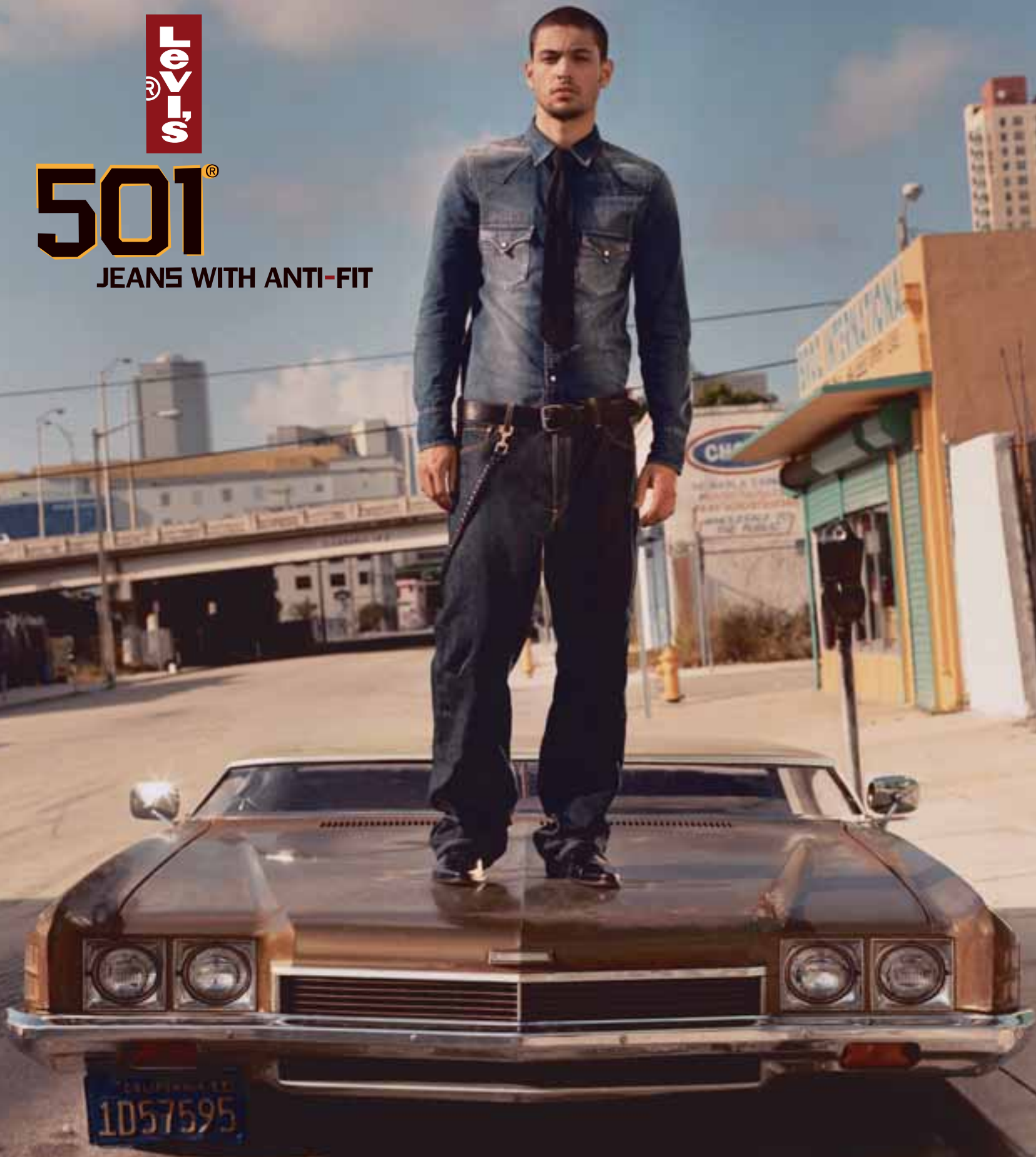

Moa Eriksson
moa@groove.se

Levi's®

501®

JEANS WITH ANTI-FIT

Stephen Simmonds

Ung soulveteran

Man behöver inte åka över halva världen och spela in med höjdarproducenter för att det ska bli bra. Det räcker att ha goda vänner och brinna för sin musik.

Marthin Adolfsson

Ni kanske minns den – duetten *Tears Never Dry* med Lisa Nilsson som var en riktig hit 1997? Världen låg öppen för Stephen Simmonds och skivbolagen dräggade. Men så slog den stora olyckan till och Stephens pappa gick bort. Det var svårt att komma tillbaka till musiken, men efter fem år släpptes ändå andraskivan *For Father* med en mängd duetter och samarbeten med stora amerikanska producenter.

Men en olycka kommer sällan ensam. Skivan sålde så där och relationen till skivbolaget surnade.

– Det var helt enkelt otroligt negativa vibbar förra gången. Bolaget var en total katastrof och pappa hade gått bort. Det var väldigt jobbigt, säger en idag betydligt mer harmonisk Stephen Simmonds.

Sinnesfriden hörs tydligt på nya skivan *This Must be Ground*, som är betydligt

enklare och varmare än sina föregångare. Fast som vanligt rör sig Stephen Simmonds än i Marvin Gaye-land, än dansar han försiktigt in på en klubb, än är det pop, än r'n'b.

– Någon amerikansk kritiker har kallat det jag gör för alternative soul. Det kanske det är, skrattar den unge stockholmaren.

Alla band till skivbolag är klippta och Stephen Simmonds håller själv i alla trådar när han släpper *This Must be Ground* på egna For Father Records. Pengar har det inte funnits så gott om och resor till USA för att leta producenter har han fått klara sig utan. Istället är skivan inspelad på elva dagar i Kosmos Studio på Södermalm i Stockholm och är ett projekt där den som haft lust har fått hjälpa till.

Kompisen Alex Papaconstantinou har funnits vid Stephens sida genom hela pro-

jektet, barndomsvännen – tillika J.Lo- och Westlifeproducenten – Arnthor Birgisson har bidragit med två låtar och Eskobarproducenten Pontus Frisk med en.

– Jag har jobbat mycket med mina vänner. Det gör att allt genomsyras av värme. Alla som ställt upp har ställt upp på mig. Vi har inte haft några pengar ens till stråksektioner och sådant, säger Stephen Simmonds.

Istället har resultatet blivit både hans gladaste och mest harmoniska platta hittills, men också hans mest politiska. Textraden ”Jesus never killed anyone” i *Killing and Religion* är till exempel ett ganska tydligt ställningstagande.

– Jag har alltid känt att jag vill ha med dom sakerna. Jag vill ju göra någonting med musiken, men hittills har det mest handlat om singlar med temat ”Heartbreak – tjejen har lämnat mig”. Jag vill väl

inte bli riktigt politisk heller, i och för sig, men jag har åsikter som jag vill föra fram. Nya singeln *Mother Mary* symboliserar den här förändringen. Det är en politisk låt.

Och sakta men säkert ska nu Stephen Simmonds föra ut sin musik och sina åsikter. Med egna krafter och distributionshjälp. Först Norden – och sedan kanske världen.

– Jag har en liten fan base i London och New York. Det är kul. Det märks när jag säljer skivor via min hemsida. Vem vet, jag kanske sätter mig och kuskar runt i England i morsans gamla kombi med bagaget fullt med skivor och åker runt till butiker och säljer?

Kalle Malmstedt

Livet i rännstenen

krönika

Vad är det som är så intressant med att se våra idoler lida? Och varför vill de visa det för oss? Just nu i USA så är dokumentärer större än någonsin, och det är väl ingen överraskning att snåljåpen och medieälsklingen Lars Ulrich från Metallica valde att tvätta sin smutsiga byk offentligt.

I *Some Kind of Monster* snålas det inte med Spinal Tap-moment eller bortskämda små rockstjärnor på sina rancher. Men filmen som verkligen är intressant och som visar rockbranschen som den ser ut nere från rännstenen och på små illaluktande klubbar är *Dig!*. Den är filmad under åtta år och följer Brian Jonestown Massacre och The Dandy Warhols från ingenstans till någon slags nästan-kändisnivå. Det är brutalt och ärligt, tragiskt, smutsigt och vansinnigt.

Det är ganska uppenbart tidigt i filmen att mannen som är Brian Jonestown Massacre, Anton Newcombe, har mentala problem och är extremt ostabil, och inte blir det bättre när han upptäcker heroin. Men anledningen till att se den här filmen är inte för att se det totala sammanbrottet av en otroligt talangfull människa utan för att det i motsats till Metallicas \$40 000 terapiesession visar ett rockband på botten och deras kamp att ta sig därifrån.

De ligger inte vid pooler utanför sina 120-rums slott och flyger privatjet. De sitter istället åtta personer ihopklämda i en van fyra månader om året, utan chans till dusch eller klädtvätt, och spelar på små sketna barer inför 35 betalande. Och medan Brian Jonestown vägrar att sälja sig så är det precis

vad The Dandys gör så fort de kan, och deras kamp mot skivbolagsjätten är precis lika intressant. Att vara signad på ett stort bolag betyder inte direkt genombrott.

Men tillbaka till frågan – varför vill de visa oss detta? Hur kan Lars Ulrich vilja att hans fans ska se honom sitta och dricka champagne medan han säljer konst för flera miljoner, eller hur medlemmarna i Metallica egentligen inte verkar tycka om varandra.

Och sen har vi Anton i *Dig!* – hur kan han låta ett filmcrew vara närvarande när han sparkar en kille i publiken i huvudet, eller när han hög på heroin skriker åt sin fru – eller The Dandys, hur kan de visa oss när de sitter framåtlutade över en spegel sniffandes kokain?

Är folk så desperata efter uppmärksamhet att de inte bryr sig om vad som visas så länge

de i alla fall visas? Och vi fans, varför vill vi se det här? Tycker jag bättre eller sämre om Brian Jonestown nu? Eller Dandys, vad tycker jag egentligen om dem, verkade inte sångaren vara en riktig skitsövel?

Och framförallt – varför gillar jag, trots mitt gnäll, filmerna så mycket?

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

Bloc Party

Nästa stora sak

Londonkvartetten har fött singlar fyllda av falsettsång, stök och neurotiska gitarrslingor. Och i januari kommer bandets första fullängdare.

Russell Lissack spelar gitarr. Han träffade sångaren och gitarristen Kele Okereke på en Readingfestival. Tillsammans med basisten och sångaren Gordon Moakes och trummisen Matt Tong slog de sina rockhuvuden ihop. Angel Range blev Union som sedan blev Bloc Party. Men är Bloc Party skramliga och nyskapande eller bara ännu ett band som följer Franz Ferdinands snitslade banor på den postpunkiga new wave-orienteringen?

– För tillfället är det mycket standard-rock som klingar sextio- och sjuttioal, utan att nämna några namn. Och det är ju inte så unikt. Jag tycker vi gör något speciellt när vi inkorporerar olika element som rock, dance och punk i vår musik. Det är svårt att placera oss i något bestämt fack.

I juni åkte Bloc Party till Köpenhamn för att spela in sitt debutalbum.

– Studion låg utanför Köpenhamn. Det var en bra studio och vi kunde experimentera mycket. Det var en schysst och

avspänd atmosfär. Och han som ägde studion hade fruktansvärt mycket skivor. Så vi lyssnade på mycket musik. Det var också skönt att komma bort ifrån London och bara koncentrera sig på vår musik.

Bloc Party passade också på att ta en avstickare till Stockholm för att spela på Accelerator.

– Det var skitkul. Accelerator hade en unik line-up med band som man inte ser på festivaler annars. Det var helt annorlunda från dom brittiska festivalerna. Det kändes mer som en klubbspelning.

I oktober bär det av på Englandsturné. Men i november kommer Bloc Party tillbaka till Sverige. Då ska de på turné med Interpol och kommer att göra ett par spelningar i Sverige.

Bloc Party är redan lika hyllade i brittisk press som hemvändande OS-medaljörer. Men själv är Russell Lissack försiktig med att dra för stora växlar.

– Det är trevligt att folk uppskattar vår musik. Men man måste vara försiktig och beredd på att det kan vända. Man ska inte ta saker för givet för då kan det bli så att man slutar missnöjd.

Det krävs varken någon Saida eller Nostradamus för att på vilket rockband som spränger sig in i folks stereoanläggningar i höst. Med vässade fingrar på greppbrädorna, desperation i stämmorna och tvångsmässigt hamrande på trummorna kommer Bloc Party att krypa förbi hammaren och städet rakt in i hörselgångarna på både kreti och pleti.

Men har alla bara varit så positiva? Vad är det råaste någon har sagt om er musik?

– Nej, ingen har varit så grym än. När vi började som Angel Range fick vi ett gäng ganska sura recensioner. Men jag försöker att inte läsa så mycket recensioner numera.

Bloc Party är ingen dagslända. I framtiden kommer det att bli ”a lot more bloc”. I alla fall om man ska tro Russell Lissack.

– Jag tror vi har en lång framtid. Vi har ju inte släppt vår första skiva än. Och det finns mycket kvar som vi vill göra. Som att komma ut och spela mer live.

Bloc Partys debutalbum har ännu inte fått något namn men kommer att innehålla 13 låtar. Skivan kommer troligtvis att släppas i januari och kommer att innehålla mer variation och skilja sig en del från det tidigare materialet.

– Folk kommer att bli förvånade. Skivan kommer att innehålla en bredare mix. Vi har redan fått positiva kommentarer från folk som hört dom nya låtarna.

Johan Joelsson

ett subjektivt alfabet

THE ZEROS

Fyra tonåriga latinos från Chula Vista, en liten håla inklämd mellan San Diego och mexikanska gränsen, som tack vare sin enkla punkrock och enhetliga klädsel fick epitetet ”de mexikanska Ramones”. The Zeros släppte bara tre singlar under sin levnadstid mellan 1976–1980. Stencoola låtar som *Wild Weekend* och *W.I.M.P.* finns dock samlade på CD:n *Don't Push Me Around*. The Zeros gitarrist **Robert Lopez** gick senare till att återfödas som **El Vez**, ”den mexikanske Elvis”. Hans skivor heter vitsiga saker som *Graciasland* och *Merry MeX-Mas*. DA

ZIGMAN ZIMMERMAN

Tillhör ni de som alltid undrat vad det skulle blivit av **Bob Dylan** om han inte blivit en butter folksångare? En trolig karriär kan varit skofabrikant. Bobs farfar Zigman drev en skofabrik i Odessa vid Svarta Havet. Zigman emigrerade till det förlovade landet i början av 1900-talet på grund av judeförföljelsen innan den ryska revolutionen. Farfar drog via New York till Duluth, Minnesota. Där bosatte han sig och frugan **Anna** och livnärde sig som gårdfarihandlare. 1911 fick de sonen **Abraham**. Vad som hände sen vet vi redan. Visste ni förresten att i år är det 39 år sedan Bob släppte *Bringing it All Back Home*? PLGB

ZZZANG TUMB

Ett idag sorgligt bortglömt band som var med och färgade den svenska popen under början av 1980-talet. Släppte sitt enda, självbetitlade, album 1983 på saliga, men stora, **Stranded Records**. Med medlemmar som **Irma** och **Iddé Schulz**, **Iodine Jupiter** och **Latte Kronlund** lyckades de kombinera det bästa från rock, pop, soul, funk och, ja, punkattityd på ett naturligt sätt. *Dans*, *Pentagon Pop*, *Molotov Cocktail Party*. Mmm. Kronlunds drivande bas, utan andningspauser och nästan absurt dynamisk, känns fortfarande utan motsvarighet i svenskt musikliv. *Strarna Schultz* enda riktiga avtryck i pophistorien. MS

Du kan vinna!

Konsertbiljett till
Graham Coxon

Skivor med
Anna Ternheim
Marilyn Manson
Interpol
Bloc Party **Joss Stone**
Zac **Ed Harcourt**
Nick Cave

...inne på www.groove.se

Isis

Två nya album på ett år. Med två olika band. Aaron Turner i Isis förklarar hur det går till när Old Man Gloom får ratat material att jobba med.

– Det händer sällan men det händer. På en Isis-repning kan jag ta upp nåt jag verkligen gillar. Men om det inte funkar, och jag ändå känner att jag fortfarande gillar det, så tar jag med det till mina andra band Old Man Gloom eller House of Low Culture.

Aaron Turner är numera bosatt i Kalifornien. Sedan ett år tillbaka har han och övriga medlemmar i Isis flyttat från östkustens Boston till västkusten och solen.

– Inga fler vintrar! Men vi ska på turné i norra USA och Kanada i december så nånstans stöter vi väl på den. Men jag är glad att slippa vara inomhus sex månader i sträck.

Till Sverige och Europa räknar han med att komma lagom till solen bryter fram på våren. Med ett nytt album, *Panopticon*, i bagaget.

– När vi repar brukar vi ha på känn vilka låtar som kommer att bli våra favvolåtar live. Men väl i studion kommer plötsligt andra låtar till sin rätt.

Gregory Moss

In *Fiction* var en av de första låtarna som Isis kände blev så gott som komplett i studion, medan till exempel *Altered Course* bara bestod av ett råtkast. Den växte fram ur improvisation, och tillsammans med ett antal olika lager av keyboards och gitarrer blev alla i bandet till slut glatt överraskade. Och helnöjda.

– *Altered Course* känns fräsch, andra låtar har vi nästan repat sönder innan vi går in i studion, säger Aaron Turner.

Isis låter som en blandning av Tools *Lateralus* och Built to Spill. Musiken är till största delen instrumental, och deras kännetecken är atmosfär. Någoting att lyssna på medan du tittar ut genom ett flygplansfönster. Inte helt konstigt att många förknippar Isis långa och lågmälda låtar med jointar och haschpipor.

– Jag hör det ganska ofta, men tycker verkligen inte att musiken ska vara begränsad till det. Om folk vill göra saker som får dom att uppskatta musik på ett djupare plan så är jag helt för det. Samtidigt stöder jag inte idén att du måste vara uppfuckad för att lyssna på våra album.

Torbjörn Hallgren

Vill du ha mer?

Läs även unika artiklar om 21st Century Noise och ADL från Blacknuss på vår hemsida.

Thomas Köner

Henrik Strömberg

Vän med brus

Få har lyckats förmedla en känsla av ödslighet lika effektivt som Thomas Köner. Men bara för att hans musik påminner om karga landskap betyder inte att han är en dysterkvist.

– Jag försöker göra musik som är mer en upplevelse av ljudelement snarare än ett visst budskap eller berättelse.

Hans verk är byggda mycket på brus, vitt oljud. Ändå är hans musik vacker, hans album trevliga att lyssna på. Hur får man brus att bli vackert?

– Jag relaterar till det brus jag träffar på omkring mig ute; en fjärran motorväg, vind, tåg som åker förbi långt borta. Den sortens oljud har också en slags sorts skönhet tycker jag, och kanske därför kan jag få ut något mer organiskt eller personligt ur det, jämfört med att bara sätta på en synt och göra skärt eller vitt oljud.

Thomas fnittrar till. Överhuvudtaget är han en mycket varmare och gladare person än hans skivor förleder en att tro. Fast i nästa andetag förklarar han att omgivningens brus är hans vänner.

– När jag går omkring på olika ställen är jag väldigt medveten om dom olika nyanserna av oljud som omger mig. Jag komponerar bara ljud jag själv gillar, det finns givetvis fula ljud.

Hur blev du intresserad av den här sortens musik?

– Jag tror jag föddes sån här. Jag var aldrig nöjd med dom resultat jag fick när jag spelade i band eller orkestrar. Till slut insåg jag vad jag gillade. Det var inte så att jag fick en plötslig uppenbarelse, utan det var en stegvis insikt om vad som återstod efter allt annat hade åsidosatts.

En av Thomas snyggaste skivor är *Unerforschtes Gebiet*, utforskat område, en bildskiva (se nedan) med två långa spår som gör vacker musik av ismassor som krasar samman.

– Kartan var en del av en bok som publicerades 1897, mer än hundra år sedan nu, och den arktiska regionen hade ännu inte utforskats, så de lämnade hela mitten blank. Jag tyckte mitten skulle passa bra som mitten på en vinylskiva. Så nålen på din grammfon närmar sig långsamt polen, man kan börja i Tromsø i Norge och fortsätta däriifrån. På det viset fick jag idén till ett stycke. Det tog tio år, men till slut hade jag gjort en bildskiva av det hela.

En bildskiva har sämre ljudkvalitet jämfört med vanlig vinyl, var det något du tog med i beräkningen?

– Ja, jag samplade några väl spelade bildskivor, bara knastret, det låter lite som krasande is. Jag tänkte att om man spelar skivan tio-femtio gånger så får man mer isljud.

Thomas skrattar till, nöjd med hur det hela fungerade. På vinylens B-sida är kartan spegelvänd, där man kunde ha väntat sig att hitta Antarktis istället.

– Antarktis kommer nästa år, lovar han.

Efter intervjun sitter vi på ett soldränkta kafé i centrala Barcelona med en kanadensisk konstnärinna. Hon klagar på att så många inom kultursvängen ursäktar att de inte tjänar så mycket med uttrycket ”jag gör det inte för pengarna.” Thomas kontrar direkt:

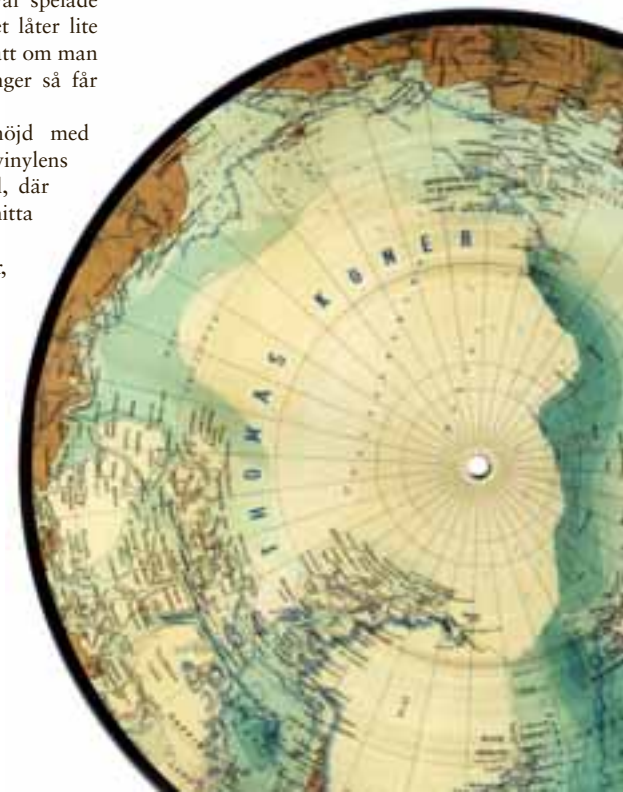
– Jag gör det för pengarna.

Han hymlar inte med att han hoppas intervjun ska

leda till att han blir inbjuden till festivaler och liknande i Sverige. Alla artister som låter sig intervjuas har en baktanke att det ska leda till ökade inkomster, men Thomas är ovanligt öppen med det.

Och faktiskt går det att livnära sig på att göra så nischad konst. Thomas är i Barcelona för att visa några multimediaverk på Sónarfestivalen. Filmer på ödsliga vägar som sakta täcks av snö. Och ändå är hans kalender fulltecknad. Han åker jorden runt för att göra installationer och spelningar. Nice work if you can get it.

Henrik Strömberg

GAME ON

BLÅGULT GULD

Daniel Cirera

Namnet Daniel Cirera må vara obekant, men om du besökte årets Hultsfredsfestival är det mycket möjligt att du sett honom framträda. Du har dock – garanterat – inte hört honom.

– Jag skulle spela akustiskt i Groovetältet, och det började samlas lite folk. Enda problemet var att Soulfly brakade loss på Hawaiiscenen samtidigt. Jag klev upp på en trädgårdsstol och försökte ta i, men det såg antagligen bara ut som att jag stod och mimade. Fast det blev i alla fall ett roligt konsertminne, skrattar han.

När den inte dränks av Max Cavaleras avgrundsvrål är Daniel Cireras musik en trevlig bekantskap. Den 28-åriga malmöiten inspireras av glamrock, säger sig göra kärlekspunk och debutplattan *Honestly - I Love You *cough** beskrivs i skivbolagsbiografen som en ”milkshake på Norah Jones och Eminem”. En rejäl blandning således.

Daniel började skriva musik i slutet av åttiotalet, och istället för den sedvanliga mopeden fick han en gitarr och en portabel Marshallstärkare i 15-årspresent. Inledningsvis var det Skid Row och Mötley Crue som var normen, men efter hand formade han sin egen stil.

– Oavsett vad jag har lyssnat på så har musiken alltid funnits där. Det är det första jag sätter på när jag vaknar, och det sista jag stänger av när jag går och lägger mig.

Liksom för många andra singer/songwriters kom Daniels genombrott tack vare kärleksbekymmer. Ett avslutat förhållande resulterade i en långresa till Centralamerika och USA. Den stundtals deprimerade resedagboken utgör en textmässig mall för debutalbumet. Livsglada fraser som ”Life just sucks/I’ve lost the one/I’m giving up” genomsyrar det öppenhjärtiga albumet.

– Jag är ganska stolt över att ha vågat vara så ärlig. Jag menar, vem fan är dum nog att avslöja att man sitter och runkar till bilder av sin ex-flickvän? Det är ju lite tabu, trots att jag vet att du gör det – att alla gör det. Men jag har försökt skriva så naken och blottläggande som möjligt.

Krävs det något svart för att skriva stor musik?

– Jag tror att det hjälper att ha något att skriva om som berör en. Jag kommer att vara lika ärlig på nästa skiva också – fast det kanske blir mer punk och mindre kärlek.

Mattias Falk

foto Daniel Cirera: Lukas Tellman
foto Stisch: James Holm
foto Suburban Kids: William Nömmell
foto Sugarplum Fairy: Emma Svensson

El Musico

På stan hänger affischer för Emir Kusturicas nya film och Idol dominerar löpsedlarna. Någonstans däremellan kommer mitt möte med sångrösterna Jenny och Manne i El Musico in. Eller som Manne uttrycker det: – Vi är antikommersiella och tillhör inte den här sidan av popen.

På en spelning frågade någon vilken film en låt var från. Och precis sån är musiken. På fjärde och senaste skivan *Everyday Daydreams* dras man in i en annan värld och skivan växer och växer.

– Jag skriver inte enkelt eller rakt. Det är ett estetiskt språk och ingen diskbänksrealism direkt, säger Manne.

Tom Waits satte tonen för åttamannabandets start 1999, och sedan dess har de spridit ut sin musik.

– Det är mest tuppår i det här och en höna, säger Jenny med ett skratt.

Samtalet glider iväg på stickspår. Om hur uselt Idol är, att sådant återfinns i låten *Crème de la Crap*. Att bandet har byggt upp en budget och nu kan ta ut gage. Dessutom har de köpt en buss. Och där trängs musikanterna med en mängd instrument; såg, banjo, vibrafon, ståbas och så vidare.

– Vi är som ett helt fotbollslag, säger Jenny.

Och när det talas i fotbollstermer, vem är då lagledare?

– Manne är eldsjelen.

– Jag skulle vilja säga Petter och Ulf. Dom har lagt ner mest tid på studion. Vi har drivit på mest, fast alla är delaktiga.

Studion kallad Folkhemmet är deras egen och bolaget All Tomorrow's Recordings likaså. De vill inte nästla sig in i den stora musiken, det är do it yourself som är filosofin. Redan 2000 gjordes en EP i den andan.

– Jag tycker det är roligt. Inte för att vi gått i bräsch för do it yourself-rörelsen, men att man varit med och delat tanken från början.

Och Manne har även en tanke med att texterna inte finns med i konvolutet han producerat.

– Det ska vara lite svåråtkomligt. En del lyssnar inte utan blir distraherade av texten. Du ska bara lyssna, det är ett visuellt språk. Vill man ha mer kan man ta reda på det.

Sandra Fogel

Suburban Kids With Biblical Names

David Berman är sångare och gitarrist i Silver Jews. Han är en jävel på att författa vridna texter fulla av misär och vitsar. Namnet Suburban Kids With Biblical Names är ett av Bermans litterära krumsprång. Men Suburban Kids With Biblical Names är också en beroendeframkallande popduo från Haninge. Med sylvassa tänder hugger de sig blixtnabbt fast i lyssnarens hjärta och sprutar in sitt indiegift. Och det finns inget serum.

– Jag tycker Suburban Kids With Biblical Names är ett fint namn. Sen är det kul att man associerar det till Silver Jews. Men en del tycker att det är långt och svårt att komma ihåg. Men bandnamn är svårt. Det är viktigt att man inte tänker för mycket på vad man ska heta, då blir det inte bra, säger Johan Hedberg som tillsammans med Peter Gunnarsson utgör SKWBN.

Bandet har fått till ett sprakande sound på debut-EP:n med det fantasifulle namnet # 1. Den burkiga och opolerade ljudbilderna fungerar perfekt som en ram för de kompromisslöst poppiga låtarna.

– Vi får det soundet för att vi spelar in hemma och tar lång tid på oss. Det sköna med att spela in hemma är att man alltid kan fortsätta en annan dag. Det är inte som att boka tid i en studio.

Hemma är hos Peters föräldrar. En del har spelats in i hallen. Annat i förrådet.

Johan och Peter spelar också i medlems-späckade Chloe. Ett band som fortfarande existerar men för tillfället ligger lite på is. Johan tycker det är skönt att SKWBN "bara" är en duo. – Det är bra när man spelar in, med tanke på att man bara har en att konfrontera.

Sedan Valborg har SKWBN avverkat spelningar i en ryslig takt. Emmabodafestivalen och "I kärlekens namn" i Norberg var bäst.

En spelning som var rolig men inte gick lika bra var när de lirade i en lada någonstans i Småland.

– Vi hade förinspelade bakgrunder på en skiva. Vi bad ljudteknikern att höja men han sänkte. Och mitt i konserten började skivan hacka.

Oktober väntar en drös nationsspelningar runt om i landet. Går allt enligt planerna kommer SKWBN i november att koncentrera sig på att spela in. Datorn som används till inspelning och pianostämning har gått sönder men ska lagas. Nya låtar skrivs hela tiden. Och i januari kommer det en ny EP som kanske ska heta # 2.

Johan Joelsson

Stisch

1991 fick Tommy Spaanheden upp ögonen för den elektroniska dansmusiken. Då var han tjugo och hade hållit på med musik i sju år, mest med hårdrock i olika band. Idag är han 30+ och har varit trogen den elektroniska musiken sedan dag ett. Han har gett ut techno under ett antal olika namn. Som en av medlemmarna i duon Sirene har han försett världen med triphop och idag gör han mest breakbeats. Fast på sistone har han börjat blanda in mer och mer gitarrer och melodislingor.

– Jag lyssnar nog lika mycket på gamla vinylerna med rock som nya tolvor med dansmusik idag.

Förutom att gitarrerna är tillbaka har Tommy också gått tillbaka till att göra fler och fler låtar med vokala inslag efter ett par år då han mestadels släppt instrumental musik. Denna vokala orientering är tänkt att leda till ett album tidigt nästa år med olika sångare, "varav hälften är kända". Men vilka de är vill Tommy inte berätta.

– Nej, det ska bli en överraskning. Jag vill inte ens ge dig någon ledtråd.

Det första samarbetet blev singeln *Beauty in Me* med Magnus Carlson från Weeping Willows på sång. En dansant men ändå väldigt poppig låt som påminner en hel del om Depeche Mode. Kanske framför allt genom Magnus Carlsons Martin Gore-vibrato i låten. Tommy berättar att han och en kompis satt och diskuterade vem som skulle vara den perfekta röst till en framtida låt och då kom Magnus Carlson snabbt upp. Det här var innan Weeping Willows själva gjorde Depeche Mode-pop i *Touch Me*, men Tommy kände på sig att Magnus kunde sjunga på rätt sätt. Efter några möten bestämde de att de skulle spela in låten, så Magnus reste till Göteborg över en dag. Texten hade han skrivit på tåget och allt klaffade perfekt.

Kanske lite väl perfekt om man betänker att Tommy Spaanheden har gjort en låt som heter *Göteborg* och håller på GAIS, Magnus Carlson är Bajenfan och bor i Stockholm.

– Han är en bra människa och så gillar han underdogs som GAIS också. Det är kul att han kan så mycket om fotboll. Och Hammarby är ju ett föredra av Stockholmslagen. Helt klart.

Mats Almegård

Sugarplum Fairy

Trots att debutalbumet *Young & Armed* släpps först i höst känns Sugarplum Fairy redan som ett etablerat band. Om det beror på släktskapet med Mando Diao, den okuvliga attityden eller det faktum att Oasis-doftande singeln *Sweet Jackie* gått på högvarv under sommaren låter vi vara osagt – bandet har hur som helst nått långt med tanke på att medlemmarna egentligen är för unga för att komma in på de klubbar där de drar storpublik.

– Det är en bekräftelse. Dom är äldre än vi är – och dom älskar oss, säger bandets ene sångare, 19-åriga Victor Norén.

Sugarplum Fairy bildades 1998 i ett garage i Kvarnsveden. Under de första månaderna bestod reportören av Oasis *Live Forever*, men efter ett par månader började Victor och brorsan Calle skriva egna låtar. En av de främsta drivkrafterna var att komma bort från Borlänge.

– Det är något med småstäder, man vill visa vem man är och tröttnar till slut på att folk trampar på en. "Hur ser dom ut egentligen, varför har dom långt hår? Jävla bögar..." Folk i Borlänge tror att polotröjan är ett plagg som enbart är till för kvinnor.

Hur viktig är er image?

– Vi har ingen utstuderad image, men varje beståndsdel i Sugarplum Fairy är viktig, allt från kemin mellan bandmedlemmarna till utseendet på gitarrerna. Ett bra band ska man inte behöva se live fem gånger för att fatta, det ska finnas där direkt. Det går inte en dag utan att vi funderar på hur vi ska bli bättre.

Förutom de obligatoriska jämförelserna med Beatles och Stones kommer bandets influenser från namn som Lennon, Dylan, The Clash – och Zlatan Ibrahimovic.

– Han är så mycket rockstjärna man kan bli. Han kommer från slummen och tar ingen skit, han är fotbollens Liam Gallagher. Idrotten är dagens rock, kidsen bryr sig mer om Zlatan än om Julian Casablancas.

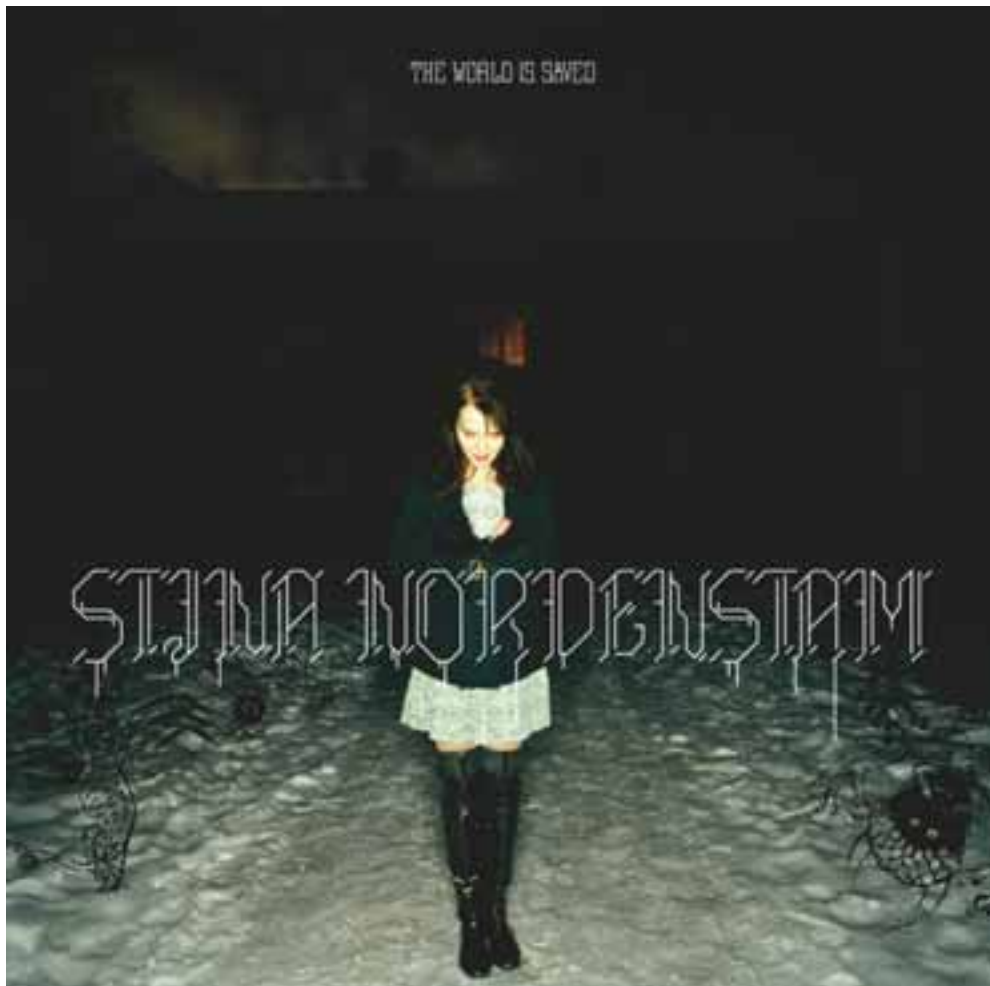
Sugarplum Fairy har alltid turnerat furiöst, i synnerhet under 2004, någonting som skapat en viss abstinentens.

– Självklart är det kul att släppa en skiva, men jag ser den bara som en ursäkt för att få åka ut och spela live. När sommarturnén tog slut satt jag och tänkte "vad fan ska jag göra nu?". Sedan ringde jag EMA Telstar och krävde en höstturné.

Mattias Falk

YOUR RECORD COLLECTION IS SAVED:

- 1, STINA NORDENSTAM**
THE WORLD IS SAVED
Nytt album från sveriges mest begåvade artist.
Innehåller singeln "Get On With Your Life".
- 2, ESTELLE**
THE 18TH DAY...
Englands nya hiphop prinsessa.
Ni har inte missat singeln "1980".
- 3, CHARLIE MARS**
CHARLIE MARS
Ny sing/songwriter från Mississippi.
Förband till R.E.M i USA under hösten.

Ed Harcourt

Talar i tungor

Pojken med tvättbjörnen på axeln är tillbaka med sin tredje fullängdare *Strangers*. Hotet att lägga av med musik, efter att han betraktade förra plattan som en flopp, var tomma ord. Tack gode gud.

En uppsluppen Ed Harcourt befinner sig i Lilla baren på Riche i Stockholm timmarna innan han ska göra en intim gratisspelning. Skivbolagskillen kommer med Ed på axlarna och dimper ned honom på stolen framför mig. Med en drink i handen och klädd i kritstrecksrandig kostym och spetsiga skor ger han svar åt mina frågetecken.

– Jag ser inte *From Every Sphere* som en flopp, men jag var lat och ofokuserad och ibland måste jag vara hård mot mig själv för att kunna bli en bättre låtskrivare. Jag sparkar mig själv på ballarna innan någon annan gör det. Men jag kände ett tag för att sluta göra musik. Musikindustrin är full av idioter. Det är ovanligt att man träffar någon som är självkritisk, och det finns så många arroganta människor som struttar omkring vilket är trist.

– Jag blir misstagen för att vara arrogant när jag i själva verket känner mig nervös och osäker. Med min musik vill jag att folk ska bli berörda på ett eller annat sätt. Den nya plattan är väldigt personlig och känslomässig och den här gången försöker jag inte gömma mig bakom någon fasad av insekter och djur.

Strangers är inspelad i Atlantisstudion i Stockholm och i AGM-studion i Vallarum, Skåne. Som producent står Jari Haapalainen och mixningen är till större delen gjord av Brainpools Christoffer Lundquist, vilket inte alls känns främmande. Ed Harcourt är ju känd för att vara väldigt förtjust i Sverige. Och på den magnifika låten *Loneliness* medverkar The Tinys sångerska Ellekari Larsson.

Ed kom i kontakt med Jari när han förra året tog med sig The Concretes på turné. Han visste inget om Bear Quartet eller något annat Jari gjort men han blev fascinerad av honom som person (eller hans söta lilla rumpa, som han svarar fotografen). Att stänga in Harcourt och Haapalainen tillsammans i en studio, båda med väldigt starka idéer om hur saker ska vara, känns som att fösa ihop Beatrix Kiddo med Elle Driver. Men Ed säger att

de kom väldigt bra överens. Någon enstaka dispyt över mixen uppstod, men inte mer.

Jari har sagt att han aldrig har supit så mycket under en inspelning tidigare.

– Bull-fuckin'-shit! Jag måste skicka honom ett sms, jävla lögnare. Han försöker bara bättra på sin image så han får mer jobb. Hur som helst, han är en grym producent och vi har redan bestämt oss för att göra nästa platta tillsammans. Jag kan knappt vänta. Men nästa platta kommer låta helt annorlunda.

Majoriteten av låtarna på *Strangers* är skrivna under de två senaste åren. Men han har fortfarande kvar det stora arkivet med flera hundra låtar som han säger sig skulle behöva omvärdera. Om han kunde skulle han ge ut plattor varannan månad.

– Då skulle folk se dom olika sidorna av mig. Den tecknade figursidan, den humoristiska – istället för att bara se mig som en känslig, allvarlig trubadur.

Ed Harcourt gör ingen hemlighet av sin konsumtion av alkohol. I intervjuer berättar han om diverse slagsmål med mexikaner och visar upp sina blodsprängda ögon. På hemsidan skriver han i dagboken att det är dags att ha en vit månad, att han vill kunna tänka klart ett tag. I nästa inlägg gav han upp den tanken ganska snart. Även i lätttexterna dyker det upp rader som "My oh my oh my I've had a few" eller "As children make their way to class/I sit and raise another glass/cause you don't dwell much on the past/when it keeps haunting you".

Nuförtiden bor Ed tillsammans med sin flickvän violinisten Gita Langley som också medverkar på några albumspår. Hon var en stor inspiration i skapandet av *Strangers*. Just därför är det flera låtar som är glada popsånger. Han menar att det är en stor lögn att artister/konstnärer gör bättre saker när de är deprimerade.

Det lyser i ögonen när han talar om flickvännen.

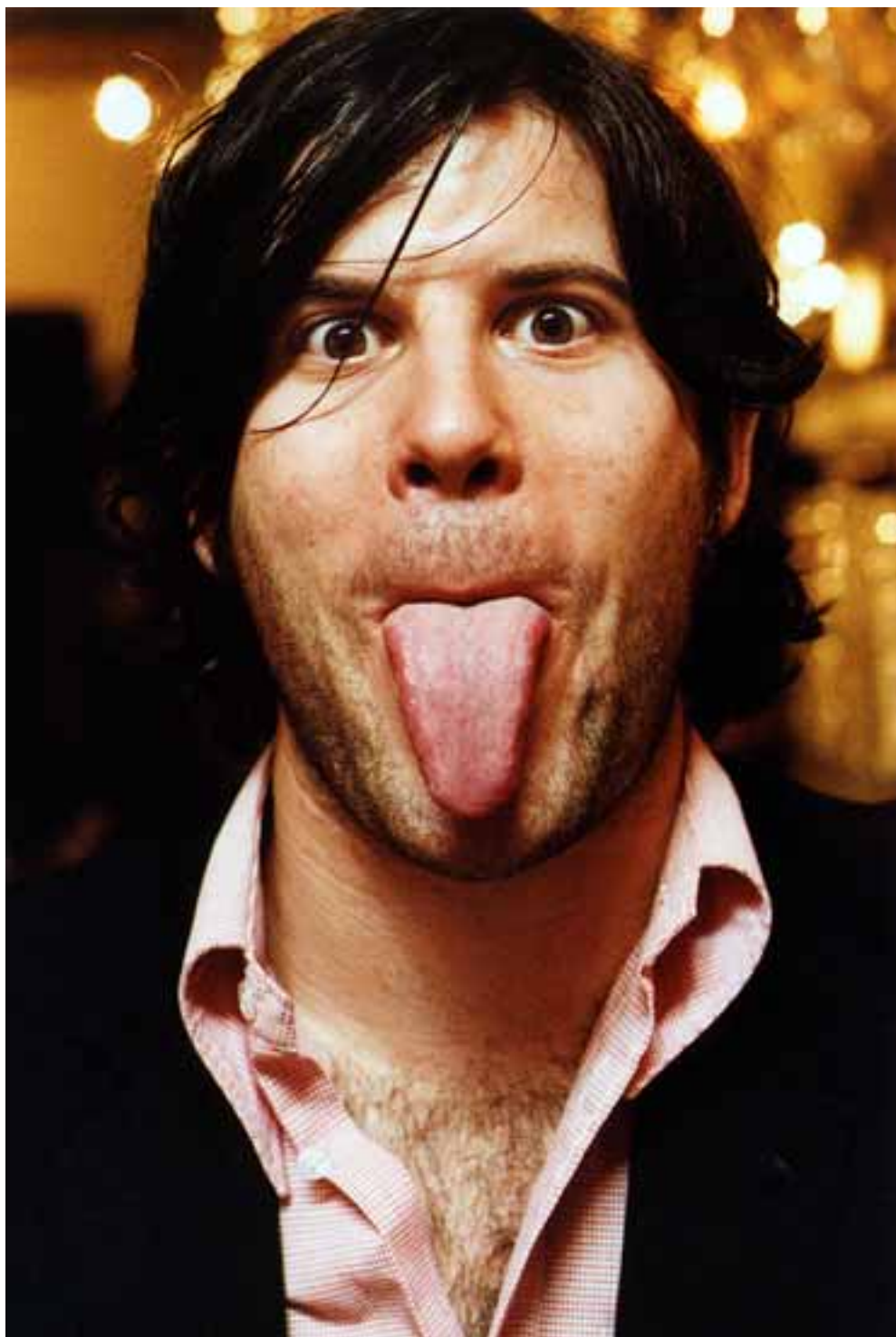
– Det är en annan typ av kärlek, så stark, så kompatibel – jag kan inte riktigt förklara. Vi har varit tillsammans i tjugo månader och det blir bara mer intensivt. Jag har aldrig varit med om något liknande. Jag har alltid trott att ett förhållande är som bäst i början och sedan börjar slutta nedåt. Men det här är annorlunda.

Du har sagt att din flickvän har lugnat ned dig, men jag tycker du verkar vara en "partykille".

– Jag dricker inte mer än någon annan. Men jag har slutat slänga mina kläder i havet, slå in väggar och aska cigarren i handen. Jag vill ha en familj i framtiden.

Jag trodde aldrig jag skulle gilla en låt som inleder med orden "Kids you're our only hope". Men när den är skriven av Ed Harcourt då blir det fan poesi.

Annica Henriksson

Mattias Elgemark

Äventyrlig singel söker...

Natasha Bedingfield är hittills mest känd för att vara lillasyster till Daniel. Men med färsk englandsettan *These Words* i bagaget är hon fast besluten att klara sig själv – och att spöa brorsan...

Det råder inget tvivel om att skivbolaget storsatsar på Natasha Bedingfield. Stockholmsbesöket styrs av ett smått omänskligt schema, när jag träffar Natasha på Hotell Rival är det exakt 45 minuter tills hon ska stå på scen – i Kungsträdgården, beläget i en annan stadsdel. Trots stressen är det en förvånansvärt trevlig och avslappnad popstjärna som slår sig ned i en av de gräsligt rödspräckliga fåtöljerna.

– Jag ser det som ett privilegium att få resa runt i olika länder och stå på scen. Det är det här jag har jobbat för i hela mitt liv, så jag ser ingen anledning till att gnälla.

Det är svårt att prata om Natasha Bedingfield utan att nämna brodern Daniel – smörpopparen bakom *If You're Not the One* – i samma andetag. De inledde sin musikaliska bana tillsammans i r'n'b-gruppen DNA Algorithm tillsammans med lillasyster Nikola, de bor ihop i London och de marknadsför varandra skamlöst.

– Daniel slog igenom före mig, och varje gång han intervjuades satt han alltid och

pratade om hur duktig jag är – ibland blev journalisterna så trötta på hans tjat att dom tvingades avbryta honom. Men det kommer 300 nya kvinnliga artister i år, så det krävs mer än ett bekant efternamn för att lyckas. Jag tycker om att ha press på mig, det höjer kvaliteten på min musik – och det går ju bra än så länge...

Hela familjen verkar ha talang - har ni funderat på att starta en brittisk motsvarighet till Jackson 5?

– Nja, alla har sin egen stil och är fast beslutna att göra sin egen grej. Och jag tror att alla kommer att klara sig bra på egen hand.

Familjen Bedingfield kommer (Natashas öststatsklingande förnamn till trots) från Nya Zeeland, men flyttade till Londonförorten Lewisham under åttiotalet. Föräldrarna ”uppmuntrade kreativa impulser”, och under tonåren ägnade Natasha varje ledig stund åt att skriva musik, influerad av artister som Lauryn Hill, Stevie Wonder och Björk.

Som 18-åring började hon plugga psykologi, men inte på grund av ett personligt intresse, utan för att kunna skriva bättre texter.

– Jag ville få en djupare insikt i andra människor för att kunna skriva texter som alla kan relatera till. Jag är trött på artister som slänger ihop en låt och sedan stoppar in ord som passar till melodin. Jag ser *Unwritten* som en bok om mitt liv, där varje låt är ett nytt kapitel. Därför brukar jag ha en bandspelare i fickan, om jag skulle komma på någon textrad när jag är ute på stan, och annars ringer jag hem till mig själv och sjunger in melodislingor på telefonsvararen.

För ett år sedan fick 22-åriga Natasha Bedingfield sitt efterlängtrade skivkontrakt, och i år kom debutplattan *Unwritten*. Musiken beskrivs bäst som hookig pop med r'n'b-inslag, där englandsettan *These Words* sticker ut mest. Även förstasingeln *Single* och den minst sagt otippade duetten med D12-rapparen Bizarre är värda att notera. Texterna handlar mycket om att

njuta av livet och våga ta risker – något som Natasha säger sig leva upp till.

– Jag älskar action och äventyr, bland annat har jag hoppat bungy jump och åkt jet ski. Just nu tränar jag thai-boxning. Jag har brottats rätt mycket med mina bröder genom åren, så jag kan nog få in en bra träff. Jag skulle spöa Daniel i alla fall, skrattar hon.

Den vanligaste frågan Natasha får handlar faktiskt inte om hennes bror, utan om hon, i enlighet med genombrotts-singeln, är just singel.

– Jag är fortfarande ensamstående. Många undrar om läten är ett försök att skrämman bort män, men det är det verkligen inte. Jag älskar män, jag vill bara vänta på den rätte i stället för att vara ute och leta desperat efter någon.

Man kanske kan se det som en påkostad kontaktannons i stället?

– Kanske det, ha ha. Har du några förslag...?

Mattias Falk

BORDER MUSIC

RABID (r)

THE CRAMPS

DEEP CUTS

NYRELEASER 11 OKTOBER DVD MED
 ALLA 5 VIDEOS + 3 BONUS TRACKS
WWW.RABIDRECORDS.COM

BAD TASTE RECORDS

presenterar:

QUIT YOUR DAYJOB

"Quit Your Dayjob"

"Quit Your Dayjob is the nerd you were in school, broke and on bad acid. This record makes The Cramps sound like Devo in a wheelchair."

Punk? Electro? Surf? All of the above or none of the above? You tell me...

I butik den 27 Oktober!

FOUR SQUARE

INDUSTRY AT HOME

Ny skiva ute den 18 Oktober!

BTR 84 CD

Tänk dig *At The Drive In* med *The Get Up Kids* känsla för melodier och *Saves The Day* säregna punk pop... Ladda ner gratis smakprov på vår hemsida. Gillar du ovannämnda band kommer du inte bli besviken!

LastDaysOfApril

"S/T"

UTE NU!

"Last Days Of April" CD

"Henrik" 3" CD

Vi passade även på att återsläppa deras allra första 7" som en CD 3". OBS! Går endast att beställa via vår hemsida.

Återsläpp av LDOAs allra första fullängdare. Inkluderar en osläppt låt!

B
BAD TASTE RECORDS
<http://www.badtasterecords.se>

Kommande releaser:
DANKO JONES - "T.B.A" Spoken Word CD
LAST DAYS OF APRIL - "Live The End" CDS

Kommande Bad Taste Events:
JESSE MALIN (US) 9/10 Mejeriet, Lund
SVENSKA AKADEMIEN 30/10 Mejeriet, Lund
GIBBY HAYNES & HIS PROBLEM (US) 2/12 Mejeriet, Lund
THE TOY DOLLS (UK) 21/10 Kompaniet, Göteborg, 22/10 Klubben, Stockholm

SAGE FRANCIS (US) 19/10 Tavastia, Helsinki, 20/10 Blå, Oskö,
 21/10 Bommens Salonger, Göteborg, 22/10 Södra Teatern,
 Stockholm, 23/10 Mejeriet, Lund

– Den är specialgjord för mig. Det är en exakt kopia av vad Muhammed Ali hade på sig i Zaire 1974 för Rumble in the Jungle mot George Foreman.

Ja Rule lyser av stolthet när han visar träningsoverallen han har på sig. Hans posse i soffan verkar helt ointresserade och Ja måste slå med en tidning på en av dem för att få den reaktion han vill.

– It's cool man, this nigga got style, säger killen till mig innan han återvänder till magasinet Seventeen med Hillary Duff på omslaget.

JAG BEFINNER MIG PÅ 28:e våningen i Worldwide Plaza, den största och mest vräkigt lyxiga byggnaden i Hell's Kitchen på Manhattan. Även om området inte lever upp till sitt namn längre, så trängs fortfarande turister och irländska barer med sexklubbar, prostituerade och crack-pundare som ligger i trappuppgångarna eller helt öppet försöker sälja sina stenar till dig på gatan. Och där, bland de gamla betongbyggnaderna, sticker Worldwide Plaza upp med sina 50 våningar, glasväggar och den pyramidformade toppen och passar inte riktigt in.

Det är här Ja Rule ger intervjuer med anledning av nya plattan *R.U.L.E.* som kommer ut den 17:e november. Exakt ett år efter floppen *Blood in My Eye*.

– Titeln betyder ingenting, folk vill hela tiden att Jas titlar ska betyda något, men det gör dom inte alltid, det är bara en titel. Jag ville få tillbaka fokus på Ja Rule igen, så därför titeln *R.U.L.E.* Men den står inte för någonting, betyder ingenting.

Allting kretsar kring Ja Rule och man märker snabbt vem det är han tycker mest om – nämligen sig själv. Utifrån det resonemang, hur väljer man gästartister till sina album? – Det är viktigt att dom som sjunger med mig ser bra ut bredvid mig, jag tänker alltid på att om en sång blir till video så måste det vara snyggt. Det måste få mig att se bra ut och dom måste se bra ut bredvid mig. Många klagade på att jag valde att göra en skiva med J.Lo, men tittar du på den videon så är hon snygg. Vi är snygga tillsammans, och J.Lo får Ja att se snygg ut!

Han skrattar högt och bullrande och slår sig på knät. Det är första gången man får ett smakprov på den djupa rösten, för i samma sekund som jag satte på bandspelaren så började han prata med en väldigt tyst och försiktig röst.

– R Kelly har gått igenom en massa skit och när jag hörde det så tänkte jag att jag vet vad han snackar om, Ja Rule har också varit där. Så jag ringde till R och vi snackade och jag skrev en låt till honom och han skrev en till mig, för vi vet. Och ibland när jag skriver låtar så tänker jag att det vore nog bara R som skulle förstå vad jag menar med detta.

Hur jobbar ni ihop?

– Vi skickar låtar till varandra – jag en till honom, han mixtrar med den i sin studio och skickar den tillbaka, jag trixar lite och skickar den tillbaka. Det är riktigt samarbete om man säger så.

Det mesta på nya plattan är producerat av en kille som kallar sig Jimi Kendrix.

– Direkt från gatan. Jimi Kendrix är en kille från Queens som jag och Gotti har upptäckt, han kommer att bli enormt stor.

NÄR JA RULE FÖRST uppmärksammades 1999 med *Venni Vetti Vecci* så blev han anklagad för att bara vara en DMX-kopia, vilket dock inte hindrade plattans försäljningssiffror att springa upp till 1,7 miljoner. Året efter kom *Rule 3:36* som blev en ännu större succé, men det var med 2001 års *Pain is Love* som Ja Rule blev den bäst säljande hiphop-artisten i världen. Den sålde lite över 5 miljoner och Ja Rule hade hittat sin stil. Med Ashanti på nästan alla sina skivor har han blivit rappens egen E-Type, Ja Rule sjunger versen och refrängerna sköts av Ashanti och tillsammans har nästan de skapat en egen genre: pop-hiphop.

Men i och med 2003 års *Blood in My Eye* började det gå sämre. 50 Cent rappade om hur usel Ja Rule var och anklagade honom för att sno hela sin grej från Tupac, och på en prisceremoni samma år blev Ja utbuad av publiken. *Blood in My Eye* floppade rejält och här sitter vi nu ett år senare med uppföljaren. Frågan är om det förflutna, med både framgång och motgång, satt press på honom inför nya skivan.

– Nä, ingen alls. *Blood in My Eye* floppade inte, det var aldrig meningen att den skulle sälja, det var en street-platta, och jag är förvånad över att nån utanför New York fat-

tade den överhuvudtaget. Nej, det var ingen riktig platta.

Tidigare under dagen har en samlad trupp journalister fått lyssna på valda delar av nya plattan. Den är fokuserad och har ett uppdaterat sound, med starka keyboardslingor och en tung, tung bas. Det känns som att Ja Rule gått framåt medan han ändå stått kvar på fast mark, Ashanti är där och sjunger refränger, och Ja gör sina patenterade skrik. Jag får intrycket att Jimi Kendrix har injicerat lite nytt blod i truppen. Och av låtarna vi fick höra så var det lika delar hit-baserad r'n'b som det var tung street vibe. Av den senare sorten stack låten *New York* ut.

– Det var dags va?, säger Ja och skrattar åter sitt höga bullrande skratt.

– Varje gång jag är i LA så har dom en ny låt om Los Angeles och jag tänkte att det var dags att sjunga om min stad också.

Är New York viktig för din musik?

– Absolut. Absolut, min musik är New York, jag är east coast. Vet du, east coast är New York – är du inte härifrån är du inte east coast. Då är du dirty south, eller från norr eller nåt, men när man snackar om east coast hiphop så är det Brooklyn, Queens eller Bronx. Så är det bara.

– Men jag spelade in plattan i Miami. Behövde fokus, behövde komma ifrån allt. Och du vet i Miami är allting lugnt, chill-out vet du. Tittar man ut genom fönstret så är det palmer och vatten och grönt, ingen stress, inget New York, bara fokus för Ja Rule.

– Och flickor i bikini, säger han och skrattar högt igen.

Rummet vi sitter i är ett stort hörnrum med heltäckande fönster på två sidor som visar skyskraporna runt oss och bakom dem Hudson River. Vi sitter i enorma skinsoffor som både jag och Ja Rule helt försvinner i, medan hans gäng får hålla sig med att sitta på stolar runt oss. De verkar extremt uttråkade. Någon gång emellanåt säger Ja något till dem men får sällan något svar.

Precis innan intervjun har Ja Rule skaffat en ny fickdator och sitter under hela pratstunden och försöker klura ut hur den fungerar och jag får ett par gånger vänta på svar medan han djupt försjunken försöker föra in ett nytt telefonnummer.

Du är född och uppvuxen i Queens tillsammans med enbart din mamma.

– Ja, jag hade en tuff barndom. Jag vet inte om du vet, men jag var uppfostrad Jehovas Vittne. Det är därför jag avskyr religion idag.

Ja Rule Inget skitsnack, bara musik

Så du firade inte jul och födelsedagar?

– Precis, jag hade aldrig födelsedag och jag fick aldrig några julklappar. Mamma var Jehovas och hennes föräldrar och hennes syskon, så vi var det också. Men när mamma umgicks med folk från hennes jobb som inte var Jehovas så blev hon utfryst – min mor- mor och morfar slutade prata med henne, hennes bror slutade prata med henne. Otroligt grymt, men sån är den religionen. Det är min framgång som har fört familjen tillbaka igen. När jag blev kändis började alla prata med mamma igen.

Och nu har du själv barn.

– Tre stycken. Men dom har födelsedagar, skrattar han. Familjen är allt vet du, det finns inget viktigare. Det lär man sig när saker och ting går dåligt, när ingen annan finns där för att hjälpa dig, då har du bara familjen.

Samtalet kommer in på 50 Cent och hur mycket deras beef spelade in på hans karriär. Ja Rule böjer sig fram mot mig och tittar mig rakt in i ögonen.

– Hiphop är krig. Du måste försvara dig, du får aldrig visa dig svag. Publiken kräver detta av dig. Och för dom är det roligt, det är självklart. Men för mig och 50 är det inte så väldans skoj, det gör ont att höra så mycket skit om sig själv. 50 tycker inte det är kul när jag dissas honom, jag tycker inte det är kul när han snackar skit om mig. Men ingen tänker på det, vi ska bara vara tuffa och ge igen, och gör inte vi det så gör någon annan det. Det skadar hiphopen. Det är därför nya plattan bara är om musiken. Ingen beef, inget skitsnack, bara musik.

FÖRUTOM SIN ALI-OVERALL bär Ja Rule ett armbandsur som är helt täckt av diamanter, ett armband på andra handen lika täckt av diamanter och likadant är det med örhängen, ringar och halsband. Inget guld alls, bara diamanter. Blingbling för hela pengan.

Det är inte svårt att tänka sig att den lille pojken i Queens som inte fick någonting som barn nu ska ha allt. Jag frågar om han fortfarande bor i Queens, men han säger att han bor i New Jersey för att det är bättre skolor där, och lägre skatt. Men han har också en lägenhet i Hollywood.

Sedan 2000 har Ja Rule även spelat i åtta filmer varav den senaste inte kommer ut för- rän i januari 2005.

– *Assault On Precinct 13* är den bästa film jag någonsin gjort. Jag fick spela mot dom

Roger Erickson

bästa; Laurence Fishburne, Ethan Hawke, Maria Bello och John Leguizamo.

Han hade aldrig någon tanke på att bli skådis, att det är helt och hållet Pras från Fugees fel. Han ville ha med honom i sin film *Turn it Up*, men Ja Rule var inte så intresserad. Men skitsnacket började ändå ta fart – ”vem tror han att han är”, ”bara för att han är artist tror han att han kan skådespelare” och så vidare.

– Och jag hade inte ens sagt ja till rollen, men alla hade redan dömt mig. Så jag ring-

de upp Pras och sa att jag gör det, det är inga problem.

– Nu gör jag film hela tiden. Det är skönt att inte vara Ja Rule, du vet, att bara vara, det är det man kan i filmvärlden. Men det är ingen publik, det är därför jag hela tiden kommer tillbaka till musiken. Jag behöver publiken, jag behöver få veta med en gång om det jag gör är bra eller inte. Du vet, jag saknar scenen, scenen är allt. Den som inte turnerar är ingen riktig musiker.

Han tittar på mig och ler.

– Och ja, jag kommer till Sverige.

Du gjorde också en låt med Metallica förra året. *We Did it Again*.

– Ha ha, vet du varför? För att jag låter mer James Hetfield än James Hetfield gör själv! Men det är nyttigt att göra andra saker, man får inte bli fast. Plus att det ger energi till mina egna album, allting annat jag gör bara hjälper mig när jag gör mina egna plattor. Det är likadant med musik, jag lyssnar på musik hela tiden. Hiphop, r'n'b, alternativ rock, country – jag lyssnar på allt. Man

måste hänga med i vad alla andra gör i den här branschen.

Men du har också sagt att du vill bli den första hiphopartisten som pensionerar sig, är det så?

Han skruvar på sig och skrattar lite.

– Njae, jag vill nog hålla på ett bra tag till. Jag kan ju liksom inget annat. Vad kan jag säga, jag är en kreativ person. Så det blir nog ingen pensionering än på ett tag.

Mathias Skeppstedt

England har drömt. Länge.

Joss Stone är svaret på deras fantasier, 18 år och den enda arvtagerskan till Dusty Springfield.

Nu släpper hon sin debutskiva – trots att hon inte kan sjunga.

Säger hon själv.

Joss Stone är på toa.

Hennes pressmanager har håret slickat över hjässan i tunna silverstråk och säger: – Ni får vänta, hon fixar smink inför foto-graferingen.

Vi väntar.

Sen vänder han sig mot reporterteamet som gjorde intervjun före oss och säger:

– Jag vill titta på de där bilderna ni tog. Hon var inte sminkad och jag måste se bilderna innan ni går.

Och då är Joss Stone inte ens en artist som använder sitt utseende som försäljningsargument.

Precis som med Eminems genombrottsalbum *The Slim Shady LP* eller Bubba Sparxxx debut *Dark Days, Bright Nights*, så är det på konvolutet till hennes debutplatta *The Soul Sessions* omöjligt att avgöra Joss Stones utseende eller hudfärg. Eller ålder.

Alla artiklar om Joss Stone börjar istället med samma sak – rösten: Janis Joplin via Mavis Staples, Aretha Franklin, Mary J Blige och så vidare.

Men hon är vit, blond, 18 år gammal och härstammar från den delen av England där man sorterar in Peckinpahs *Straw Dogs* under "Realitydrama".

– När folk frågar sig vad tonåringar vet om soulmusik, så bör man snarare fråga sig om dom glömt helt hur det är att vara tonåring, säger Joss Stone. Det finns ju ingen annan del i ens liv då man är så känslig – eller känslös, för den delen.

Det här med britten och soulmusik har alltid varit en knepig affär. När soulmusiken på sextioalet hade sin boom i Detroit och Memphis hade England Dusty Springfield, men inte så mycket mer – istället började man med det frimärkssamlade som kom att kallas northern soul, något som bygger lika mycket på kärlek som på oförfalskad avund.

Likadant är det med den brittiska popmusiken – från Beatles första Motown-stölder, via Paul Weller och Rod Stewart till Paul Heaton; gräset har alltid varit grönnare på andra sidan Atlanten.

– Det är det jag älskar med oss britten, kvittrar hon. Vi har ingen soulhistoria som säger vad vi måste lyssna på; Motown, Stax, Miami – vi kan ta till oss allt!

Vi sitter på ett konferenscenter med utsikt över Norra Djurgården. En gammal längdhopsbacke pekar som en rostskadad arm ut över området nedanför.

Bakom en bardisk belamrad med bullfat och kaffekoppar – sviterna efter en hel dags promotionarbete – pumpar en TV ut repriserna på MTV Music Video Awards.

– Åh, vad heter han, han där – han är så *cool*!, utbrister Joss Stone och viftar med handen mot TV:n så att berlockerna kring hennes handled klirrar mot varandra. Det är ett av de få ögonblick hennes verkliga ålder skiner genom den medietränade fasaden – samma sköld som alla 18-åringar med en miljonsäljande debut lär sig sätta upp.

Debuten ifråga var som klippt och skuren för Uncut-redaktionens våtaste drömmar: Steve Greenberg – som satte samman Stax-boxen om nio skivor – satt i producentstolen och plockade likt en Miamisoulens Ry Cooder samman sitt alldeles eget Buena Vista Social Club: Little Beaver och Timmy Thomas kompade, Betty Wright instruerade. Angie Stone gästade, liksom ?uestlove, ?uestloves frisyrr och hela The Roots.

– Jag förstår vad du menar, men *The Soul Sessions* var en skiva för alla, även om den särskilt gick hem hos kritikerna. Däremot kan man säga att *Mind, Body & Soul* har fler kopplingar till nutida soulartister.

Och jodå, det låter definitivt mer Erykah Badu och Mary J Blige än Carla Thomas eller Martha Reeves om man säger så – även om självaste Lamont Dozier varit med och pennfäktats lite på låten *Spoiled*. – Lamont och hans son, Beau, hade redan idén och ackorden klara, men dom sa, "vi kan ändra det om du vill" och då sa jag, "Fasen heller att jag ändrar något som Lamont Dozier skrivit!". Så vi satte inspelningen på en dag, där och då i deras hemmastudio.

Även om plattan är mer nutida så är hennes röst fortfarande planterad med rötterna i den gamla skolan, befriad från de wailexcesser man förknippar med Beyoncé, Aguilera och Whitney Houston.

Den ende som inte är särskilt imponerad av den omsusade pipan är, givetvis, Joss Stone själv.

– Jag är ingen särskilt duktig sångerska, jag kan inga egentliga tekniker, jag kan inte nå dom riktigt höga tonerna. Jag är ingen

vidare sångerska – jag gör det jag gör mer för andras skull än min egen.

Det låter farligt.

– Tja, det har du rätt i, men vad jag menar är att jag inte gillar att gräva ner mig i mina egna grejor. Men jag gillar att folk tycker om min musik, det är därför jag gör det jag gör.

Två miljoner sålda ex gör nog heller inte särskilt ont.

Kristofer Ahlström

Mattias Elgemark

T O M W A I T S

photo by / Anton Corbijn

R E A L G O N E

ALBUM IN STORES NOW

Peter M. Van Hattem

New York-bandet Interpol har släppt platta nummer två och hoppas med den även kunna skaka av sig det epitet varanda rockjournalist försöker tvinga på dem. Att de skulle vara Joy Division-efterapare.

Interpol spelar visserligen något åt post-punk/new wave-hållet och att sångarens röst stundvis lät spöklikt nära Ian Curtis får ju inte skribenterna att sluta veta bäst. – Det är en av anledningarna till att jag är så exalterad över att släppa den nya plattan, säger Interpols sångare, gitarrist och textförfattare Paul Banks. Första spåret *Next Exit*, som jag kan tänka mig att folk kommer tycka låter annorlunda, var egentligen skriven till debut. Och nu kan jag tänka att om vi hade satt den på förra albumet kanske folk skulle förstått att vår musik är lite bredare. Vi är inget koncept-band, vi försöker inte få till ett speciellt sound, vi är öppna för all sorts "shit".

Nya albumet *Antics* är precis som föregångaren inspelad i Connecticut med Peter Katis som producent. Uppföljaren är inte fullt så svart och kontemplativ som debut *Turn On the Bright Lights*. Låtarna är kortare och Paul anser sig sjunga bättre, mer naturligt. New York-konstellationen menar att de växt som band och blivit bättre låtskrivare.

Jag läste att du blev sjuk och illamående under inspelningen på grund av pressen.

– Ja, men det där vet jag har blivit feltolkat, säger Paul. Jag blev inte sjuk för att

jag var orolig för att spela in uppföljaren. Grejen var den att jag tänkte och koncentrerade mig för mycket under en lång tid. Under ett halvt år vägrade min hjärna vila så min kropp var tvungen att komma till undsättning och tvinga mig att ta det lugnt. När vi skulle spela in skivan så fanns det några ofärdiga texter och det var det som gjorde mig galen. Att skriva musiken var lätt. Låtarna kom väldigt snabbt, det fanns mycket energi mellan oss fyra efter turnerandet.

Hans texter är oftast komplexa och snåriga som en Paul Auster-roman. Det krävs ordentlig hjärngympa för att få grepp om vad han menar. Men det är det som är den stora tjueningen.

Paul började skriva poesi som femton-åring och när bandet bildades stöpte han om texterna i låtform. Han säger att han läser mycket men den mesta inspirationen kommer från människor han träffar. Det handlar om förhållanden och saker han observerar hos folk.

– Allt som händer träffar mig på ett väldigt emotionellt plan och jag behöver få ut det på något sätt. Antingen i en dikt, en gitarrslinga eller en låttext. Att umgås med människor kan vara antingen påfrestande

eller stimulerande, och i vilket fall måste jag kunna ge utlopp för det.

Brukar ni prata om dina texter inom bandet?

– Nej. En text för mig är inte ett ofullständigt pussel som man måste prata om för att sedan kunna färdigställa. Låtarna är klara. Det finns inget mer jag behöver säga. Jag försöker uttrycka så mycket jag kan i så få ord som möjligt. Skulle jag skriva och förklara vad jag vill ha sagt med en enklare stil skulle det krävas en hel bok och otroligt mycket tid. Men det är inte mitt jobb, säger han och skrattar.

Berätta hur en Interpol-låt blir till.

– Normalt brukar Daniel (Kessler, gitarrist) komma med en ackordrad, ett fragment och sedan tar vi andra över och gör ändringar. Det är så hela processen börjar. Jag brukar i det stadiet inte röra gitarren för jag bekymrar mig över basgången med Carlos. Vi alla skriver, strukturerar och redigerar låtarna tillsammans. Under den processen funderar jag på texterna och sjunger sångmelodin fast utan ord. Ibland håller jag det inom mig tills musiken är klar och först då sätter jag dit texten.

Ett återkommande ämne som tar upp stor plats i speciellt amerikanska artiklar

om Interpol är deras klädstil, som om det vore en sensation att ett band klär sig medvetet och snyggt. Kanske är vi i Europa så vana vid att våra band och artister har ett oklanderligt yttre. Eller vad tror Paul?

Han tittar ned på kläderna han har på sig och skrattar (vanlig blå skjorta, vanliga mörka jeans).

– Jag vet inte, det kanske är ovanligt med välklädda band i USA. Vi klär oss bara som vi vill. Jag tror vi gjorde misstaget att svara på dom där frågorna i början, säger han och leker med sina solglasögon.

I slutet av november kommer Interpol till Sverige. Och med två fantastiska platator i bagaget får de klä sig i sopsäckar om de så vill. Så länge de är välskräddade.

Annica Henriksson

Paul Banks, Interpol, listar 3 favoritplattor:

"Det finns tre album som har tjugo låtar eller mer där varenda jävla låt är ett mästerverk"

Frank Black – *Teenager of the Year*
Outkast – *Stankonia*
Deltron 3030 – *Deltron 3030*

Music with impact!

SAMAEL - Reign of Light CD

Finally after four years SAMAEL is back! First class production produced by Stefan Gunnarsson (Sammaset & Cleopatra).
OUT/OCTOBER 2004

SAMAEL - Telepath CD

New five-track CD single offered. Three already available. An excellent taste of the forthcoming album!
OUT 20 OCTOBER 2004

SAMAEL - on tour October & November

- 7/7 Metal Hammer (DE)
- 9/10 Rock Hard (DE)
- 9.5/10 Metal Heart (DE)
- 8.5/100 Rock Tribune (BE)
- 9/10 Orkus (DE)
- 4.5/5 HardnHeavy (FR)

Album of the month in:
Metal Hammer (DE), Hard Rock (FR), Hard n Heavy (FR)

BEHEMOTH - Demigod CD

Worlds blackest star is back with a new metal masterpiece! Produced by Daniel Bergstrand/Doug Out, featuring Karl Childers from Nile on guest lead guitar. On European tour October-November 2004. OUT-OCTOBER 2004!

BEHEMOTH - on tour October & November

- 6/7 Metal Hammer (DE)
- 8.5/10 Rock Hard (DE)
- 10/10 Orkus (DE)
- 13/15 Legacy (DE)
- 9.5/10 Metal Heart (DE)
- 4.5/5 Hard N Heavy (FR)
- 5.5/6 Metallian (FR)
- 8.5/10 Rock Hard (FR)

MARIDUKA - plagur angr!
NEW ALBUM OUT IN NOVEMBER!

REGAIN RECORDS
www.regainrecords.com

Utan polityr

ROCK'N'ROLL TORPEDOES

Full Speed Ahead!

5-spårs CD — Release oktober.
Gungande rock'n'roll med Ulf "Masken" Andersson (en gång i tiden i the Gonks) bakom mikrofonen och med musiker som har lirat med Wilmer X, Peps, Karl Kanga, Mikael Wiehe med flera.

LEE MARVELOUS

One Step Right Behind

"... spänner från traditionell country till kopunken som amerikanska band som Jason And The Scorchers, Rank & File, The Long Ryders och Beat Farmers försökte tämja i början av 80-talet."

Länstidningen

"With a terrific retro feel and some catchy original songs ... the band really kicks"

Country Music People

JOE FOURNIER

Whiskey Stars

"Om ni, som jag, letar efter country med bitska gitarrer, honky tonk känsla och rockabilly i bagaget måste ni leta upp Joe Fournier."

Mats Olsson, Expressen

"... evokes the spirit of John Fogerty without ever being considered some wannabe clone ... Good stuff"

Mavrick Magazine

DIVERSE ARTISTER

Rockin' At The Barn vol 4

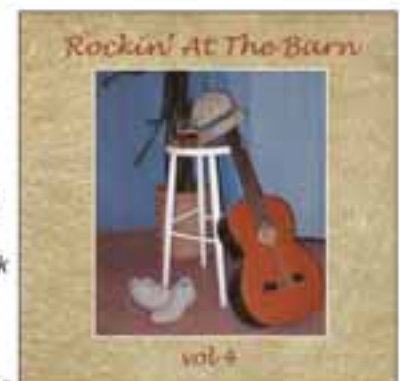
21 spår inkl Terry Anderson, Joe Fournier, Ove Wulff, Bob Ceevers, Rod Picott, Lisen Elwin m.fl.

"En seger för musiken, och kärleken till densamma."

Ola Karlsson, La Musik

"... den starkaste volymen hittills i serien. Alla de medverkande artisterna håller hög klass ..."

Rolf Hansson, Revolver

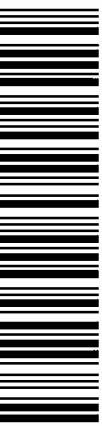

Men med själ och hjärta

Box 4171 • 400 40 Göteborg
www.dustyrecords.se • Karl Johansgatan 22A
Gratis katalog – Beställ idag!

Butik och postorder för dig som gillar amerikansk rotmusik - Stor direktimport!

ZAC

ALONE

Vissa förknippar dem med Smashing Pumpkins och sena Kent. Andra hittar likheter med U2, Suede och Oasis. En sak är säker. Detta är ett av Sveriges mest intressanta album som släpps under hösten 2004. Första singeln "Beautiful Mind" tog sig upp på topplistan.

THE CLOUD

C'MON HONEY AND...

Den enda svenska grovkorniga country-pop-debuten med stämsång du behöver i år!
www.ssschuit.se

PAUL WESTERBERG

FOLKER

Ny platta från alla rockers favoritartist Paul Westerberg. Lämnar inga fans besvikna.

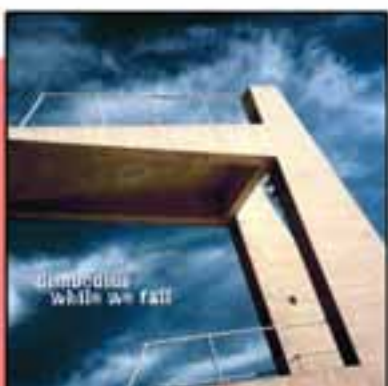
VARIOUS ARTISTS

THE SMITHS TRIBUTE

En rungade emopunktribute till The Smiths! Kan det vara nåt? Engelsmännen tycker i alla fall det och gav lysande recensioner i såväl NME som Kerrang. Hundred Reason, Million Dead, Cursive, Garrison, Your Codename is Milo m.fl. gör unika tolkningar av det största indiebandet i världen.

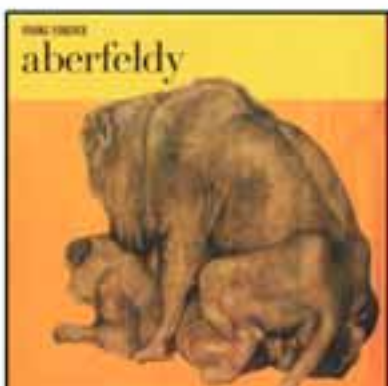
DIMBODIUS

WHILE WE FALL

Äntligen är Dimbodus debutalbum här. Sällan har en svensk platta låtit bättre. Fans av The Cure, Joy Division, Depeche Mode kommer jubla. Otroligt vacker och känsloladdad. Höstens mest givna svenska skiva i samlingen är här.

ROUGH TRADE RECORDS - HETA NYHETER

ABERFELDY YOUNG FOREVER

Aberfeldy är ett nytt namn på den indiehimlen som lyser allt starkare och tillika en liten pärla på den skottska landsbygden! Bandet, Skottland javisst, spelar en retrospektiv popmusik som doftar mycket amerikanskt 60-tal på samma gång som de passar fint i den nutida popfåran. Underbart!

FIERY FURNACES BLUEBERRYBOAT

Succé i somras på deras Accelerator-framträdande! Deras ytterst egna approach till sin musik, en lägmäld suggestiv "antifolkig" sak - ofta med låtar längre än vanligt, gör Fiery Furnace unika. Precis hur bra som helst! Med en fantastisk sångerska.

THE DETROIT COBRAS BABY

Nu på Rough Trade. Bandet som gjort succé med sin singel Cha Cha Twist. Kanske den bästa rock 'n' roll plattan som kommer släppas under 2004. Detta helt otroliga album landar i butikerna 1 November. Bara att hänga på läset!

THE ALCHEMIST "1st Infantry"

ALC/Playground

I vanliga fall brukar det vara negativt att hamna i dåligt sällskap, men det gäller inte Al Maman. Efter att han flyttat från Los Angeles till New York och börjat hänga med hårdingarna i Mobb Deep, The Lox och G-Unit i stället för snällingarna Dilated Peoples och DJ Muggs har hans karriär fått en rejäl skjuts framåt. Samtidigt har hans produktioner blivit mörkare och tyngre.

Till skillnad från de flesta andra producent-samlingar känns *1st Infantry* verkligen som Alchemists egen tack vare snygga mellanspår om "our boy Al – everybody's pal". Plattan inleds fint med en mix av några av hans bästa beats som Prodigys *Keep it Thoro* och Dilated Peoples *Worst Comes to Worst*, även om Big Puns *Mamma* borde fått vara med. Tråkigt nog är det alldeles för tunnslätt med sådana svängiga samplingsbaserade produktioner på *1st Infantry*. Istället lämnas en hel del utrymme för daterade Swiss Beatz-syntar och stela trummor.

Av rapparna går många på slentrian även om M.O.P. så klart lyfter sin *Stop the Show*. Annat man blir glad av är *Where Can We Go* med Devin the Dude tack vare snyggt blås och cool släpigt refräng och souliga *Tick Tock* med Nas och Prodigy som är polare igen. Sedan är det kul på avslutande *Different Worlds* där Alchemist från den vita medelklassen och Twin Gambino från Infamous Mobb rappar om sina olika uppväxter. Al började faktiskt sin karriär som rappare i Whoillanz i början på nittiotalet, men han bör nog inte försöka göra en Kanye West.

Daniel Severinsson

DEVENDRA BANHART "Niño Rojo"

XL/Playground

Skulle Tim Burton någonsin vilja ha ett singer/songwriter-soundtrack är Devendra Banhart killen för jobbet. Hans spöklikt vibrerande röst, ensamma gitarrer och det obehagliga bakgrundsbruset producerar ett sorgset obehag som maler i min mage – känslan av att något snart kommer att gå väldigt snett.

Även om han lättar upp stämningen med låtar i dur och bjuder in fler musiker i leken förser Banharts stämma låtarna med hans säregna melankoli. Det är just det där kusliga som gör honom säregen och intressant.

Mikael Barani

BEVIS FROND "Hit Squad"

Woronzow

Lita inte på musiker och skivsammlare ni träffar som säger att de inte gillar Bevis Frond – det går liksom inte. Det är som att säga att man inte gillar musik. Har tappat räkningen på Bevis Fronds skivor men det är över 20 och *Hit Squad* är den bästa på flera år. Och det säger inte så lite. Den spänner över alla Bevis territorier och är som ett koncentrat av alla trollformler. Från det lugna akustiska till det tyngre rockiga via psykedelien och den ringande popen. Lägg till ett nervigt och drivet band med Salomans glimrande gitarrer som dominerar och ni har *Hit Squad*.

Den drygt nio minuter långa *Through the Hedge* är ett lyckorus med tapeloopar, voxorgel, långa solon och den hallucinatoriskt återkommande gitarrslingan. En helt unik låt. Unik eftersom popmusik av den här kalibern egentligen inte finns. Samma sak med den avslutande *Fast Fall the Eventide* som är den enda låt som är hemmainspelad på gammalt hederligt Bevis Frond-vis. Bedövande vackert med en svävande stämning som förstärks av taktmaskinen och ekot högt uppvridet. Nick Saloman själv säger

att han försökte få till en William Blake-känsla i låten. Den dramatiskt poppiga *Your Little Point* är påträngande pulserande. Samtidigt är låtar som *Dragons* eller *Doing Nothing* helt enkelt den bästa jävla rock'n'rollen i hela världen.

18 låtar som bara bevisar det jag tidigare visste. Saloman är störst. För er som ännu inte upptäckt Bevis Frond kan jag bara gratulera. *Hit Squad* är som en perfekt förlöst skapelse.

Jonas Elgemark

BLACK BELT "First Blood"

Novoton/BlonnieAmigo

Ibland är det lätt att droppa namn som påminner om musiken du lyssnar på och ibland är det helt onödigt. I dessa fall talar musiken för sig själv, den behöver ingen uppsatt mall att följa. Black Belts debutplatta *First Blood* är ett utmärkt exempel på det. Här räcker det att hängivet följa med Martin Erikssons stundtals släpande stundtals forcerande röst, Joen Carlstedts gungande och pådrivande bas och Andreas Avelins tunga och galna trumbankande. Ett hopkok av brinnande sjuttiotalsrock, pårökt psykedeliskt mangel och en flört med svängig soul som kan få dina höfter att gå ur led.

Men i första hand är det energin som träffar mig rakt i hjärtat. Den är smutsigt som en gravarbetare, luktar svett som en festivalfanatiker och frustar som en testosteronfylld tjur. Välj vilken låt du vill av de elva som bjuds – inledande *Plastic Angel*, *Fuzzbox*, *Shortcut to Sensation* eller avslutande *Hands Up!* – det spelar ingen roll. Alla knocker dig lika hårt, alla på unika sätt.

Scendebuten avklarades 2002, samma år som bandet bildades, och Black Belt har byggt upp en stark livestatus med sina barfotafotografier. Hoppas att de hittar ner till de södra delarna av Sverige. En kväll med denna trio kan bli magisk.

Andreas Eriksson

BOOM BIP "Corymb"

Lex/Border

Ett nytt album? Nja, inte riktigt. När Bryan Hollon kommer med sin tredje fullängdare har han bland annat samlat material från ett par EP-skivor på vinyl och en session med John Peel. Men det är bara bra att fler människor nu kan ta del av musiken. För här finns höjdare som Boards of Canadas släpigt sköna remix av *Last Walk Around Mirror Lake*, Lali Punas nästan

DIVERSE ARTISTER "La La Love You Pixies"

Düsseldorf/Border

Doktor Kosmos inleder denna Pixies-hyllningsplatta med en Dead Kennedysrykande version av *Distance Equals Rate Times Time* och sen rullar det bara på fram till doktor Ujes avslutande alternativa förvrängda version av samma låt. Projektet som jag trodde var dödfött tar snabbt egen form och utvecklar sig till en riktigt lysande skiva.

Världens bästa band Pixies släppte ett antal plattor som för alltid kommer att stå rakryggade i rockhistorien, deras inflytande på gitarrbaserad rock kan inte överskattas. Faktumet att deras låtar är så perfekta talade också emot detta projekt. Men på något konstigt sätt innebär även det starka låtmaterialet att det är svårt att misslyckas med nyinspelningar. Flera av dessa artister lyckas därför osannolikt bra. Nathan Larsson väljer att göra en originaltrogen version av *Velouria* medan debuterande Radius åstadkommer en svävande

episka *Awaiting an Accident* och Four Tets bubblande version av *Third Stream*. Lägg till sparsmakade *In the Tree Top* och cLOUDDEADS sönderstyckning av *Closed Shoulders* så finns det genast mycket mer att leva för. Skivan bör ses som ett komplement till det strålände albumet *Seed to Sun* som gavs ut för två år sedan. Och i väntan på nästa räcker det här långt för att värma upp många frusna höstsjälar.

Robert Lagerström

IAN BROWN "Solarized"

Polydor/Universal

Sagan om Manchester fortsätter, men det är samma kapitel som innan.

Precis som grannkollegor, The Smiths, så var Stone Roses en symbios mellan två fundamentala krafter: sångaren (Ian Brown) och gitarristen (John Squire). Skilda åt är deras arbeten för alltid ställda jämte ouppnåeliga måttstocken *The Stone Roses* – Browns nye yxman Aziz Abraham är därför lika lite en ny Squire som Boz Boorer skulle vara en ny Johnny Marr. Och precis som Morrissey så var det Brown som drog längsta strået, som är den mest namnkunnige ur spillrorna och som fick delta i *Under the Influence*-serien (men det var bara i seriens två första delar, Ian Brown och Shaun Ryder, som titeln kändes klockren).

Men där Morrisseys fjärde studioalbum var monumentala *Vauxhall and I*, så är *Solarized* en rätt trist historia och om alla hans framtida soloprojekt för alltid kommer jämföras med den banbrytande debuten från 1989, så har han ingen än sig själv att skylla. Första låten heter *Longsight M13*, en titel lånad från ett skabbigt område i Manchester och lika mycket en hälsning till staden som till den lojala skara som i nämnda kvarter täckte väggarna med "Free Ian Brown"-graffiti under de fyra månader sångaren avtjänade på kåken för att ha väpnats på ett flygplan.

"Free Ian Brown". En mångbottnad slogan, om man tänker efter. För vad den idag 41-åriga artisten absolut bör befrias från är det förlutnas electrorock-ok som tynger hans axlar. År 2004 känns det sådär lagom fresh med baklängesgitarrer, österländska influenser, fuktskadad funk och uttjatade beats. Men lik förbannat ska han envisas.

"Free Ian Brown".

Du får t-shirten för en tjuga, porto inkluderat. Kristofer Ahlström

Jesus and Mary Chain-version av *Bird Dream of the Olympus Mons*. Dessutom gillar jag Hell On Wheels mässande *Holiday Song*, långsamma *Here Comes Your Man* med Mattias Alkberg BD, Hello Goodbyes popeteriska *Gigantic* och Laaksos intrikata *Bone Machine*. Men allra mest strålar *Monkey Gone to Heaven* med Hamell On Trial. Hamell tar Pixies kanske mest välkända opus och vränger in och ut på det, låten är sig inte lik på ett väldigt trevligt sätt. Troligtvis skulle Black Francis själv vara stolt över denna fantastiska tolkning. Världsklass!

Gary Andersson

DE LA SOUL "The Grind Date"

Sanctuary/BMG

Tre år efter floppen *Bionix* är Posdnou, Dave och Maseo tillbaka för att ta revansch. De har lämnat legendariska Tommy Boy för Beyonces pappas Sanctuary, de har gjort De La Dunk-skor i samarbete med Nike och snart ska de hålla i en kurs i hiphop på New York University. Fast på skiva låter De La Soul ungefär som vanligt.

Största skillnaden med *The Grind Date* mot tidigare plattor är att den bara består av tretton låtar utan inbördes sammanhang. Det kan tyckas tråkigt att gruppen som tillsammans med Prince Paul utvecklat tematiken i hiphop inte kommit på något övergripande koncept men det vägs upp av att varje låt har en så stark egen identitet. Ett lyckat exempel är singeln *Shopping Bags* med stökigt beat av Madlib the Beat Conductor. Annat jag gillar är fina *Church* av 9th Wonder och de smarta battlelevererna på *Verbal Claps*.

Däremot känns det slött att ta med minst två år gamla *Shoomp* med Sean Paul och *He Comes* med Ghostface är visserligen grym men det är samma låt som hans *Tony's Money*. Old school-försöket *Come On Down* med Flava Flav havererar tyvärr totalt och kan inte ens räddas av Flavs roliga outro. Största överraskningen är *Rock Co.Kane Flow* med MF Doom, som är det överlägset hårdaste någon i Native Tounge-kollektivet någonsin varit i närheten av.

Daniel Severinsson

DIMBODIUS "While We Fall"

Evenco/Border

Ibland förstär jag så väl vad en artist vill förmedla. Den 24-åriga svensken Dimbodius vill att jag ska omfamna hans sänger om ensamhet, passion och melankoli, men tyvärr när han inte riktigt fram.

Som inspiration uppger han band som Cure, Depeche Mode och U2, vilket definitivt lyser starkt i musiken. Åttiotalsproduktionen bokstavligen talat ekar i varje låt på *While We Fall*, så till den grad att mina suckar över ljudbilden till slut ekar de med. Det blir bara för mycket av allt – produktionen, den spruckna rösten, de svällande syntarna...

Variation efterlyses.

Mikael Barani

DIVERSE ARTISTER "Country Today Hot and New"

Sony

En platta som är fylld av nya och redan etablerade countryartister. Här finns Gretchen Wilson, Toby Keith, Nanci Griffith, Chip Taylor och Alan Jackson. Jackson som redan är en levande legend i Nordamerika. Bland de mindre namnkunniga hittar man Jill King, Sara Evans och Julie Roberts. Morgondagens country- och honkeytonkstjärnor. Stora över there men i princip helt okända här. En sådan här skiva kanske kan ändra på det. Köp den och upptäck att det finns annat än Alan Jackson och Emmylou Harris på den nordamerikanska countryhimlen.

Per Lundberg GB

DIVERSE ARTISTER "Money Talks: A BQ-Tribute"

A West Side Fabrication/Border

Det finns en sak som det alltid ska tjasas om när man drar upp Bear Quartet:

Integriteten.

Viljan. Den totala ovilligheten att vika sig, att alltid sätta sig på tvären mot de kommersiella strömningarna tills det ställningstagandet blivit så extremt att det nästan är ett jippo i sig.

Kanske är det därför jag inte blir riktigt övertygad av den här samlingen.

seienstyle
WWW.SEIENSTYLE.COM
ALTERNATIVE FASHION & EXTENSIONS

NY BUTIK
KATARINAV. 7, 15m FRÅN McDONALDS, SLUSSEN

ÄVEN PÅ NÄTET

WWW.SEIENSTYLE.NET INFO@SEIENSTYLE.NET 08-33 13 13

FOTO: BILLY BOB

PLATEN'S BAR
PRESENTERAR LIVE

30/9 **Teddybears Sthlm**
7/10 **Melody Club**
28/10 **Infinite Mass**
11/11 **The Solution**
Med Nicke från Hellacopters
25/11 **Petter**
2/12 **Entombed**

FÖRKÖPSBILJETTER: MUSIC STORE & SPORTIF UNLIMITED
MER INFORMATION OM KONSERTER, BAND OCH PRISER FINNS PÅ
WWW.PLATENSBAR.COM

MUSIC STORE SPORTIF UNLIMITED

**CD / DVD
duplikation**

CMM Group har sammanlagt 30 års erfarenhet av CD- och DVD-tillverkning både i Sverige och USA.

Vi ger samma professionella och snabba service oavsett om din order är 10 eller 10 000 cd-skivor.

Kontakta oss. Vi hjälper dig att spara tid, pengar och energi.

Tel 08-441 45 40,
info@compassmm.com

CMM GROUP

REAL IDEAL!!!

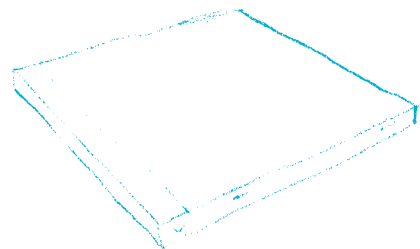
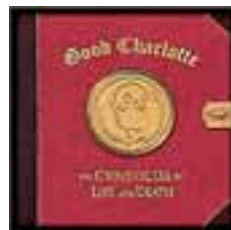
ANDREAS TILLIANDER
»Dutty & Digital« 12" EP
Dub dub dub!

COMB & PROSPEROUS
»Two of a Kind« LP
Avant hip-hop. Spökrap och söndriga jazzloopar.

CONTEMPORARY PUNK UNIT
»The Renaissance Fix« 12" EP
Lee Perry mötte Skinny Puppy.
C.P.U. är resultatet.

Club iDEAL @ Nefertiti 29 Oktober:
KNIFEHANDCHOP (Tigerbeat6, Can.)
BERG SANS NIPPLE (Fr/Us)
MIDAIRCONDO (Type, Gbg)

IDEAL hittar du hos www.dotshop.se
WWW.IDEALRECORDINGS.COM

Kanske är det därför uttrycket känns, i brist på bättre ord, lånat.

Jag tror säkert att band som The Concretes (som ju har väldigt kraftiga kopplingar till BQ) och Laakso har ett engagemang för det här projektet och bandet de hyllar, men för varje spår som tickar förbi på LCD:n på min Sony D-EJ761 så känner jag att det kanske krävs en Alkbergsk övertygelse för att göra raderna rättvisa. Någon att spruta tändvätska över glöden.

Kanske är det därför A West Side Fabrication valt att inte göra som den här månadens stora hyllningsskiva: Daniel Johnston-tributen *The Late Great Daniel Johnston*, där man gav ut den som en dubbelmacka – en skiva med originalen, en med tolkningarna.

För med något enstaka undantag (Kåre Vernby fuckar skönt med *If You Have a Heart*) så känns den här coverhistorien inte som något som helt klarar av att betala tillbaka räntan på det popkulturella lånet. Å andra sidan finns det väl heller ingen anledning att larma fogden.

Kristofer Ahlström

DIVERSE ARTISTER

"The Ultimate Fuzzcollection"

Fuzzorama Records

Örebrobaseade bolaget Fuzzorama Records 16 spår starka samling rymmer både högt och lågt. Från svenska akter som Dozer och Astroqueen till genre-farbroder med större erfarenhet – Los Natas och Brant Bjork (med förflutet i Kyuss och Fu Manchu) exempelvis. Och det är ett friskt försök, som resultatmässigt bär lika mycket frisk frukt.

Fuzz- och stonerrock kan emellanåt bli för knarkig och nerrökt i dojorna, men avvägningen på *The Ultimate Fuzzcollection* är riktigt bra. Lagom många fötter på pedalerna, och låtar, framför flum har prioriterats. Ett kul initiativ som sagt, med bra låtar och hög lågsta nivå som resultat – med stompiga *Black Black Music* med Greenleaf och Truckfighters mullrande *Analogus* som främsta höjdpunkter.

Niklas Simonsson

EL MUSICO

"Everyday Daydreams"

All Tomorrow/Border

Många viljor kan vara både bra och dåligt – trots att det är en segdragen klyscha kan "ju fler kockar desto sämre soppa" stämma bra ibland. Delvis därför är modet beundransvärt hos El Musico, en åtta personer stark orkester, som dessutom införlivar instrument som dragspel... och såg. Popmusik i sådan tappning riskerar att springa iväg till varité-mässiga storlekar. Men resultatet på *Everyday Daydreams* är lyckat.

Tom Waits ska tydligen vara grunden till medlemmarnas musikaliska bana. Vilket skymtar förbi ibland – annars osar inledande *The River That Runs Astray* ganska mycket Bright Eyes. Strimror av desperation i rösterna, ackompanjerat av sågen. Men de verkar inte be om ursäkt för sig och sin musik, vilket ger en charmig touch till hela plattan. Plus att den är svår att placera, vilket i detta fall ger en skön krydda. Ovanligt kan vara nog så efterlängtad ibland...

Niklas Simonsson

EL RAY

"Tick...Tick...Tick..."

Heptown Records

Danmarks motsvarighet på The Ventures heter El Ray. Med svajarmarna fastopererade i handflatorna och reverbpedalerna på max skapar dessa karlar på *Tick... Tick... Tick...* rå och bångstyrig höghastighetsurf. Tänk en Dick Dale i karantän fullpropad med speed.

El Ray vill inte låta sig hämmas av den snäva surfgenren. Med manträt "Hellre tga

något från en annan genre än att bevislöst följa surfmusikens stränga konventioner" så lever El Ray i tron att de är ett band som blandar friskt. Men om sanningen ska fram är det inte så mycket som sticker ut från surfmallen. Om El Ray menar att sticka ut genom att ha samlingar med japanska röster eller kulsprutor och helikoptrar, så okej. Men om man ser till det musikaliska är detta för det mesta surf och inget annat. Och när El Ray ibland gör utflykter till landskap där The Pixies och bob hund annars är landshövdingar i så är det dessa bands surfiga sidor man anammar. Men skit samma. För El Ray knockar en med sina vassa och taggiga melodier.

I *The Agent vs. the Next Mexican* lånar El Ray ohämnat från slirig spaghettiwesterntmusik. Och den rockiga *Springtime* med spöklika tremorer är en pärla. Ibland kan jag önska att El Ray tog ett stort steg åt sidan och blev mer hänsynslösa mot genren som till exempel Man Or Astro Man? Ibland kan små tendenser anas, som i den sommarpoppiga *The Manic Shoplifter*. Ser redan fram mot nästa album.

Johan Joelsson

MARIANNE FAITHFULL

"Before the Poison"

Playground

Det finns något i Marianne Faithfull den äldres röst som tar tag i mig. Rösten har drag av kabaré, mörker, regn och en stor dos melankoli. Åtta av *Before the Poisons* tio låtar är skrivna av PJ Harvey och Nick Cave, och resultatet blir förväntat bra. Eftersom dessa två låtskrivare ligger på en liknande stämningnivå som Faithfull blir det en naturlig sammansmältning och ut kommer stundtals rysligt bra musik.

Speciellt Nick Caves låtar blir med Faithfills röst något alldeles speciellt. PJ Harvey är en betydligt svagare låtskrivare och det kommer fram extra tydlig när hon själv inte framför sina låtar. *Crazy Love* skriven av Nick Cave med text av Faithfull har precis allt man kan önska. *There is a Ghost* av Cave är spöklikt bra med

INTERPOL

"Antics"

Capitol

Det kommer dagar då jag inte alls kan förstå eller klara av ett band som Interpol. Tomma posörer, tänker jag och blir extra irriterad över att deras musik plötsligt dyker upp på de mest föraktfulla ställena (tråkiga sit-coms). För att sedan se att de ser så fåniga ut i sina svarta kostymer, snedluggar och sammanbitna blickar. För att de därefter helt ogenerat stjäla från Chameleons, Echo and the Bunnymen, Joy Division och till och med bitar av det tidiga engelska nittiotalet. Förbannade apor och barbarer utropar jag högt!

Å andra sidan har jag andra dagar lyssnat väldigt mycket på deras två år gamla *Turn On the Bright Lights*. Av precis samma anledning som jag ogillar dem. De fyller ett hål av pose-rande deppnissar med förstås alldeles strålände baggage av lämpliga influenser. De är pompösa, stiliga och strålande i att göra enorma anthems att liksom försvinna i ett tillstånd av att spela musik riktigt högt och sitta på balkongen och smäfrysa i höstruset. Eller åka bil, tåg, buss eller till eller att sätta på på festen och kanske göra allt på en gång sanslöst mycket.

Precis som *Turn On the Bright Lights* börjar *Antics* fullkomligt förkrossande bra. "We ain't going to the town/we're going to

det nakna pianot och en kärv Faithfull. Tyvärr kommer därefter Damon Albarn in som låtskrivare och drämmer till med *Last Song* och allt stannar upp.

Gör en hel platta ihop nu, Cave och Faithfull! *Crazy Love* är inte bara plattans höjdpunkt utan också en magisk liten låt. Duggregn och dimma över en öde stad. Plocka fram den här plattan en sen natt och allt kommer till sin rätt. Jag lovar.

Jonas Elgemark

GALAXIE 500

"Uncollected"

Ryko/Showtime

De riktigt inbitna Galaxie 500-fansen har förmodligen boxen som kom i slutet av nittiotalet redan. Där fanns alla låtar som nu finns med på *Uncollected*. För er andra är det här ett nödvändigt tillskott till skivsamlingen.

Galaxie 500 släppte tre studioalbum innan de splittrades 1991 och *Uncollected* är ett perfekt komplement och lika nödvändig som de andra tre. Den innehåller outtakes, några singellåtar, en live-låt och deras första demo. Det finns många höjdpunkter men de tre demolåtarna från 1987 har ett speciellt skimmer över sig. Mer raka än vanligt och med en naiv sextiotalskänsla. Bandet har ett säregnet sound med drag av tidiga New Order, neopsykedelia och new wave. Allt indränkt i ett indieskimmer som oftast blir oemotståndligt. En låt som *I Can't Believe it's Me* är popmusik helt unik för Galaxie 500. Tjusigt!

Jonas Elgemark

GOOD CHARLOTTE

"The Chronicles of Life and Death"

Sony

GREEN DAY

"American Idiot"

Reprise/Warner

Det har gått lite drygt tio år sedan Green Day släppte sin genombrottskiva *Dookie*. Trion från Kalifornien har sedan fortsatt släppa bra album, men det är snarare yngre efterrapare som tagit över poppunkmarknaden. Blink 182, Sum 41 och

senast Good Charlotte. Miljonsäljande snubbar med färgade frisyrer och stor tacksamhetsskuld till Billie Joe Armstrong. Nu släpper både gammalarna i Green Day och efterträdarna Good Charlotte nya skivor. Och båda grupperna försöker förnya sig i en ganska begränsad genre.

Good Charlotte tar på sin tredje skiva ett kliv i en lugnare och mer emo-poppig riktning. Ett totalt misslyckat steg. Jag måste erkänna att jag tidigare tyckt att Good Charlotte var ett rätt bra band. Harmlösa och tillrättalagda förstas, men med klar känsla för gullig poppunk. På nya *The Chronicles of Life and Death* finns dock inga hits som *Lifestyles of the Rich and Famous* eller *The Anthem*, bara meningslös amerikansk rock. Helt utan bett, kraft och minnesvärda melodier.

På färskna *American Idiot* ska Green Day ha velat utforska rockoperans riskabla terräng. En idé som låter betydligt mer drastisk än vad den är i verkligheten. Glöm symfoniorkestrar, episkt gitarrgnidande och kastratsång. Green Day låter nämligen som vanligt. Däremot hålls skivan, på sant rockoperamanér, ihop av texterna. Texter som behandlar alienation och apati. Förortens förlamande effekt och fosterlandets lögnar.

Här finns några riktigt bra låtar. *Are We the Waiting* med sina maffiga körer, singeln *American Idiot* och den direkta *Letterbomb*. Men också några lite tråkiga. Förmodligen har den allvarliga ambitionen att skildra samtiden smittat av sig på låtarna. Konsekvent kanske, men i vissa fall kan jag önska att texterna klätts i en något gladare och kvickare musikalisk punkkostym. Dessutom känns skivan lite lång med sina 57 minuter. Men, på det stora hela är *American Idiot* en rätt schysst skiva, och i jämförelse med Good Charlotte är Green Day förstas helt överlägsna. Gammal är äldst.

Daniel Axelsson

GOODWILL

"Undrar vad dom hittar på härnäst"

Speedchoice/Hot Stuff

Mjuk och kramvänlig svensk stugpop är fortfarande Goodwills nisch, och de känns rätt så ensamma där. Efter förra årets EP *Hör vad du säger* kommer nu första fullängdaren från kvintetten. Otvivelaktigt låter de glittrande små låt-pärlorna även denna gång otvungna och charmiga, men samma kapitulationseffekt inställer sig inte som när jag först hörde magiska spår som *Har du gjort vad du ska* och *Hör vad du säger*.

En del vemod blandat med lika del naivitet i textskrivandet tar dock bandet riktigt långt. Med öppna ögon lutar de sig tillbaka i singer/song-writersoffan och producerar intressanta saker på inledande glad-att-slippa-trasslet-låten *Nu slipper jag dig*, instrumentalt spralliga *Sollavalla camping* och *Hugg av mina fingrar* med sin framträdande refräng och sköna doa-kör. Långsamma *Tim*, *försvinn* är också en favorit. Precis som *Jag svor att aldrig bli som du* med sitt trevliga blås. Men annars tenderar bandet vid flera tillfällen att bli ointressanta. Oinspirerade. Och det är jättesynd.

Gary Andersson

THE HACKER

"Reves Mechaniques"

Different/Playground

Mimm. Electro. Under rådande electrotrend har det släpps så mycket halvjumna, för att inte säga mediokra, plattor att hälften kunde varit nog. The Hacker, mest känd för sitt samarbete med Miss Kittin, överraskar här med att släppa en helt briljant electroplatta. Han skäms inte för att visa upp sina Kraftwerk- och Human League-influenser på tydligast möjliga sätt, och drar gärna fram gamla 303:an för lite acid-revival. Härliga *The Brutalist*, till exempel, låter

Fredrik Eriksson

DIVERSE ARTISTER "WarpVision: The Videos 1989–2004"

Warp/Border
Skivbolaget Warp har släppt en del klassiska videor genom åren. Liksom några mindre imponerande. Alla finns med på denna DVD. Nästan i alla fall. Var är Aphex Twins *Ventolin*? De fem datoranimerade filmerna från *Motion* (1994) saknas också, hur förläggat 3D-plastiga de än är nu. Men alla Chris Cunninghams Warpvideor är givetvis här; *Windowlicker*, *Come to Daddy*, *Come on My Selector*. Och hans första, Autechres *Second Bad Vilbel*, fast bara i den tråkiga nyklippta versionen förstås. Ingen lågbudget-alien här inte. För de som redan har Cunninghams videor finns det ändå en hel del ögonogodis.

LFO:s *LFO* och Aphex Twins *On* må vara rätt primitiva i sin lågbudget, men de är kul ändå. Det hjälper att det är bra låtar också. Senare videor som Anti-Pop Consortiums *Perpendicular/Vector* och LFO:s *Freak* är definitivt coola.

De intressantaste videorna är de som väldigt få har sett, där Warp låtit mindre etablerade videoskopare ta sig an en låt. Pleix satir över storföretagens vinstfokusering (Plaids *Itsu*), Laurent Briet ständiga reflektion över barndomen (Aphex Twins *Nannou*), Lynn Fox' klaustrofobiska bidans (Chris Clarks *Gob Coitus*). Hoppar man bara över de mer tveksamma verken (sluta tugga, John Callaghan!) så blir detta en riktigt trevlig samling, som på ett intressant sätt visar skivbolagets utveckling.

Henrik Strömberg

INXS "I'm Only Looking - The Best of INXS" Mercury/Universal

Det finns givetvis orsaker till att Michael Hutchence efter sin död inte blivit en ikon i klass med Kurt Cobain och 2-Pac. Han såg visserligen ut som en fulländad rockstjärna – men han var sångare i ett ganska ruttet band. INXS var en onödig åttiotalstidigt nittiotalstidigt-företeelse som idag känns ungefär lika relevanta som Wilson Philips. INXS gick från att vara ett australiensiskt Duran Duran – unga nyromantiker som börjar använda Chic-gitarrer och göra fantasyinspirerade videor – till stadiumrockare som erövrade världen för att sluta som – det värsta av allt – stadiumrockare på dekis. Såväl musiken som videorna och Hutchence själv omfattade gladdigen alla rockklyschor utan någon som helst distans. Inga minnesvärda låtar alls. Och stilmässigt? De var som sagt från Australien.

De överlevande medlemmarna i INXS kommer nästa år söka sin nya sångare i en dokusåpa och spela in gruppens comebackalbum med vinnaren. Där har du ditt musikaliska arv, Michael.

Thomas Nilson

JAMES LAST "Live in London 1978" Polydor/Universal

Ja, herregud. Vad säger man? Alla som på något sätt var med på 1970-talet lyckades nog skaffa sig någon form av relation till James Last. Det känns som att alla som hade en skivsamling, alla hushåll, hade någon skiva med James Last, ett i dagens belysning besynnerligt folkhemsfenomen.

För tillsammans med Jan Lindblads vislande inspelning av *Shenandoah* torde den generella folkhemiska musikpreferensen för tiden vara täckt. Hissmusikens gyllene tid. Och när man nu åter får höra, och se, James Last och hans band så känns det också besynnerligt. För vad är det egentligen mer än ett Ingmar Nordströms sax-party som muterat och vuxit sig bortom all mänsklig kontroll, bortom allt förstånd? Och, som vi alla inser och fruktar, så är en James

Last-konsert från 1978 precis så modemässigt stillen det bara kunde vara då. En veritabel orgie i polisonger, skägg, vita kostymer och långt hår med mycket balsam. En uppvisning i klädsmaak man i årtionden försökt förtränga och förneka. Kolla bara in kören som kommer in och sjunger ett latinskt medley, och häpna, både åt deras munterhet som åt de nästan buttert apatiska blåsarna. Okej. Nu ska vi dock inte låta nedvärderande, det fanns något som faktiskt gick bortom hissmusik. Det finns en glädje, även om det känns besynnerligt att James Last faktiskt fyller Royal Albert Hall. Och det finns en charm, till exempel när dirigerande bandleadare Last ibland vänder ryggen åt bandet och står mot publiken och jazzar loss.

Men framför allt så är det kitsch. Det är konst som på samma gång uppfyller alla kriterier för hyllning och sägning, för jubel och burp, för kvalitet och skräp. Och det är alltid, per definition, underhållande. Oavsett vilken musik man föredrar eller vilken relation man har till James Last.

Magnus Sjöberg

RAMONES "Raw" BMG

Det här är ett skakande dokument. Filmat med skakig super-8, på tiden innan dv-kameror. *Raw* är dogma blandat med skrala liveupptagningar. En konsert från 1980 som verkligen sprutar energi och en från 1988 där det är lite sisådär av den varan. Vad man slås av på de båda konserterna är hur i helvetes otoghta de var. Kan kanske skyllas på att de antingen var packade, påtända eller nervösa. Man kommer väldigt nära på det här sättet. Hör minsta fel eller tempoförändring.

Bäst med *Raw* är just råheten. Att det är ett dokument som tar tittaren riktigt nära. Helt utan regi eller manus. Mycket filmat av Marky, därav närheten och det orensurerade. Bara dessa fyra pinheads framför kameran. Pratar om allt möjligt och ingenting. Att se Joey, Dee Dee, Marky och Johnny när tre av dem är döda idag ger gåshud.

I *Raw* ser man vilken betydelse och inflytande Ramones haft på andra band. Tror inte vi skulle sett ett band som Nirvana utan dessa fyra. Tycker att *Raw* mycket väl kan ses av icke-trogna också. Det är ett bra dokument över ett enormt bra band. Ramones lever för evigt genom att Joey fått en gata uppkallad efter sig i New York. Vila i frid.

Per Lundberg GB

X-ECUTIONERS "Built to Scratch" Koch/Universal

Detta är en gör-det-själv-DVD för potentiella DJ:s som tar det tillbaka till en rejäl basicnivå, nybörjare ska kunna följa med när trion X-Executioners lär ut scratchtekniker. Och visst hänger man med i svängarna under denna knappa timme. Inledningsvis, lite väl bra nästan.

Det hela är filmat med ett par kameror rätt upp och ner framför en vit vägg där "lärarna" på ett väldigt torrt och sakligt sätt föreläser kring konsten att använda sina turntables som instrument. Inspirerande? Inte direkt. Men det känns mycket sexigare när man står vid två 1200:or och testar själv. Men med tanke på hur kul det är att scratcha känns *Built to Scratch* alldeles för trist och träig. Välkommen till ABF, liksom. Ända tills Roc Raida kör loss med sin uppvisning efter Rob Swifts introduktion för att sedan ge plats för Total Eclipse som tar det vidare till nästa nivå. Avslutande bandimprovisationerna är vad man har att sikta mot. Lycka till...

Gary Andersson

tysk techno från tidigt nittiotal, som Plastikman i sina mer uppåt stunder. *Reves Mechaniques* rör sig elegant från new romantic till techno till klassisk electro (Miss Kittin gästar på *Masterplan*) utan att varken låta splittrad eller kliché.

Du behöver den här plattan.

Henrik Strömberg

THE HAUNTED "rEVOLVER" Century Media

Ut med det gamla, in med det gamla. Peter Dolving har tagit över micken från Marco Aro. Som alla fans säkert vet var Peter med på debutplattan. Med honom låter det också mer hardcore än tidigare.

2003 vann The Haunted välförtjänt en Grammis för bästa album. I år är konkurrensen hårdare, mest därför att *rEVOLVER* inte är en lika bra platta som *One Kill Wonder*. Problemet är att refränger och många riff saknar distinkt melodi. Istället har The Haunted valt att kompensera med ännu mer aggressivitet och smäll-på-käften-attityd.

Det finns dock tydliga exempel som förenar både starka riff med hook och blodsmak. *No Compromise* och *All Against All* kommer att gå hem, vilket bandet troligen också har på känn. Den förstnämnda är nämligen öppningsspar, den andra är förstasingel. Den bästa låten är ändå *Abysmal*, som minner om Anthrax moshiga krigsdans.

Torbjörn Hallgren

THE KILLERS "Hot Fuss" Universal

De dyker upp ett par gånger om året – den stora nykomlingen, det nya fräscha bandet som slussas mot framgång via stor mediahype. I höst handlar det tydligen om The Killers, en Las Vegas-kvartett som synat det brittiska musikarvet från 1980 och framåt djupt i sömmarna. Och visst, deras mix av The Cure, Marion, Duran Duran i en kommersiell new wave-kittel kan mycket väl slå.

Singlarna *Mr Brightside* och *Somebody Told Me* har redan fått hemmafrenten att gunga rejält. Och de två spåren sticker inledningsvis ut. Direkta och klockrena i sin klassiska vers/vers/refräng-uppbyggnad. Den slingrigt smygande *Smile Like You Mean It* sätter sig efter ett tag, likaså *On Top*. Men hur spännande är det? Det unika i låtarna kan ifrågasättas, men det är inget ovanligt i dagens musikklimat. För trots resone-mang och eventuella jämförelser är *Hot Fuss* riktigt bra. Men en kommande klassiker? Knappt. För det hade krävs betydligt jämnare (läs: högre) nivå på samtliga elva låtar. Plus att plattan inte låt stå mot tidens slitage speciellt bra. Men vem vet, The Strokes lyckades ju överleva trots allt...

Niklas Simonsson

KNIFEHANDCHOP "How I Left You" Very Friendly/Dotshop.se

Billy Pollard, kanadensaren som är Knifehandchop, vill betona att detta inte bara är en samling låtar hämtade från singlar och samlingar, utan ett genomtänkt album, ja till och med ett konceptalbum. Må så vara, han blandar friskt ur olika genrer, på gränsen till gabber, ragga, pop, rap och så vidare. Det blir en varierad resa, som kanske handlar om hur han lämnar sin flickvän. Titlar som *Now with 50% More Rave* lutar mer åt att konceptet är ravekulturen. Hur klart eller oklart det så kallade konceptet är blir i slutändan mer och mer ointressant, då det visar sig att musiken klarar sig väldigt bra på egen hand. Vare sig det går gabbersnabbt eller i

mer sansade, närmast meditativa, hastigheter så är det i alla fall ohyggligt dansant. Just att man inte vet var man har Knifehandchop gör skivan extra spännande. Är nästa låt någonting med industriellt bankande, eller nåt svängigt och mer synt-poppigt? Billy Pollard håller ihop det hela med sin ragga-doftande röst, och *How I Left You* visar sig vara en överraskande helgjuten skiva väl värd ett inköp.

Henrik Strömberg

KULLRUSK "Kullrusk" Moserobie/BonnierAmigo

Kullrusk är egentligen det mest självklara och naturliga steget för Jonas Kullhammar. Både hans egna skivor och de han släppt på Moserobie har mestadels varit skivor för røy, stök och med kraftiga glirningar ner i hardbopen, att därför fortsätta ut i den dansanta jazzrocken inte är så märkligt som han själv kanske tror. Bara renodling av någonting som alltid funnits och lurat utan att för den skull blommat ut fullständigt.

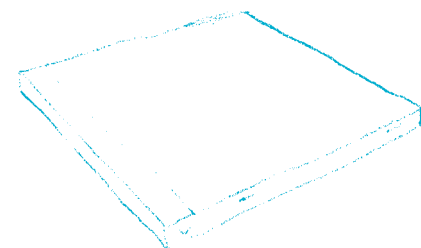
Kullrusk är i alla fall Kullhammar och Per "Ruskräsk" Johanssons projekt att tokroja genom förstärkare och effektpedaler tillsammans med vad de uttrycker det Slim Borgudd och Bosse Haggström nutida motsvarigheter Sven Lindvall och Martin Jonsson (de förstnämnda utgjorde rytmsektionen ibland annat sjuttioalets mesta jazzrockrøy, Made in Sweden). Givetvis har de också ryckt tag i Pelle Gunnerfeldt och ockuperat hans Studio Gröndahl tillsammans med teknikern Johan Gustavsson (även basist i Randy). Resultatet blir förstås precis som det teoretiskt ser ut – sväng och smäröj med värme och lättsamma svettningar. Man spårar lätt referenser just till det svenska sensextio- och sjuttioalets mer än till exempel Bitches Brew eller andra elektriska jazzrockvarianter. Det bubblar av wah-wah, phaser och rördist fast på ett helt anspråklöst sätt och för en gångs skull inte alls särskilt krystat.

Det ska definitivt inte handla om något finflin men ändå, det går inte att komma ifrån att både Kullhammar och Ruskräsk är två av det här landets absolut bästa saxofonister. I Kullrusk blir det nästan till en nackdel. Trots intentionen att göra en röjskiva saknas ändå den där totala osterselheten, slamret och möjligtvis en liten bit kaos. De kanske är för bra, okontrollerat duktiga, tighta och allt sådant. Det slafsas på gott men egentligen har de ändå en lång bit kvar till det där hämningslösa primalskränet. Jag kommer att tänka på när man såg Jack Brothers för första gången för sådär femton år sedan. Uppflugna på de mest omöjliga ställen i staden, i en korsning på fel sida av Brunnsparken, åtta grader, duggregn, totalspräck med halvvanter och en tjoande Kylén bakom ett minimalistisk trumset. Den stökigheten, råheten, direktheten kommer inte Kullrusk i närheten av, inte för alla Electro Harmonics-pedaler i världen.

Fredrik Eriksson

LYN LEON "Glass Lounge" SPV/Border

De schweiziska musikerna Stephan Diethelm och Matthias Eser samarbetar med den amerikanska sångerskan Carolyn Leonhart. Instrumenten är bas, percussion, keyboards och glas, vilket kanske inte är en helt vanlig uppsättning. På papperet, och med tanke på det halvtvrista omslaget, verkar detta vara skittråkig musik. Redan några sekunder in i inledande *Never* revideras uppfattningen totalt och kombinationen av Leonharts jazziga stämma och den drömska tillbakalutade musiken ger nästan gåshud över kroppen. Tänk dig soundtracket till *Twin Peaks* i en jaz-

zigare tappning och du hamnar i närheten av *Glass Lounge*, ett av de intressantare albumen än så länge i år.

Roger Bengtsson

MEGADETH
"The System has Failed"
Sanctuary/Showtime

I januari 2002 upplöste sångaren Dave Mustaine sitt band Megadeth. Han hade skadat sin vänstra arm och räknade helt kallt bort sig själv från rampljuset. Nu är han plötsligt tillbaka, och det med råge. De skumma verserna och refrängen i *The Scorpion* är fantastiska – och det finns fler glädjeämnen. *Of Mice and Men* har en gripande text om Mustaines ungdomsår, inklusive Ulrich-tiden, uppbackat av skönt headbangar-dunka-dunka. Nya singeln *Die Dead Enough* och *Tears in a Vial* ska också ha extra klapp i ryggen.

Det är slående att Mustaine till stora delar övergett den hårdare skolan för vanlig hårdrock. *Back in the Day* är en variant på ett klassiskt riff som Iron Maiden, King Diamond och AC/DC använt sig av. *Something I'm not* låter EZO och nämnda *Tears in a Vial* är samma sorts krispiga riff som Ratt levde på.

Vad hade Megadeth blivit om Dave Mustaine aldrig spelat i Metallica? Lika mycket som det plågar Mustaine i dokumentären *Some Kind of Monster*, lika mycket kanske det har hjälpt honom i inspiration och i musikbranschen? Frågan är fängslande, men svaret lär aldrig komma fram.

Torbjörn Hallgren

MICHAELA MELIÁN
"Baden-Baden"

Monika Enterprise/import

Och vad får man om man korsar krautrock med ambient och en taktfast technobasgång? *Baden-Baden* är drömska ljudlandskap, mjuka övergångar och ett ständigt groove som är väldigt svårt att sitta still till. Michaela Melián skapar vackra musikaliska strukturer med cello, gitarr, elbas och diverse andra instrument, och får hjälp av Carl Oesterhelt med syntar och programmering.

Avslutande *A Song for Europe*, en Roxy Music-cover, kunde vi däremot slippa. Så bra sjunger inte Michaela, tyvärr. Övriga 50 minuter av albumet är dock av toppkvalitet.

Henrik Strömberg

MINIMALISTIC SWEDEN
"Standard klickmusik"

Mitek/Border

Det var allt några år sedan som clicks'n'cuts kändes nyskapande. Genren som började så innovativt gick snart på tomgång då allt lät precis likadant. Måhända är det just därför som kvartetten Minimalistic Sweden gett sin skiva det lite ironiska namnet *Standard klickmusik*. Bakom gruppen döljer sig några namn från den elektroniska musikscenen: Andreas Tilliander, det största ansiktet utåt, och Stefan Thor, mer känd som Folie, samt Anders Martinsson och Anders Nordgren som till vardags gör tech-house under namnet Pfeffenbauer.

Här har grabbarna satt ihop 52 minuter av knaster och klick som delvis blickar bakåt men samtidigt tar nya vägar och stundtals låter som en slags uppdaterad Plastikman. Med andra ord är det monoton minimalism som gäller där små skiftningar får tämligen stora saker att röra på sig. Inte alls dumt även om musiken knappast är nyskapande. Men väl suggestiv och njutbar.

Robert Lagerström

MORTIIS
"The Grudge"

Earache/Sound Pollution

Med nya albumet *The Grudge* klipper den norske skogsalven definitivt banden med black metal. Hans musik idag är snarare syntig elektrisk

industrirock än metal. Men det är ett påstående som är lika sant som falskt, för hade det inte varit för Emperor eller Mortii's intresse för extrem musik hade *The Grudge* låtit annorlunda. Nu har alla låtar smutsats ner med dist och ljudet av knastrande elektricitet.

Plattans bästa låtar är *The Grudge* och *Way Too Wicked*. Inga radiohittar, men definitivt material som ger cred till den DJ som vågar bryta mot floorfiller-kravet. Mortii's är som något Marilyn Manson drömt om, som fått liv och eget skivkontrakt. Dessutom sjunger han riktigt bra.

Torbjörn Hallgren

MS. THING

"Miss Jamaica"

Sequence/Playground

Jamaicas nya dancehalltalang Ms. Thing är bara 17 år, men har efter de stora framgångarna med Beenie Man-samarbetet *Dude*, fått släppa sitt första album. Upplägget känns igen. Flera olika producenter och några gästartister. Några riktigt hits, men också en del utfyllnad. Bäst lyckas den unga deejay:n i de inledande spåren som producerats av bröderna Dave och Tony Kelly. Orientaliska *Jump & Rail*, lekfulla *Regular* och skojiga *Get That Money* är alla fantastiska. Upplyftande dancehall som ryker av ungdomlig entusiasm och dansglädje. Fortsättningsvis fastnar dock hon lite för ofta i någon slags dussin-dancehall som passerar förbi ganska obemärkt.

Så, Ms. Thing. Det blir godkänt. En lovande debut.

Daniel Axelsson

NASUM

"Shift"

Burning Heart/BonnierAmigo

Nasum fortsätter att förmedla sin oro och ilska över det rådande samhället med sin formel ett-musik. Det går snabbt och det ska gå snabbt när grindcore snurrar i skivspelaren. Och som vanligt trycks det in en imponerande mängd låtar på en väldigt kort tid, i det här fallet 24 spår på drygt 37 minuter. Nasum har med sin brutala tolkning av det som i vanliga fall kallas musik skapat sig en hög ställning även internationellt. Med fjärde släppet *Shift* är det tänkt att positionen ska stärkas och jag blir inte förvånad om de lyckas. För trots att det stundtals är genomtjockt och påträngande som tenderar att kväva mina öron så finns det glimtar av vitalitet och en svängig melodi som sipprar fram.

Andreas Eriksson

NELLY

"Sweat"

"Suit"

Universal

Plåstret på kinden är borta. Gimmickar behövs inte längre när man är världsartist. St Louis popstolthet Nelly är tillbaka med två nya plattor samtidigt, vilket verkar korkat – vore det inte smartare att släppa dem med lite mellanrum och regera listorna under låååååå period istället? Men skivbolagsbossarna har gett klartecken till detta dubbelsläpp och då måste det ju finnas en sund marknadsanalys bakom.

Som vanligt svänger i alla fall låtarna. Deras gulliga barnviserarse- och hejklackskvaliteter gör dem lättynnade och välkomnande som en varm björnkram. Vilket känns bra. Orkar inte tjafsa om hur "oäkta" Nelly är – drivet finns i både musiken och de vokala leveranserna (Nelly flyter som skum på Mississipi!), så vad är problemet? Ett stort antal av dessa låtar kommer att spelas sönder på radio, men det har jag heller inga problem med. Dessutom småexperimenteras det med reggaeinflenser tillsammans med Stephen Marley i *River don't Runn* och djupt bottensyntigt The Alchemist-gung i *Playa* på

den lite vassare *Sweat*-plattan där Missy Elliott och Mobb Deep även hjälper till. Att de båda plattorna inte speglar helt olika sidor av Nelly som omslagen signalerar är bara en parentes i sammanhanget. Nelly är det största som hänt sen rostat bröd.

Gästlistan inkluderar utöver självskrivna polarna i St Lunatics även Christina Aguilera, Snoop, Neptunes, Big Boi, Fat Joe, Jaheim och Ronald Isley vilket väl visar på bredd och samtidigt garanterar stor kommersiell framgång världen över. Som om det skulle behövas. Nelly ÅR ju pengar på banken. Och nu när han tagit sin bumpiga popmusik till sin spets med dessa två plattor skulle det inte förvåna mig om han testat lite mindre välkända, grepp nästa gång.

Gary Andersson

NOËL

"Wrong Places"

Lok Musik/import

När skolkamraterna i Östberlin köpte Depeche Mode-album spenderade Noël alla sina besparingar på gamla Beatles-bootlegs. Och sällan har väl en musikalisk influens lämnat så tydliga avspieglingar på en skiva. *Wrong Places*, som låg på ritbordet i sex år innan den mastrades, låter som Paul McCartney borde ha gjort vid det här laget – till och med Noël's röst är en karbonkopia av förebildens.

Produktionen är sparsmakad, med diskreta inslag av stråkar och elektroniska ljud, och med undantag för de instrumentala spåren är skivan ljudbildsmässigt homogen. Framför allt *Love Surrender* och *Wrong Places* är förtjusande i sin anspråkslöshet. Om inte Beatles hade existerat så hade det här blivit stort. Nu är det bara väldigt finstämt, mysigt – och värt att lyssna på.

Mattias Falk

TARA JANE O'NEIL

"You Sound, Reflect"

Quarterstick/Border

Hon gör faktiskt sin egen grej. Den amerikanska multiinstrumentalisten Tara Jane O'Neil har sin bakgrund i banden Rodan och Drinking Woman men utgår som soloartist från folkmusik, rock och americana och skapar drömsk, sparsmakad och svävande musik som ändå lever sitt eget

STINA NORDENSTAM

"The World is Saved"

A Walk In The Park/BonnierAmigo

Trevande och sökande.

Så börjar Stina Nordenstams *The World is Saved*. Vid en första genomlysning känns melodierna inte lika direkta som på föregångaren, men skivan utvecklas. Eller ens upplevelser av skivan förändras ju djupare man lyckas känna in i dess kärna. Låtarna väcker nya känslor och stämningar.

I pressutsickket berättar Stina om uppkomsten av några låtar. Men att ge sig ut i den textanalytiska träskmarken i bemärkelsen att hitta budskap på *The World is Saved* känns som ett Sisfosuppdrag. Det handlar snarare om att pricka in stämningar.

Texterna kan ibland härledas till känslor av uppgivenhet och skav av något, som skulle kunna vara kärlek, men som är väldigt objektivt beskrivet. Albumet genomsyras av komplexa texter som snirklar sig fram genom skiftande musikaliska landskap. I *The Morning Belongs to the Night* rör sig stackatostråkarna lent och invaggar lyssnaren i ett lugn som sedan avbröts med atonala och obehagliga flöjter. Effektfullt. *The End of a Love Affair* är till

nerviga liv. Lyssna bara på inledande *Take the Waking* som är en dunkel folklåt i ambient-dräkt, den skift vackra *The Poisoned Mine* eller det psykedeliska stycket *Love Song Long*. Tara Jane O'Neil vågar gå sin egen väg och gör det med både talang och kunande precis som på alla sina tidigare soloplattor.

Robert Lagerström

THE PLAN
"Embrace Me Beauty"
Capitol

Egentligen är det bara Håkan Hellström som rör det i hamn med hedern i behåll. Även Henrik Berggren lyckas på senaste *Cruel Town* men därefter är det klen i toppen på sjunga falskfronten. Theodor Jensen tillhör definitivt inte den gruppen. Hans fruktlösa försök att höja det känslomässiga i låtarna med sin bräckliga röst är bara jobbigt. Personligen har jag aldrig varit någon anhängare till The Plan, men *Mon Amour* från den självbetitlade debuten har ändå sina höjdpunkter. Theodor vill att lyssnaren ska få en slags värdighet bekräftad när de hör på riktigt bra musik och visst finns det stunder då det inte låter så illa.

Men nog om detta. Musiken på *Embrace Me Beauty* är i viss mån lugnare än på debuten. Lite mer eftertänksam, men det spretar och river fortfarande åt en massa håll. Det osar femtiotal i samma stund som vi befinner oss i den svenska popen från förra decenniet. Det är fortfarande egensinnigt och annorlunda på ett delvis positivt sätt, men det saknas något. Något som driver ner sina klor i lyssnarcentrat. Det är egentligen bara i lugna *Autumn* som det gnistrar till på allvar. Här tar duon inte i så att de spricker utan koncentrerar sig bara på att göra vackra toner.

Andreas Eriksson

THE POLYPHONIC SPREE

"Together We're Heavy"

Good/Playground

Omslaget slår an en ton av storlagenhet. Polyphonic Spree vandrar på rad genom öken, alla 23. Tänk er vilken liveupplevelse! Trummor, bas, gitarr. Stråkar, blås och kör. Harpa. Otroligt vackert. Psykedelisk pop när den är som allra bäst.

Det är svårt att värja sig mot de medryckande

viss del vad titeln säger; en osentimental betraktelse över ett avslutat förhållande. Singelsläppet *Get On with Your Life* kretsar kring svårigheten att ta sig någonvart. Texten och musiken förmedlar en klaustrofobisk känsla av världens dystrehet och svårigheten att röra sig i någon förändring när världen står och tickar som den alltid gjort.

Kampen med det fixa till sin tillvaro temporärt är det viktigaste. Långsiktigt välbefinnande existerar inte. Som i *Parliament Square*: "This is no final solution no this is just for today". Och i *I'm Staring Out the World*: "A bullet dancing in my brain could end it any day now".

De små gesternas och de stora känslornas företrädare har gjort det igen.

Johan Joëlsson

egen

På sätt och vis är det skönt med höst. Bra klubbar har öppnat igen. Massor av bra musik släpps. Konserterna duggar tätt. Och så kan man med all rätt spisa de där mörka, destruktiva plattorna som fått ge vika för solskenspop hela sommaren. Synd bara att Hidden Trucks nya album blev framflyttat. Det hade säkert varit ett bra soundtrack till hösten. Men hav förtröstan. Jag har hittat alternativ. Två killar från Göteborg går under namnet **Belle Vue** när de gör tillbakalutad men samtidigt laddad svärmodspop där trummorna får ta stor plats. De här killarna har förstått att pukorna inte bara sitter på ett trumset för dekoration och av just den anledningen får låtarna en dramatisk inramning. Om de skulle byta ut ordet girl till boy i andra spåret på demon skulle man kunna missta Belle Vue för Hidden Cameras.

Las Puertas gör som The Raveonettes. Sångaren och sångerskan sjunger parallellt eller unisont vilket inte är så herrans vanligt. Soundet är bitvis så skramligt och distat att jag måste skruva ned volymen när katten skrämde springer iväg från favoritfåtöljen bredvid stereon. Som bäst är bandet när basen mullrar tungt och man anar Sonic Youth i mossen. Tioårsdemon, där låtarna i bästa fall kommer över två minuter, är visserligen mycket ojämn, men där finns dock en strålande lo-fi-version av Springsteens *Born in the USA*.

Sexmannabandet **Le Muhr** från Stockholm borde döpa om sig till "Nattens dockor" efter Freestyles låt som finns med på soundtracket till kultfilmen *G*. Deras dansanta åttiotalsflikt finner inga gränser. Till och med texterna på svenska känns djupt rotade i det glittriga decenniets storstadspuls. Det är svårt att vänja sig bara. Det kan tyvärr lätt bli prettoso när man sjunger på svenska. Men att vara pretentiös behöver inte vara negativt. Jag skulle inte bli förvånad om deras *Allt kunde vara disco* plötsligt ligger på Trackslistan.

I Göteborg huserar tiomannabandet **Dapony Bros** vars karriär kommer vara påverkad av Håkan Hellström, vare sig de vill eller inte. Antingen kommer folk älska dem för att deras musik påminner om tidigare nämnda (med call-and-response, trumpet och svensk, f'låt, göteborgsk sång) eller så kommer de bli avskrivna som ett band som försöker rida på Hellström-vågen. Dapony Bros, bildat 1997, är dock mer Madness korsat med svensk pop från åttiotalet. Det är svängigt och stompig men låtarna är inte helt övertygande. Men det krävs kanske bara lite övning. Eller en ny låtskrivare.

The Horror The Horror (minns Brandos replik i *Apocalypse Now!*) har inte skickat in sin musik till oss, den har jag införskaffat själv på en spelning. Det börjar med ett uppenbart och medvetet *Marquee Moon*-rip off, men honey, det är snyggt! Detta Stockholmsband lirar intelligent, vacker pop i samma skola som Echo & The Bunnymen eller Robyn Hitchcock. Just ja, förlåt killar, ni hatar ju referenser. Men vi lever ju faktiskt i en postmodern tid där det inte finns ett äkta djupmönster. Jag måste erkänna att jag nästan börjar gråta av lycka över hur bra det är. Och så är det bara fyra låtar. Jag vill ha MER! De här killarna kommer bli nästa stora grej.

Annica Henriksson

För kontakt:

Belle Vue: andreas_svensson_4@hotmail.com

Las Puertas: laspuertasforpresident@hotmail.com

Le Muhr: le_muhr@hotmail.com

Dapony Bros: daponybros@hotmail.com

The Horror The Horror: mattias.axelsson@vwd.se

melodierna. Det pompösa och stora när en kör sjunger för full hals medan trummor, bas och gitarr pumpar. Man tappar andan. Konceptband kanske någon säger. Visst är det det. Pink Floyd och Beatles i en underbar blandning. Sektens ledare Tim Delaughter har ett förflutet i Tripping Daisy. Med säker hand lotsar han sina barn genom öknen i Texas fram till det förlovade landet som heter Hope.

Det här är helt klart årets största glädjespridare. Ett måste när vi går mot mörkare årtider. Förblindas av ljuset och kärleken i Polyp-honic Sprees underbara symfonipop.

Per Lundberg GB

SHAWNNA "Worth the Weight" Def Jam/Universal

Chicagos egen bad-ass-ghetto-queen Shawna kör en lättklädd seriehjältetil med kulspruterap över moderna storstadsbeats signerade Timbaland, Just Blaze, Kanye West och några mindre kända producenter. Och gästlistan vid micken inkluderar Ludacris, N.O.R.E., Twista, Jermaine Dupri och Missy Elliott. Allt detta innebär att Shawna på *Worth the Weight* lever över sina tillgångar – så bra är hon nämligen inte. Visst är hon tuff och småsexig men den namnkunniga uppbackningen blåser upp hennes status till orimliga höjder. Men det känns befriande att hon sällar sig till en skara tjejer (Lil' Kim, Foxy Brown, MC Lyte, Queen La) som tar för sig i branschen utan att be om ursäkt. Jag köper att hon är lika tuff som gangsterkillarna.

Och många spår är grymma. *R.P.M.* rasar fram i terrängen medan soulvingar får *So Real So Right* att lyfta rejält (en låt som får mig att snevla mot 2Pac). Tillsammans med Kardinal Offishall tar hon det i *Block Reincarnated* ner till dancehall-klubben och Beenie Man/Ms Thinghitten *Dude* finns dessutom med i en remixad version. *Let's Go* är också en modern elektronisk hiphop/r'n'b-dänga gjord för sena nätter på dansgolvet. Ju mer jag lyssnar på Shawna desto mer övertygad blir jag – hon är superstjärnematerial. Så enkelt är det bara.

Gary Andersson

NANCY SINATRA "Nancy Sinatra" Sanctuary/BMG

Jag må vara ett stort fan av Nancy Sinatras sextiotalsgrej, exempelvis *These Boots are Made for Walking* och *You Only Live Twice*, för att inte tala om de två plattorna hon gjorde med en annan levande legend: Lee Hazlewood. Men att Ol' Blue Eyes dotter nästan fyrtio år senare skulle göra en platta jag skulle gilla trodde jag inte riktigt var möjligt.

Nancy har hunnit bli 64 år och med krogshowerna i Las Vegas som nästan enda kontakt med musiklivet skulle hon lättast kunna spela in mossaiga evergreens och endast tilltala en publik ur sin egen generation. Men vad gör hon, the ol' gal? Hon väljer att arbeta med Morrissey, Jarvis Cocker, Thurston Moore och Calexico. Artister som är hennes fans. Resultatet är förbluffande. Låtarna Cocker skrivit till henne låter en smula Pulp men till största delen sextiotal-Nancy. Det är fantastisk bra. Första singeln, Morrisseys *Let Me Kiss You* (med Mozzan på kör) är stäpelsframkallande. Nancys röst är lite tröttare av naturliga skäl, men hon har fortfarande "det".

Annica Henriksson

SOCIAL DISTORTION "Sex, Love and Rock'n'Roll" Kung Fu/Sound Pollution

Världens snyggaste rockrebell, Mr Mike Ness, har hela överkroppen proppfylld av tatueringar. Gaddningar som på olika sätt kan kopplas till

hans egen levnadsbana. På höger överarm Social Distortions egna partajande skelett och över magen orden "sick boy". Dessa vittnar om ett liv i sus och dus, kantat av droger, våld och galenskap. Men det finns också en annan sida. På bröstet har ett stort porträtt av Jesus präntats in. Det handlar förstås om förlåtelse – tro, hopp och kärlek och allt det där.

På nya, efterlängtda Social Distortion-skivan sjunger Mike Ness en del om sin destruktiva sida ("We're devils and angels/Which one will I be today?"), men i högre grad handlar det om att resa sig, vilja förändras och våga älska ("I'm gonna trade in my old ways for a new shot at life"). Och precis som tatueringarna är musiken hudnära och äkta. Omöjlig att tvätta bort. Social Distortions punkrock är varken hetsig eller skrikig. Bara skön och gungig. Fyllt av själ och attityd.

Då: Social Distortion bildades i Orange County 1979, och blev genom debut-LP:n *Mommy's Little Monster* en framstående del av USA:s punkscen. Under åttiotalets gång införlivade bandet en hel del influenser från country och gammal rock'n'roll i sin punkrock. Det var dock inte förrän 1996 som gruppen släppte sitt verkliga mästerverk *White Light, White Heat, White Trash*. En skiva som lätt tar sig i på min lista över nittiotalets tio bästa album. Sedan släppte frontfiguren Ness ett par schyssta soloskivor innehållandes en hel del oldies covers.

Nu: Kommer *Sex, Love and Rock'n'Roll* upp i föregångarens höjder? Jag vet inte. Just nu är jag mest glad att över att Social Distortion, åtta år efter *White Light...*, äntligen har kommit ut med en ny skiva. Och att den låter bra. Mycket bra.

Daniel Axelsson

THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES

"Origin (I)" Warner

Första gången som *Origin (I)* sipprar ut från högtalarna rinner den av utan att lämna något permanent spår efter sig. Men som alltid slår The Soundtrack of Our Lives tillbaka med full kraft och då är det omöjligt att värja sig. Deras musik är så kompakt och mångfacetterad att det inte räcker med ett halvt öra. Hela kroppen måste vara med och redan vid andra genomlyssningen har de åter fångat in mig i sitt nät.

The Soundtrack of Our Lives är tillbaka med ännu en mångbottnad skiva. Och som vanligt bjuder göteborgsgruppen på en magnifika resa genom rockhistorien. *Transcendental Suicide* har hämtat fler beståndsdelar ur den gamla Soundtrack-boken. Svängig orgel och drivande gitarrer som lyfts fram av Fredrik Sandstens briljanta trummor. En psykedelisk omgång som klockar in på drygt sex minuter.

Bigtime, skivans första singel, har ett rakt och högt tempo med en refräng som klistrar sig fast på minneskontot. *Mother One Track Mind* är skivans första rena rocklåt med skitiga gitarriff och ett rakt punktempo. The Soundtrack of Our Lives är tillbaka i garaget. På *Midnight Children (Enfants de la Nuit)* sänker grabbarna tempot rejält och bjuder in sångerskan Jane Birkin till en duett, ett perfekt samspel mellan Ebbots mörka, mystiska röst och Janes ljusa och sköna stämma.

Royal Explosion II rusar fram som skivans andra okonstlade rocklåt. Inte heller på detta spår lämnar grabbarna sitt älskade sjuttioal. Stundtals svänger det mer än vad som borde

JOSS STONE "Mind, Body & Soul" Capitol

17-åringen från Dover med den underbara rösten som är helt osannolik – för hon sjunger verkligen helt suveränt – är tillbaka! Debutskivan *Soul Sessions* som kom i våras var till bredden fyllt av gamla soul-klassiker. *Mind, Body & Soul* är istället mer funk-, pop- och reggae-orienterad. Flera av texterna har Joss själv skrivit och hon kallar detta sin riktiga debut.

En vän frågade: Är det Britney Spears-aktigt? Visst finns det lite sånt på skivan, singeln *You Had Me and Snakes and Ladders* för att nämna några. Och det är synd, för det bör vara soul-Joss och inga snedsteg i det kommersiella discodans-träsket eller utflykter i reggaealand. Just där uppstår problematiken. Skivan är absolut inte dålig, det finns justa spår, men det är på tok för spretigt.

Joss Stone är redan en stjärna och skivan lär förmodligen gå upp på all världens listor. Men, om hon tar bort piercingen i näsan och fokuserar mer på soul nästa gång, då tror jag att Britney och de andra brudarna får passa sig riktigt noga.

Sandra Fogel

STRIP MUSIC "Strip Music" Playground

Testa dina svenska nittiotalskunskaper: lång, mager, svartklädd sångare med ovanligt efternamn. Rätt svar: Henric de la Cour. Henric var sångaren i Yvonne vars utseende i likhet med Henrik Berggrens influerade hundratals deppiga tonåringar i mitten av nittiotalet. Yvones syntpop var sexig och mörk utan att bli otillgänglig vilket gjorde dem till svenska festivalfavoriter.

Idag är Henric de la Cour tillbaka på ruta ett med ett nytt band. Självt är han fortfarande lika mager och svartklädd men musiken är här-

vara tillåtet och Ebbots utdragna skrik i slutet osar av ren frustration och ångest. *Wheels of Boredom* släpar fram som en ordentlig bakfylla. Som vanligt sitter melodierna på första parkett, en vaggande medicin mot illamående. Om *Wheels of Boredom* släpar sig fram som en bakfylla är följande *Borderline* som ett behagligt uppvaknade efter en skön sömn. Fortfarande med ett nerskravat tempo som accelererar till ett avslutande crescendo.

Song for the Others är den andra av skivans blott två ballader. En pianobaserad visa som drar ner humöret på ett bitterljuvt sätt. Ebbot visar att rösten fortfarande klarar av lugna ögonblick. Avslutande *The Age of No Reply* är ett utmärkt sätt att sluta en utmärkt skiva på. Ytterligare ett briljant musikstycke som får både öron och själ att arbeta. Återigen en låt som växer mot oanade höjder.

Origin (I) är del ett. Ungefär 45 sånger skrevs och spelades in. Tolv låtar fick plats den här gången, om ett år sker nästa urgallring då *Origin (II)* hamnar i skivbutikerna. Jag är redan såld.

Andreas Eriksson

PERSPECTIVES 2004

FESTIVAL FOR CREATIVE MUSIC

CURATED BY MATS GUSTAFSSON

21-24 OCTOBER IN VASTERAS (SWE)

FRED FRITH W. MAGNUS BROO/ HILD-SOFIE TAFJORD/ LARS HOLLMER/ STEN SANDELL/ JOHAN BERTHLING/ LISE-LOTT NORELIUS,
 ANTHONY BRAXTON SOLO, PETER BRÖTZMANN/MILFORD GRAVES DUO, FRED VAN HOVE SOLO, DROR FEILER SOLO, KARIN
 NELSON & RAYMOND STRID, TAPE JOHAN BERTHLING/ ANDREAS BERTHLING/ TOMAS HALLONSTEN/ SHERIFF MAGNUS GRÄNBERG/
 HENRIK OLSSON, GUL 3 JOHAN ARRIAS/ LEO SVENSSON/ HENRIK OLSSON, HANS APPELQVIST & DANIEL SKOGLUND, DBHG DAVID
 BREMER/ HENRIK GREVESMÜHL, VANDRA MED BOB JENNIFER ESPLING/ OLA NORDQVIST, ERIK OSCARSSON TRIO ERIK OSCARSSON/
 JOHAN BERTHLING/ RAYMOND STRID, MARTIN ÖSTHOLMS KVARTETT, PER WESTERBERG/ MARTIN HALL/ MARTIN ÖSTHOLM/ MARTIN
 ÖHMAN, CK-6498-3 YAHLMAR/ STAFFAN ANDERSSON/ CARL OTTOSSON, FRED FRITH W LOTTA MELIN & IKUE MORI, FUNDAMENTAL
 FORM DANIEL CARLSSON/ JOHAN CARLSSON/ MATIAS RIBBING/ STEFAN WISTRAND/ PER ÅHLUND, MIDAIRCONDO LISA NORDSTRÖM/
 LISEN RYLANDER/ MALIN DAHLSTRÖM, MARILY CRISPPELL W. FREDRIK LJUNGKVIST/PALLE DANIELSSON/PAAL NILSSEN-LOVE,
 MERZBOW AUDIO LABORATORY WITH EBBOT LUNDBERG/ PER SVENSSON/ JEAN-LOUIS HUHTA/ HENRIK RYLANDER/ PATRICK CAGANIS/
 JOHAN SKUGGE, PER HENRIK WALLIN/HAN JENNIFER DUO, LINDHA KALLERDAHL/JAAP BLONK/THOMAS LEHN, BOBO
 STENSON/IVAR LINDELL/SVEN-ÅKE JOHANSSON, FREE MUSIC ENSEMBLE KEN VANDERMARK/ NATE MCBRIDE/ PAAL NILSSEN-LOVE,
 SOFIA HÄRDIG W JOHN ESSING/ MIKAEL NILZEN/ KENNY HAKANSSON/ FREDRIK ÅBERG/ BOBO ÖLANDER/ OTTO MILDE, STEN HANSSON,
 WOLF EYES, CHRISTINA KUBISCH, JENNIFER ESPLING, DAVID BREMER, TOMAS NYGREN, KIM HIORTHØY, KENT TANKRED, JOAKIM
 HAUGLAND, RELATED SILENCE W.GUY PICCIONI/ CASPAR BRÖTZMANN/ MATS GUSTAFSSON/ IKUE MORI/ JOHAN BERTHLING/ TIM
 BARNES, GUSH MATS GUSTAFSSON/ STEN SANDELL/ RAYMOND STRID W DEREK BAILEY, WHITE MAGIC...

DJ'S, SEMINARS (W. JOHN CORBETT AND MAGNUS HAGLUND), INSTALLATIONS,
 ART AND PHOTO EXHIBITIONS, A FILM ON ALBERT AYLER BY KASPER COLLIN...

FIGHT GLOBAL STUPIDITY!

PERSPECTIVES 2004

www.nyaperspektiv.se

CONTACT: lennart.nilsson@nyaperspektiv.se

TICKETS SALES FROM SEP. 6TH 2004 AT EMAIL: biljetter@vmu.nu PHONE: +46 21 40 36 04

PHOTO BY CATO LEIN ©

The laidback California twist of streetwear and culture...

Aliroots.com

Store / Gallery - Brunnsgratan 9, 111 38 Stockholm, or Buy online...

Freshjive / Nike Ltd Edition / Vans / Milk Fed / Stussy / Michael Lau / Xlarge / Addict / Zoo York / Xgirl / Recon / OneTrueSaxon / LRG +

ART DIRECTION - www.filmwork.org.uk

beat ageny presenterar
på turne i höst:

Aif

8/10 Göteborg - Sticky Fingers
22/10 Hässleholm - Perrong 23
28/10 Gävle - Nebraska
29/10 Uppsala - Kalmar nation
30/10 Örebro - Kåren
/ Klubb la Luna

Cult of Luna

19/10 Linköping - Skylten
20/10 Göteborg - Sticky Fingers

Deportees

4/11 Linköping - Herrgår'n
5/11 Malmö - KB
11/11 Stockholm - Debaser
12/11 Uppsala - Norrlands
13/11 Umeå - Scharinska

Junip

10/11 Uppsala - Kalmar nation
10/11 Stockholm - Öst 100
11/11 Gävle - Nebraska

Snook

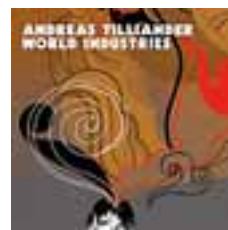
22/10 Malmö - KB
23/10 Helsingborg - The Tivoli
27/10 Västerås - Konrad
28/10 Köping - Smedjan
29/10 Hulfsfred
- Metropol / Rookie 04
30/10 Motala - Nivå
3/11 Göteborg - Trädgår'n
4/11 Borlänge - Cozmoz
5/11 Sandviken - Dinos
6/11 Umeå - Gammliahallen
10/11 Uppsala - Grand
11/11 Stockholm - Mondo
12/11 Linköping - Konsert och kongress
13/11 Gislaved - Parken

Strip Music

22/10 Göteborg -
Electric Ballroom / Trädgår'n
23/10 Västerås - Village
4/11 Gävle - Nebraska
10/11 Hulfsfred - Metropol

Vi bokar även Black Belt,
Douglas Heart, Sambassadeur,
Paris, The Kid med flera.

beat agency:
www.beatagency.se

dare och mer monotont malande. Jämför man med Yvonne blir resultatet orättvist. Strip Musics material är inte hälften så hit-aktigt och saknar de drivande syntslingorna. Väljer man istället att betrakta Strip Music som ett nytt band utan jämförelser framstår de som lovande.

Moa Eriksson

BETTIE SWANN "Bettye Swann"

Honest Jon's/Capitol

Efter vårens hyllade Candi Staton-samling följer Honest Jon's, Damon Albarns lilla skivetikett, upp med ytterligare svaråtkomlig soulhistoria. Den här gången får vi Bettye Swanns inspelningar för Capitol i slutet på sextioalet. Med en vit louisianabo som producent och åtskilliga countrypåror i låtlistan hamnar resultatet lika nära countryn som sydstatssoulen. Och det är ju aldrig fel. Du har säkert hört många av låtarna i andra versioner förut – men det spelar ingen roll – med sin sensuella röst har Swann gjort dem till sina.

Thomas Nilson

ANNA TERNHEIM "Somebody Outside"

Stockholm/Universal

När Anna Ternheims debut-EP kom i våras drogs det bland annat paralleller mellan henne och José Gonzalez. På något sätt tyckte jag då, och tycker jag än mer nu, att den jämförelsen är djupt orättvist. För båda parter. För Annas musik är helt enkelt annorlunda. *Somebody Outside* är en ypperlig markering av detta. Den är inte så där varmt stearinljusmjuk i sin musikaliska framtoning. Den är inte lika subtilt dynamisk som mycken singer/songwritermusik. Den är rakt på, obönhörligt rotad i den här kalla utomhuskänslan mycket svenskt vemod bygger på. Man kan ana isen i viken. Man kan känna naren i kinden. Man vet att man kan gå vilse bara naturen i musiken blir lite för dunkel och mörkret slukar en.

Här finns ett musikaliskt släktskap med artister som Jane Siberry, Victoria Williams och Stina Nordenstam, men aldrig heller i närheten av någon av dem. Det är mer som en generell anda – en samtidig ådra av urbana melodier och urbergets vemod. En organisk bit metall att hålla hårt i och hoppas att den blir kvar i sin trösterika blomning.

Magnus Sjöberg

THE MORE I SEE "The Wolves are Hungry"

Steamhammer/Playground

I början av 2002 bildades The More I See i Peterborough, England. Året därpå kom debutminin *Don't Look Now I'm Living* och nu ämnar de erövra världen med fullängdsdebuten. Det är många referenser som dyker upp i huvudet som Anthrax, The Mars Volta, In Flames, Unearth och Tool. Underbart gitarrspel, bra driv i trummorna, stark sång och god variation. Jag är övertygad om att de kan nå toppskiktet om de bara lyckas knäpa ihop lite mer minnesvärda låtar.

Roger Bengtsson

THUNDER EXPRESS "We Play for Pleasure"

Razzia/BonnierAmigo

Detta var en överraskning. Hellcopters blonda gitarrvirtuos Robert "Strängen" Dahlqvist kan inte bara bemästra guran, karln kan sjunga också, vilket han mer än bevisar med soloprojektet Thunder Express (ska vi förmoda att de är döpta efter en MC5-låt?). Tillsammans med Jens Lagergren (bas) och Jesper Karlsson (trummor) har de gjort en platta full av soul som lutar mer åt The Solution än mot Hellcopters. Exempelvis balladen *I Won't Pretend* när klimax med hjälp av blåset som har tydliga Otis Redding-referenser. Medverkar på plattan gör även Martin

Hederos och Mattias Bärjed från Soundtrack of Our Lives, den tidigare axlar imponerande rollen som Roy Bittan. Riktigt svängigt blir det. Så pass att man vill ta fram dansskorna. *We Play for Pleasure* är en imponerande solodebut signerad Strängen. Det är roligt att dessa super-shitty-to-the-max-grabbar verkar poppa allt fler soulplattor hemma och det blir spännande att höra hur Hellcopters låter på väg in i andra decenniet som band. Om Nicke får halsfluss kan ju alltid Robert ta över micken.

Annica Henriksson

ANDREAS TILLIANDER "World Industries"

Pluxemburg/Playground

World Industries har på några diskussionsforum på nätet redan blivit en vattendelare likt Depeche Modes *Personal Jesus*: då handlade tvisten om huruvida ett syntband får använda gitarrer eller ej. Nu diskuteras det om Tillanders eventuella sellout och mainstreamifiering. Låt mig konstatera en sak innan vi går vidare: Tillander har inte sålt sin själ till djävulen, inte heller till mammon. Han har producerat ett album som är vågat, spännande, eget och som kommer att konkurrera med Sophie Rimhedens *Miss* om året bästa.

Vad är det då som gör *World Industries* till en sån glädjesprudlande upplevelse? Framför allt är den omedelbart dansant, poppig och melodios. En skiva som inte bara sneglar mot dansgolvet (som hans tidigare släpp) utan lika självsäkert banar sig in i mitten av dansgolvet likt en kaxig Tony Manero i *Saturday Night Fever*. Och där står den i vit kostym och skakar höft och rumpa, eller som Tillander själv uttrycker det: *Let Booty Loose*.

Redan på förra skivan, *Elit*, tog Tillander klivet ut ur den glitch-scen han definierat med kanondebuten *Ljud*. På *Elit* visade Tillander att han var intresserad av mer, av öppnare vyer och andra ljudbilder. Jay-Jay Johanson sjöng och

hiphoprytmerna kändes som en ny öppning. Men den var lite ofokuserad och disparat. *World Industries* är inte ett, utan många steg framåt. Tillanders utveckling som producent och låtskrivare är uppenbar. Ändå känns hans ljudbild verkligen igen. Det knastrar och sprakar Tillanderskt under ytan, bakom melodierna. Man kan uttyda en viss påverkan från Kölnbolaget Kompakts technopop, framför allt i låtar som *Mary-chain*, men han gör något eget med den.

David Fransson från Division of Laura Lee, Magdalena Krantz och Sofia Högberg sjunger oklanderligt på sina spår, men det är ändå när Tillander själv lyfter mikrofonen som det blir allra, allra bäst. I *Love Me Like I Do* kan man höra hans vocoderstämma oroligt undra om kärleken till hans älskade är besvarad. Det är lite knappt fem minuters tårdrypande och hypersensitiv techhouse och samtidigt den bästa låten på en tokigt bra skiva.

Mats Almegård

ZAC "Alone"

EPM/Border

Denna svenska grupp har spelat ihop sen 2000 och förutom singeln *Beautiful Mind* som släpptes tidigare i år är *Alone* deras premiär på skivfronten. De säger själva att de bland annat influeras av tidig hårdrock och singer/songwritertraditionen. För min egen del har jag svårt att höra några direkta hårdrocksinfluenser utan tankarna går snarare till Kent, Bad Cash Quartet och Namur. Stabil pop/rock med en melankolisk touch och en osviklig känsla för melodier, alltså. Hade Zac sjungit på svenska skulle chanserna till framgång öka, nu riskerar de att drunkna i den massiva ström av musik som produceras. I övrigt tycker jag de sköter de melankoliska bitarna bättre överlag än när de rör sig i lite gladare domäner, där blir det ofta lite för sliskigt och tillrättlat. Roger Bengtsson

TOM WAITS "Real Gone"

Anti/BonnierAmigo

Det finns ett klassiskt Anton Corbijn-foto av Tom Waits sittandes i en bil med öppna dörrar och öppen baklucka. Enligt Corbijn var Waits på väg med höns till någon bekant och var därför tvungen att ha bakluckan öppen så att inte hönsen skulle dö av syrebrist. Bara det att Corbijn bokat fotosessionen med Waits veckor i förväg och var sådär lagom glad över att behöva jaga höns mellan fotona. Kanske därför Waits ser full i fan ut? Fast vid närmare eftertanke är det ju så han ser ut nästan jämt – och låter.

Real Gone inleds av den frustande *Top of the Hill*, där Waits agerar human beatbox i bästa Rahzel-stil och där sonen Casey X Waits står för scratching. Det är det närmsta Waits kommer att komma hiphop. Och låt mig säga så här: det är inte mycket blingbling i Waits värld. Snarare opererat, uppfuckat och sådär splittrat som Corbijn har sagt sig tycka ovan nämnda fotosession var. Och det är så hela *Real Gone* är – en splittrande upplevelse.

Hoist that Rag är en vacker karibisk melodi i skitig ljudbild, som om Buena Vista Social Club gått på crack istället för cigarrer; *Sins of My Father* är klassiskt Waits-vmomod å la *Yesterday is Here from Frank's Wild Years*; *Shake it* och *Metropolitan Glide* är vainsnes-blues med en ljudbild som känns igen från *Bone Machine* och dess plätiga sound; *Circus*

är en fortsättning på ljudexperimentet *What's He Building* från *Mule Variations* och så vidare.

Det är Waits storhet och styrka att han är splittrad och otalig och att han ändå binder ihop allt och gör det till sitt eget. Att han är en av Corbijns favoritmodeller än idag är väl onödigt info, men samtidigt är det talande, för mitt i det fragmentariska, påfrestande och egen-sinniga finns det vänliga, öppna och inbjudande som gör att man gillar honom om och om igen. Samtidigt är det där "om och om igen" en sanning med modifikation. För hur mycket jag än gillar *Real Gone* så känner jag samtidigt att jag hört det mesta redan. Waits spinner vidare på samma teman och musikaliska spår som tidigare. Och när han utvecklar det är det kanon, när det står stilla är det säkert och bra – men inte så nytt. Ta avslutande *Day After Tomorrow*, en vacker och stark låt – men vilken annan skiva är det nu man hört exakt samma låt på? Eller så struntar man i det där och tar femton starka låtar till sig som inte allihop strävar framåt.

Mats Almegård

CD 7 • 2004

Denna omgångs vackert himmelsblå skivomslag innehåller en något mjukare skiva än förra gången. Här finns inte heller någon mullrande mörkermetall och ingen punkig sibirisk strupsång men väldigt mycket annat. Förstås spretar den ändå som vanligt så mycket som möjligt, men det handlar egentligen bara om de medverkandes påklustrade genreepitet. Samtidsprogg och konstpostpunk – visst är det skamligt fånigt? Betrakta den istället som en homogen blandning av ny, och förhoppningsvis, fantastisk musik.

1 Surburban Kids with Biblical Names *Rent a Wreck*

Johan och Peter kan konsten att göra världens bästa popmusik som självklart finner sin plats mellan Stephen Merritt och Kortedala. Den görs i hallen eller förrådet i Haninge och solen lyser ständigt. Med *Rent a Wreck* gör de slag i saken och "förvandlar dansgolven till ett brinnande inferno av ba-pa-pa" och vi fröjdas utan tanke på morgondagens ångest.

www.labrador.se

2 Peter, Bjorn & John *Teen Love*

Det är så självklart att Sveriges bästa smartpopband gör en Concretes-cover. Självklart för att de säkert förstår att de är de enda som någonsin kan toppa originalet. Ännu större anledning att sukta efter uppföljaren till den självbetitlade debuten, den som gjorde att landets samlade journalister gapade av samstämmig lycka. Skit i Costello och hylla Peter, Bjorn and John.

www.peterbjornandjohn.com

3 Interpol *Slow Hands*

Man må tycka vad man vill om Interpol och deras märkliga fusion av Chameleons och Michel Stipe-sång. Det går inte att undgå att fascineras av dessa amerikaners stilsäkerhet i kombination av lättviktsdepp, ledсна blickar och riktigt snygga svarta kostymer. Förföras bör man också av alla Joy Division-glimtar som väntar på att göra dig sällskap i höst, vinter och en bra bit till i livet.

www.interpolny.com

4 Caj Karlsson & Världens Bästa Band *Bara döda fiskar flyter med strömmen*

Tvåbarnsfarsan och kattägaren Caj Karlsson från Blekinge lyckades få en flygande start på sin skivförsäljning. Plötsligt syntes den trettioårige vissångaren med sitt kompband lite överallt och det var förstas lite oväntat. Men, samtidsprogg har alltid en särskild plats i det svenska musiklivet, speciellt om den görs med sådan pondus som av Caj och hans mannar.

www.cajkarlsson.se

5 Quit Your Dayjob *Coconut*

Första gången Groove skrev om CD-R-skivor var Quit Your Dayjob med. Sedan dess har de envetet blivit mer och mer minimalistiska, Clash-vibbarna har nästintill försvunnit och elbasen är ständigt sviken av en tokblöt analogsynt. Surfgitarrer som glimmar och farligt naiva leksakstexter, det är svårt att ta dem riktigt på allvar men också svårt att inte ryckas ut i en kort slagdans i väggar, barer och ogästvänliga golv.

www.quityourdayjob.org

6 Illstar Allstars *Day & Night*

Precis när man tror sig förstått att *Day & Night* handlar om bröttig hiphop hopprörd med stilsäker electro, byter den skepnad till avslappnad old school på spanska. På något sätt summerar det vad Illstar Allstars handlar om: att bekymmers-

löst, kompromisslöst blanda hiphop, latin och lättjazz på det språk som känns bra.

www.payerperbag.com

7 The Projects *If There are More of Us*

Postpunken är den nya electroclashen. Precis när man insett detta omkullräks tillvaron av The Projects. Storslaget leder de in oss i sin varma famn av elektronik och stelfunk och låter oss förstå vart Stereolab kunde tagit vägen. Morgane, som spelade keyboard med Stereolab, gjorde klokt i att hänga med svenska Lisa och spela hjärtlig postpunk rakt upp i himlen istället.

www.theprojects.info

8 Ayesha + Sona *Squaffie*

På sprillans färska *Squaffie* fortsätter Ayesha blanda hiphop, ragga och dancehall i en enda röra. Vi känner igen det från sommarens *Jade Fever* fast än mer skruvat. Samtidigt som den musikaliska missionen blir allt mer fulländad sparar hon inte på krafterna i verkligheten heller. Fortfarande med målet att förändra världen och med ett lysande tillfälle att styra om tillvaron i SVT:s *Studio Pop*.

www.ayasha.se

9 Bloc Party *Little Thoughts*

Sommarens kanske bästa singel *Banquette* följer södra Londons bästa konstpostpunkare upp med nästan än mer storslagna *Little Thoughts*. Innan vi hinner svälja bitterheter som ny-goth och neo new wave och andra krystningar står vi framför årets kanske hetaste hyppningar och flämtar undantagslöst hjärtfullt. Bloc Party visar vägar

till förbjudna områden så himmelskt bra att man darrande längtar till hägrande fullängdaren.

www.blocparty.com

10 Las Puertas *Dedication*

Las Puertas kör på för fullt med en gång. *Dedication* är behagligt söndagsmangel med dubbelsång som ramlar in under två minuter. Smådissonant och lagom småstadscool. Dessutom, som Annica Henriksson påpekar i sin recension, röjer de igenom en strålände distbasversion av bossens gamla brottarprotestvisa *Born in the USA*.

www.combatdisc.com

11 Kullrusk *Two'd*

I en allmän vilja att fullkomligt ge sig hän till det primala svänget och röjet samlade Jonas Kullhammar och Per "Ruskträsk" Johansson ihop sig till Kullrusk. Med kärlek för det tidiga svenska sjuttioalet, såsom International Harvester och Hanson och Karlsson, knyter de an till en god tradition att spela vråkjazz utan finlir, nersörjat med elektricitet, wah-wah och distorsion.

www.kullrusk.com

12 Captain Fantastic *Love Generation*

Precis som lättiteln antyder snubblar Örebrobandet Captain Fantastic till i sextiolets mest röjiga hörn. Det doftar Stones, oskyldiga flirtar med kemikalier och på något sätt även lite nutida garagerock. Gruppen har också skaffat sig ett rykte att vara ett fantastisk liveband, vilket man lätt anar efter att ha hört denna stänkare.

www.orangegrammofon.com

13 Joss Stone *Killing Time*

Säga vad man vill om den sömniga staden Dover, men att den skulle fostra den bästa soulrösten sedan Arethas glansdagar kunde väl ingen gissa. Det är så sinnessjukt att man bara väntar sig en Milli Vanilli-skandal vilken sekund som helst. Nu är det dags för den egentliga debuten, *Mind, Body and Soul* och visst, till och med utan en soulklassiker i ryggen regerar hon fullständigt.

www.jossstone.co.uk

14 Sister Lightyear *Naked On the Southside*

Stockholmsbandet Sister Lightyear gästade vår skiva i våras och återkommer med full kraft med ännu en smäckrökare upp i det blå. Gruppen, som består av webbdesigners och formgivare, startades för ett år sedan med ambitionen att göra allt själva, precis som de själva vill utan att för den skull bli pretentiösa eller alltför självkritiska. Något som är värd all heder och respekt i dagens löjligt möjligen musikklimat.

www.sisterlightyaer.com

15 Black Belt *All to You*

Black Belt har under året som gått skaffat sig ett rykte att vara ett grymt liveband. Som brukligt med såna förutsättningar har de spelat in i Studio

Gröndahl med Johan Gustavsson (vilket de för övrigt delar med Kullrusk på denna skiva). Förstås är trions generösa blandning av sjuttioaltheavy-rock, Motown-soul och NY-punk galet svettig, ohämmad och självklart barfota.

www.novoton.se

16 Hanif *Different Town*

Hanif kommer från Hammarkullen i Göteborg men är väldigt långt ifrån betongmusik. Istället spelar de alctowny som solvarm smeker sig fram i ett kraftigt uppkört amerikanskt hjulspår. Debutskivan *Blame it on el Niño* sprakar Nebraska, trailerparks och ödsliga vägar, anmärkningsvärt stilrent producerat av bandet och Paul Bothén. Modigt knör de sig självklart in i det allt trängre ledet av superbegåvade svenskar med flanel-skjortor och skogshuggaritarrer.

www.hanif.nu

17 El Musico *No More Sleep*

El Musico har förtjänt många gånger fått dras med Tom Waits-referenser. Inte så att de kanske ogillar honom men El Musico är så mycket mer än småskv nattsuddsmusik. *No More Sleep* blandar ökengitarrer och folkmusik å la Tindersticks på ett förtjusande sätt, med en refräng lika tårdröjande romantisk som vilset sorglig. Höstmusik med mycket vemod, längtan och bitterljuva, medvetet håglösa, sammetsgardiner.

www.elmusico.nu

18 The Honey Drips *Save Me*

Save Me är nog Honey Drips bästa låt någonsin. Ur den spirar hjärtan stora som natten och vi gråter och förstår att ingen popmusik kan vara mer fullkomlig. Mikael Carlsons låtar har melodier lika storslaget enkla som fantastiska. På två CD-Rer har han släpat runt oss i sina korta mardröms-texter inramade i den bästa fusionen av svetsgitarrer och pojkrumssötma.

www.thehoneydrips.tk

19 Comanche *You Don't I*

Malmös svar på The Embassy är kanske inte lika magiskt nonchalant brattiga men minst lika förtjusande. De är en duo där en är "straight outta klubbscenes dansgolv", den andre med rötter i den sedan länge utdöda svenska hardcorescenen. Jag blir bara toklycklig att några vågar fortsätta i den ljusblå låtsaslyxiga värld som Sveriges absolut bästa band öppnat dörrarna till.

www.rekordbolaget.tk

Simon, Eva, Eric & Jill
Stuntmen

BEHIND THE SCENES
SINCE 1889

DVD

HEXSTATIC

"Masterview"

Ninja Tune/Playground

Förra albumet med Hexstatic kom med en CD-ROM med videor, denna gången har man upgraderat till DVD. Det betyder bland annat att det finns plats för både 2D- och 3D-versioner av videorna, så man får användning för de små 3D-glasögon som medföljer. Uppenbarligen kan killarna i bandet sin teknik. Tyvärr är det sämre ställt med den konstnärliga kvalitén, videorna bygger oftast på en enda visuell idé som körs i boten under låtens gång. Hexstatic började som visuella artister som fixade projektionerna bakom Cold Cuts liveframträdanden. Och bakom en liveakt funkar deras klipp, men på egen hand blir de väldigt enahanda. Det är symptomatiskt att den bästa videon, *Chase Me*, inte är gjord av Hexstatic själva, utan av en fristående animatör.

Musikaliskt påminner Hexstatic väldigt mycket om sina mentorer Cold Cut. Det är mycket klipp-och-klistra. Tyvärr gör de det inte vidare bra eller spännande. *Masterview* är mestadels utsmetad lounge-collagemusik med electro-tendenser. Första spåret *Extra Life* är byggt av dataspelsljud och påminner olustigt mycket om Golden Showers *Video Computer System*, med skillnaden att den låten var både bra och rolig, något som Hexstatic misslyckas totalt med.

Henrik Strömberg

THE KNIFE

"Deep Cuts"

Rabid/Border

Med anledning av The Knifes Europalansering släpps nu *Deep Cuts* på nytt, med tre extraspår (från *Hanna med H Soundtrack*) och en DVD med alla deras fem videor. Om ljud-CD:n finns det inte så mycket nytt att säga, den är fortfarande en av förra årets bästa svenska skivor. DVD:n är spartansk, det är fem videor och en menysida, punkt. Kvaliteten på videorna varierar, från Johan Rencks underfundigt roliga *Pass This On* och den lågbudget-coola *Heartbeats*, som båda tål upprepade visningar, via de mer tevesamma *You Take My Breath Away* och *Handy-Man* (roligare idéer än genomförande), ner till den tråkigt tekniska *N.Y. Hotel* (från första skivan).

Har du inte redan *Deep Cuts* är detta ett gyllene tillfälle att rätta till det misstaget, står skivan i hyllan är denna versionen mer för de rabida fansen.

Henrik Strömberg

MEMPHIS SLIM & SONNY BOY WILLIAMSON

"Live in Europe"

Hip-O/Universal

Det måste ha varit en mycket underlig känsla för Sonny Boy Williamson (Aleck Ford Miller) och Memphis Slim (John Peter Chatman) när de i början av sextiotalet kom till Europa för att uppträda i TV. Den fromme Memphis Slim kanske hade lättast att ta det. Men för den hårde och oborstade Sonny Boy Williamson som var van vid att uppträda på juke joints inför glada och berusade helglediga bomullsarbetare måste det ha känts väldigt konstigt. Att helt plötsligt stå med tv-kameror och en sittande belgisk publik framför sig. Helt upp och ner. Att Sonny Boy Williamson var en jävel på munspel råder det inga som helst tvivel om. Han har influerat dagens rock- och blueselit. Spelat med Muddy Waters och Robert Johnson. Men *Live in Europe* kastar inte något nytt ljus över dessa två bluesgiganter. Snyggt förpackat i svartvitt med bildarkiv och några spår med Otis Spann Band från 1960 som svänger kopiöst. Annars är *Live in Europe* ganska onödig.

Per Lundberg GB

Album

707

"The Bridge"

MTM Classix/Showtime

Denna platta var färdig för utgivning i början av åttiotalet men skivbolaget tyckte inte det var tillräckligt bra. Speciellt missnöjda var de med sångaren, vilket man kan förstå, som inför nästföljande album byttes ut. Har mycket svårt att tänka mig att någon egentligen brytt sig om att *The Bridge* legat outgiven på någon dammig hylla. Hursomhelst verkar MTM Classix se någon potential och med tanke på vilken dynga de tidigare valt att göra tillgänglig så blir man inte förvånad. Halvtaskig rock med en heltaskig sångare – låter det lockande så kan du få mitt exemplar...

Roger Bengtsson

ABYDOS

"The Little Boy's Heavy Mental Shadow Opera About the Inhabitants of His Diary" Inside Out Music/Border

Abydos var fram till för någon vecka sen en helt okänd bekantskap. Detta är inte en skiva man kommer in i på blott en vecka så ärligt talat vet jag inte om jag kommit så mycket längre i mitt relationskapande med dem. Som brukligt för band utgivna på Inside Out finns det en hel del progressiva element i musiken och i dess lugnare stunder känns Pink Floyd och Alan Parsons närvarande. I de hårdare låtarna som exempelvis *Hyperion Sunset* blir jag mer sugen att knyta vänskapsband med gruppen, särskilt när det läggs effekter på rösten och det spårar ur lite musikaliskt. Tolv låtar och över sjuttio minuters speltid är i mastigaste laget, i varje fall när man har en deadline runt hörnet, men trots en del mellanspår finns det några riktiga skatter att gräva i.

Roger Bengtsson

ACTION-ACTION

"Don't Cut Your Fabric to This Year's Fashion"

Victory/Border

A-A kommer säkert att bli hyfsat stora och åka på turné (om de inte redan sitter i busen och stöjar) och få prata lite om hur det är att blanda syntpop och åttioalsstämningar med Nirvana-influenser och grunge-rock. För de är ju fyra snubbar från New York som redan i albumtiteln anspelar på mode... Men det är synd att de förmodligen kommer att få göra det där. För bra är de inte, och inte särskilt vågade i sitt mode – åttioalsinfluenser känns ganska övertryggt.

Mats Almegård

BRYAN ADAMS

"Room Service"

Universal

Nuförtiden verkar Bryan sky de där stor-slagna balladerna som pesten, de som en gång gjorde den hyggliga och urbota triste kanadensaren till superstjärna. Det är mid-tempo-träckrock som är grejen på *Room Service*, hans första riktiga album på sex år. Där saknas tyvärr också alla spår av att mannen faktiskt kan skriva en och annan riktigt trevlig poplåt emellanåt – jo, *Summer of 69*, *Back for Good* och *When You're Gone* är faktiskt bra.

Thomas Nilson

ALBERTO PINTON QUINTET

"The Visible"

Moserobie/BonnieAmigo

Den Italienska träblåsaren Alberto Pintons grupp tillsammans med Fredrik Nordström Dog Out blåste mig helt av stolen förra året. Där handlar det om kraftspel med genomblöta rörlblad. Så hårt, sådan lagom balans mellan frihet och arrangemang och dessa fantastiska blåsare på stora saxofoner och klarinetter.

Pintons egna kvintett består förutom av honom själv av albumaktuelle vibrafonisten

Mattias Ståhl (Ståhlsblå), monsterbassisten Torbjörn Zetterberg, trumslagaren Jon Fält (som spelar med alla) och trombonisten Mats Ålekint. Förstås men en sådan här gedigen samling av Sveriges jazzelit kan ju väldigt lite gå snett. *The Visible* är också en oerhört dynamisk och djup skiva, liveinspelad, som lika mycket andas fri improvisation, planlöshet som strikta arrangemang. Pintons känsla för komposition och arrangemang verkar utgå från de musiker han spelar med. Allt låter naturligt och så passande för deras respektive sound. Ståhls vibrafoner och marimbos ger lika mycket stadga som möjligheter att sväva ut i harmonierna, Zetterbergs bas alltid ett under av sväng och perfektion men inte särskilt anmärkningsvärd just denna gång. Trombon, ska jag säga, är inte mitt favoritinstrument men Mats Ålekint lyckas ändå få den att röra sig naturligt i denna mjukhårda organiska värld som *The Visible* är. Pinton däremot sticker ut, förstås. Oerhört lyckosamt varierar han mellan saxofoner och diverse olika klarinetter. Framförallt hans oerhörda känsla för de senare är smärtfullt vackert att ta del av. Som vanligt fastnar de mer friare, lugnare och mer sparsmakade partierna, särskilt de stunder då Pintons mörka klarinetter rör sig ensamma.

Ännu ett kvalitetsläpp från Moserobie och ännu ett statement om den trygga men spännande tillvaro vår svenska jazzmusik just nu genomlever.

Fredrik Eriksson

AMON AMARTH

"Fate of Nations"

Metal Blade/Border

Namnet Amon har sin egen plats i hårdrockens historia. På demotiden hette Floridabon Glen Bentons band Amon. Men när en sminkad skräckdans läppte sin temaplatta *Them*, som handlade om the House of Amon, döpte Benton snabbt om bandet till Decide. Fyra år efter det plockade några stockholmare upp namnet Amon, med tillägget Amarth.

I dagarna har de släppt sitt sjätte album, en CD som borde sälja som solskydd till nudister. Åtta tunga, melodiska slagdängor i metallskrud; *Pursuit of Vikings* lockar till marsch, *Once Sealed in Blood* har ett nära på magiskt versriff, och *The Beheading of a King* leder till masshysteri i head-banging. Tråkigast är tyvärr radiolåtarna.

Amon Amarth's noggranna arbete med ljud och nivå på gitarrerna ger precis det resultat som många metalband drömmer om. Men det finns saker att förbättra till nästa gång. Fler gitarrstämmor hade lyft partier som nu känns blyga och hämmade. Starkare sång med variation och mer melodi hade också tillfört mer dramatik och stämning till helhetsintrycket. Inte desto mindre – det här materialet blir bra turné-späck.

Torbjörn Hallgren

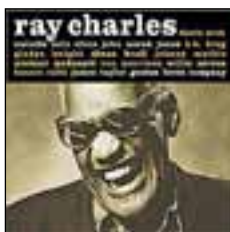
ANGELZOOM

"Angelzoom"

Nuclear Blast/Sound Pollution

Enligt pressutskicket är det här dark ambient/electronic. Sure, elektronisk är det, men förvänta dig inte för många olika elektroniska ljud. För Bernd Wendlandt som är ansvarig för musiken och produktionen har tryckt in knappen för de tjocktjocka stråkljuden så hårt att den inte går att få ut – någonsin. Till det här sjunger Claudia Uhlé, tidigare sångerska i X-Perience.

Visst är Angelzoom något för människor som har vinbägare i drakform i bokhyllan, som har minst ett plagg i krossat sammet och som spenderar många pengar på kajal och vaniljdoftande parfym. Men dark ambient? Nja, målgruppen går nog loss på det med, men det här är Enya, bara

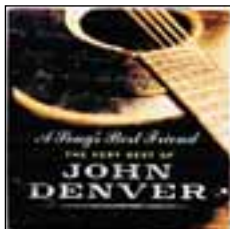

förpackad på gothvis och inte som en mysig trolltant.

BILLY BUTCHER
"Penny Dreadful"
 Art Beat/Border

Kanadensaren Pete Parker lämnar sin laglösa trio för ett soloäventyr under namnet Billy Butcher. I tretton låtar får vi följa med på en resa där bluesbaserad rock med ett härligt skitigt gitarrljud är huvuddestination. Längs vägen står Angus Young, Izzy Stradlin, Johnny Winter samt en hel drös föregångare. Även textmässigt rör han sig i samma fåra som mängden gått förut, sex, droger, rock'n'roll, utebliven kärlek och så vidare. Inte så värst personligt men ett gäng sköna låtar med riktigt medryckande riff ger mersmak.

Mats Almegård

BLOCKBUSTER
"Twist in the Puzzle"
 Bandworm/Border

Smutsig rock'n'roll finns det gott om. Blockbuster lägger sitt strå till stacken och skiljer sig inte alls från resten av vetet. Raka rör från början till slut.

Roger Bengtsson

BLOOD & TIME
"At the Foot of the Garden"
 Southern/Border

Ett utseende kan lura vid första anblicken. Ett namn kan göra detsamma. Första gången som *At the Foot of the Garden* med Blood & Time låg i min hand var jag övertygad om att det handlade om pretentiös och klichéfylld goth-rock. Tack och lov för den blåningen.

Blood & Time är istället ljust och dystert i samma skola som Nick Cave och Tinderclocks. Sångaren Scott Kelly har en röst som sätter en melankolisk stämning och skickar rysningar längs med ryggraden. Det är oftast enkelt uppbyggt med släpande trummor, avskalad gitarr och Scotts röst som skär genom ben och märg. Det behövs inget komplicerat arbete när resultatet blir så här vackert.

Mikael Barani

Andreas Eriksson

BLUES EXPLOSION
"Damage"
 Mute/Capitol

Jon, Russell och Judah är tillbaka med ett bluesexploderande nytt album där de som vanligt stökar och skränar, wailar och hävdar att bluesen är nummer ett. Och denna gång är plattan väldigt omväxlande. Utöver *Plastic Fang*-producenten Steve Jordan har även David Holmes, DJ Shadow och Dan the Automator stört upp låtar vilket skickat musiken i olika riktningar. Ibland finner sig en rockabillyswing-känsla medan funkiga, regeringskritiska, spår som *Hot Gossip* med Chuck D känns old school hiphop. *Spoiled* är en drömsk balladaktig sak med plock-pluckande gitarr och inledande titelspåret är en klassisk gnisselblues med hysteriska drum'n'bass-inslag! Tyvärr finns här också gubbigare Iggyrockspår som *Burn it Off* som drar ner helhetsintrycket... Men tuffa slidegitarrrer skakar liv i *Mars*, *Arizona* och pulserande trummor och en hes saxofon regerar i instrumentala *Rivals*. Sammantalet innebär det att *Damage* är en klockren Blues Explosion-skiva med nytänkande kryddning, vilket känns gjutet. Ett mästerverk är det dock inte. Tyvärr.

Gary Andersson

HANNE BOEL
"Abaco"
 Wea/Warner

Hon har hunnit vara med ett tag, hon också, Hanne. Och jag har ofta känt att det funnits något vagt tilltalande hos henne, men också något lite för mycket; lite för moget, lite för tantigt, lite för souligt, lite för någonting hela tiden. Men det känns

som något har ändrats. Kanske inte så där omvälvande nytt, men ändå. För på *Abaco* finns det spår som jag faktiskt tycker är helt okej. Det finns inslag som berikar en hel del av låtarna. Den där afrikanska flirten på *Legend of You and Me*, det där, visserligen inte helt ovanliga, drivet i *Cajun Moon*. Och arrangemangen, som känns mer levande än på länge, om ens någonsin varande. Som helhet lyfter de enskilda delarna, låtarna, upp allt till en nivå som jag aldrig mött Hanne Boel på. Men i transportsträckorna däremellan bör man koppla på autopiloten.

Magnus Sjöberg

CARL CARLTON AND THE SONGDOGS
"Cahoots & Roots"
 SPV/Playground

Det är nog bara en tysk som kan få idén att låta som en amerikan. Carl Carlton och hans sånghundar har tidigare gjort två plattor. Här kommer en dubbel-live. Inspelet på små syltor Tyskland runt. Carl blandar hej vilt mellan blues, jazz, bluegrass och rock. Inte helt utan känsla för feeling men ändå långt borta från. Carl och hans hundar skulle passa som husband i någon tysk talk show.

Per Lundberg GB

RAY CHARLES
"Genius Loves Company"
 Capitol

Tyvärr är den här postuma duettplattan ett sömnpiller. Under Ray Charles storhetstid i början av sextioalet gjorde han stenhårt känsloladdad musik och han kunde hantera gospel så att hårstråna reste sig. Problemet med den här plattan är att de artister som medverkar håller tillbaka, de verkar vara blyga och hysa alltför stor respekt för idolen. Norah Jones är den enda som gnistrar till. Nej, det här är en bagatell och snabbt söker man sig tillbaka till *The Genius Loves the Blues* för att inte glömma bort hur det ska låta.

Jonas Elgemark

PHIL COLLINS
"The Love Songs"
 Warner

Då och då har den tunnhåriga gamle träkmånsen fått till det och de ögonblicken vill man inte vara utan. *Against All Odds*, *In Too Deep* (som han gjorde med Genesis och därför tyvärr saknas här) och hans version av sextioalshiten *Groovy Kind of Love* är alla riktigt stora ballader. Men för det mesta är Phil Collins synonymt med menlösa Lugna Favoriter-fillers, idiotiskt pompösa produktioner och världssamvete ur ett högerperspektiv – och det är de sidorna av honom som dominerar den här dubbel-CD:n.

Thomas Nilson

CRACKOUT
"Oh No!"
 Capitol

Engelska trion Crackout känns lika schizofrena som Mower. Plattan tar avstamp i England för att efter några spår hamna i USA. Och då menar jag inte var den är inspelad, utan hur soundet byter kläder. Mower har samma problematik. Ena stunden leker de Dodgy för att sedan gå över till Nirvana. Blandningen känns för magtark. Och Crackout försöker inte leka Kurt Cobain och co men när de sätter in de tyngre gitarrerna blir det för mycket college-rock. Sångaren har en bra röst som påminner mycket om Robert Smith. Men att blanda The Cure med låt säga Linkin Park känns inte som en bra idé. Men man kan alltid poppa de första låtarna på plattan och låtsas att det är en EP.

Annica Henriksson

ETIENNE DE CRECY
"Super Discount 2"
 PIAS/Playground

Den franska filterhusen hade nog inte sett

exakt så ut som den kom att göra om inte Etienne de Crecy hade varit med och definierat den. Antingen som Motorbass eller under eget namn – killen har gjort sitt vid sidan av Daft Punk, Cassius och andra fransoser.

Nu kommer alltså uppföljaren till *Super Discount* och på tvåan tar han hjälp av Boom Bass och Zdar från Cassius, Alex Gopher och DJ Medhdi med flera. Låttitlarna har fått namn som alla nätsurfande musikinördar känner väl: *Bit Torrent*, *Lime-wire*, *Soul Seek*, *Morpheus* och så vidare. Huruvida det är ett inlägg i någon nedladdningsdebatt är oklart. Klart är att Crecy fortfarande gör svängig och cool housemusik. Mindre filter och ett litet åttiotalsgrepp med synttrummor som låter Koto, basgångar som låter New Order och synttruddeluter som låter som vad som helst på åttiotalet. Men det är skönt att han inte sjunker ner i någon åttiotalsgyttja. Han tar influenserna och gör något nytt med det, och det är det ju inte alla som gör.

Mats Almegård

JOHN DENVER
"A Song's Best Friend"
 BMG

Det var för sju år sedan som John Denver omkom i en flygkrasch. Men då var det sedan flera år över med Denvers musikalska karriär och han var mer uppmärksammad för sin rattfyllda några år tidigare.

Den här samlingen ger en rättvis bild av John Denvers karriär och vi får också fyra tidigare outgivna låtar. Vi bjuds på sammetslena ballader givetvis och hans mest kända hits som bland annat ironiskt nog innefattar *Leaving On a Jet Plane*. Denver var en artist som gick hem i stugorna under sjuttioalet och under vissa perioder var riktigt stor. Tragiskt att han inte fick avsluta sin musikalska karriär på ett bättre sätt...

Jonas Elgemark

DIO
"Master of the Moon"
 Steamhammer/Playground

Det känns lite tråkigt att konstatera att världens bästa rockröst inte uppbackas av roligare musiker och bättre låtar. När tempot ökas är det frysat njutbart men i de långsammare styckena är det förvånansvärt uddlöst och tröttande. Synd, då gamla Rainbowballader som *Catch the Rainbow* och *Rainbow Eyes* är bland det bästa som någonsin spelats in. Kanske är det dags att anställa några rådgivare för att råta upp skutan. Jämför man med Ozzy's senare plattor så är *Master of the Moon* chanslös vilket lätt skulle åtgärdas med en vettig stab kring Ronnie.

Roger Bengtsson

DIVERSE ARTISTER
"Electric Soul 2"
 PIAS/Goldhead
"Hybrid presents Y4K"
 Distinctive Breaks/Goldhead
"Nic Fanciulli – Mixmag Live"
 DMC/Goldhead
"Playground Reproduction"
 Peacefrog/Goldhead
"Southport Weekender 2"
 suSu/Goldhead

En hel drös med samlings- och mixskivor som rymmer en del guldkorn, men som ändå passerar relativt obemärkt förbi – trots helgjutna DJ-insatser och oftast bra material.

Electric Soul 2 mixas av The Unabombers från Manchester och de levererar främst house, broken beats och hiphop. Det är laidback och tajt mixat, men lyfter kanske inte riktigt förrän i allra sista spåret: Carl Craigs trippiga mix av Incognitos *Out of the Storm*.

Chris Healings och Mike Truman utgör duon Hybrid och de tar oss med på en big-

beat- och breaksresa på Y4K som är riktigt intensiv även om en del av materialet känns lite väl nittiotal. Bra grejor förvisso, men inte så där värst spännande med FSOL, Orbital och Chemical Brothers.

Mer intressant är Playgroup, eller Trevor Jackson som han egentligen heter. Ursprungligen en grafisk formgivare som gjorde omslag åt bland andra Jungle Brothers har han även lyckats med att fixa en musikalisk karriär som rymmer en hel del remixar. På dubbeln *Playgroup Reproduction* samlas en del av Jacksons allra schysstaste remixögonblick. Chicks On Speed funkas upp, Soft Cell technofieras och Depeche Mode covras. Inte dumt alls.

Southport är en av Englands alla dansmusikfestivaler och en av dem som troget hänger sig åt klassisk housemusik. På dubbeln *Southport Weekender 2* samsas Blaze och Joe Claussell bakom the wheels of steel. På varsin skiva visar de upp sina fingerfärdigheter och känsla för funkig och tribalstänkt house. Det är ytterst kompetent (vad är annars att vänta av Body And Soul-DJ:s som Claussell) och vissa spår får mig verkligen att vilja dansa, men i stort blir det lite för mycket seghouse och funkupvisning över det här.

Bättre då Nic Fanciullis mix-CD för Mixmag, där han inleder svenskt med Zoo Brazil feat Emma. Fanciulli får helt enkelt till ett bättre och tyngre sväng än Blaze och Claussell lyckas med den här gången och är helt klart mer benägen att få partyt att gunga.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER "The Football Factory" Mercury/Universal

Soundtracket till denna brittiska fotbollshuliganfilm är i det närmaste perfekt. Avvägningen mellan nytt och gammalt, klassiker och coola indiespår är fin och borde kunna främja biobiljettförsäljningen ett bra tag. Relativt väntade artister som Primal Scream, The Streets, The Jam och Buzzcocks blandas med The Rapture, The Libertines, Mogwai, Orbital och Sham 69. Bäst bland nykomlingarna är Razorlight med sin inspirerade *Stumble and Fall*.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Here Without You" Universal

Here Without You är en samling rockballader "för dem som inte vågar köpa hela skivan av ett band de hört på radio". Gott så, men vill man plocka russin ur radiokakan finns det betydligt intressantare val än dessa. Band som 3 Doors Down, Nickelback och Hoobastank är kanske mumma för de som spisar amerikansk FM-rock – själv blir jag bara uttråkad.

Counting Crows *Round Here, Everybody's Changing* med Keane samt Ryan Adams *Wonderwall*-cover utgör förvisso hyfsade undantag – men dem har du väl redan i skivhyllan?

Mattias Falk

DIVERSE ARTISTER "The Kings of Disco" BBE/Playground

Den brittiska etiketten BBE har levererat många högklassiga samlingar senaste åren. Och det är inte så svårtbegripligt, med tanke på de DJ:s de anlitat – Masters at Works Kenny "Dope" Gonzalez, Northern Soul-legendaren Keb Darge, Dimitri from Paris och Dr Bob Jones för att nämna några.

Och deras register är brett – soul, funk, jazz, latino och disco. Och för den senaste har nämnts Dimitri from Paris och Joey Negro anlitas. Men det är inte lika spännande som tidigare. Urvalet av låtar är inte lika eminent som man kan begära av dessa

två herrar.

Man har tidsmässigt inriktat sig på skarven mellan sjuttio- och åttioalet, då små elektroniska inslag börjat komma. Yazoos *Situation* är ett exempel. Men tyvärr är den bara Larry Woods *Pumping Iron* som håller måttet. Discons revival har ju mattats betänkligt, men det ska inte behöva betyda så mycket. Herrar Paris och Negro borde presterat bättre helt enkelt.

Niklas Simonsson

DIVERSE ARTISTER "The Late Great Daniel Johnston" Gammon/Border

Det är en smula morbitt. Omslaget är en bild på Daniel Johnston när han står framför sin egen grav, i kostym och gymnastisk skor och en sorgsen bukett röda rosor. Jag blir lite illa berörd. Om man inte vet någonting om Johnstons psykiska sjukdom och kanske bara har hört någon trasig inspelning, där någon dolt i brus och slammer dundrar fram en märklig låt på piano, sjungandes med galet ljusst förstärker det säkert bara hans öde som kultcrazykuf. Samtidigt är det väldigt vackert, på något sätt. Ett slags statement om att nu, nu är den bilden av honom död. Istället kanske den fantastiska låtskrivaren och artisten som han är kan få all uppmärksamhet.

Det till i viss mån en hyllningskiva men också en skiva som syftar till att dra in pengar, något som Daniel Johnston själv aldrig lyckats med. Pengarna är tänkta att användas till att köpa ett hus bredvid hans föräldrars. Där han kan bo med sin personliga assistent och slippa bo hemma hos sina föräldrar som han gör idag, 42 år gammal. Fint. Mark Linkous från Sparklehorse har tillsammans med Jordan Trachtenberg dragit ihop ett celebret sällskap artister. Veteraner som Tom Waits, Mercury Rev, Beck, Eels, Bright Eyes, Jack Fair och Teenage Fanclub, ja egentligen alla mer eller mindre tunga namn inom amerikansk musik de senaste 15 åren.

Även årets konsertupplevelse, TV On The Radio, rätt tråkiga neoblondiegruppen Thistle och Violent Femmes sångaren Gordon Gano medverkar. Alla gör de faktiskt strålande versioner av Johnstons låtar som säkert har att göra med att de i sitt original är så himla bra. Det leder oss in på skivans andra stora behållning: att det följer med en skiva med alla låtar i sitt original. I och för sig har det drällt med CD-släpp av Johnstons gamla kassetter men hans sångskatt är så enorm att det alltid dyker upp en pärla någonstans som jag missat. Säkert är också att denna skiva har det tredje syftet att fungera som inkörsport för de som trots allt älskar popmusik men kanske tidigare skrämts iväg av allt brus, gnäll och konstiga historier. Lyssna på coverskivan, sedan på originalen och efter det på Dualtones *Early Recordings, Vol 1*. Daniel Johnston är alldeles för fantastisk för att ständigt vara en lo-fi weirdo.

Fredrik Eriksson

DIVERSE ARTISTER "Neo Soul United" "Neo Soul United 2" Glory/Border

Se till att alla softa svarta musikstilar finns med så kan du sätta ihop två sköna samlingsplattor – så verkar man ha resonerat när *Neo Soul United* sjösattes som projekt. Och visst funkar dessa mysiga bruksplattor som cool bakgrund till drinkparty. Lagom självfull och svängig musik från diverse amerikanska artister som bara emellanåt vacklar nära Brand New Heavies-muzak. Plattornas svaghet är just att de sällan griper tag i lyssnaren, låtarna flyter förbi i stilla gemak och passar bäst på svag volym. Bäst av alla är gospelwailande Ellis Hall (framförallt på skiva nummer två i *Keep Your*

Life Straight Ahead) och Erykah-doftande *If I Need to Move On (Sometimes)* från före detta Dignable Planets-medlemmen Ladybug Mecca.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "One Step Ahead 3" Straight Ahead Recordings MARCELO D2 "Looking for the Perfect Beat"

Mr Bongo Recordings/Goldhead För de kalla regniga höstkvällarna är varmt te inte enda lösningen. Faktum är att någon av dessa två skivor kan värma upp ditt inre, istället för en kopp rykande dryck. Om man nu gillar broken beats, electro soul och triphop vill säga. För det är det som möter på *One Step Ahead*. Marcelo D2 kör å sin sida samba.

Kan tina upp. Det är inte nödvändigtvis så, för den värme och spelglädje som finns på de här skivorna känns lite för tyglad och tillrättalagd för att den ska övertyga. Gillar man sin musik härproducerad och sina musiker som anonyma typer i studion – ja, då är det bara att köpa båda. Och så slipper man laga te. Vill man ha musik som är mer än en snygg yta, kanske man ändå får sätta på vattenkokaren och leta upp något annat att lyssna på. Det blir en kopp Earl Grey för mig ikväll.

Mats Almegård

DOROTHY SANCHEZ "Dorothy Sanchez" Volcom/Sound Pollution

Från Grenoble, av alla jämla ställen, kommer punkkvintetten Dorothy Sanchez. Grenoble i de franska alperna har inte bara magnifika förutsättningar för alpina tävlingar utan är tydligen också en vagga för arga punkband. Ja, världen är bra rolig ibland. Med det hemskaste omslaget någonsin och en sångare som låter som en gravid trollkarl lockar Dorothy Sanchez till skrat och gråt om vartannat.

Deras självbetitlade debutalbum är egentligen inte så speciellt, ganska ordinär punkrock av det hårdare slaget. Jag vet inte vad det är som gör det så komiskt egentligen. Men medlemmarnas artistnamn är en karamell som man kan suga länge på. Vad sägs om Nuff? Det är gitarristen Arnaud Gimenez smeknamn. Eller Wiwi, som är andregitarristen Laurent Gisclards alias. Eller vad sägs om lättitlar som *Motorcycle, Party and Fuck*?

Det är inte direkt dåligt. Fransmännen har en genuin kärlek till sin musik. Dialogen mellan den distade elgitarren och den akustiska gitarren i *Home Work* är lite rolig. Och i mycket korta stunder kan man faktiskt ana något som försöker likna Quicksand. Men de stunderna är tyvärr alldeles för korta för att den här skivan ska få ytterligare speltid.

Jonas Joelsson

DOSH "Pure Trash" Anticon/Border ROB SONIC "Telicatessen" Definitive Jux

Att mainstream-hiphopen är sjukt besatt av att visa de immigaste Cristaflaskorna, de tyngsta smyckena och vapnen, de största bilarna och de allra gungigaste silikonimplantaten är ju verkligen inget nytt. Men ibland kan man nästan glömma bort att det finns alternativ. Att inte all hiphop handlar om thugs och bitches och att inte alla hiphopare är ute efter att visa upp sina skottskador eller tillfoga någon annan sådana.

Det är när man håller på att glömma bort alternativen som det är så skönt att lyssna på såna. Och det är då det är skönt att slänga på Rob Sonics egenproducerade och raka platta, där sångaren från Sonic

Sum får visa vad han går för på egen hand. Hoppas bara att det inte går för honom som det gick för hans band. Deras skiva utnämndes för några år sedan av SPIN Magazine till "det andra bästa albumet som ingen kommer att lyssna på". Men som sagt. Hoppas att det inte går så, för det här är äkta grejer.

Martin Dosh är också amerikan, men inte lika mycket hiphop. Han rappar inte, utan skissar mest upp electronicahiphoppyrter som skulle kunna beskrivas som en lågbudgetversion av någon DJ Shadow-låt. Egensinnigt, enkelt och stundtals riktigt lysande. Hela skivan rakt igenom blir lite oinspirerad, men som sagt – ibland glimmar det till. Och det är skönt att inte höra talas om hur många bitches någon knullat, utan att istället få höra en hyllningssång till Dosh's nyfödde son.

Mats Almegård

DRAGONLAND "Starfall"

Century Media/Border

Medlemmarna i denna svenska power metal-sextett har tidigare återfunnits i bland annat Nightshade, Prophanity, Nostradameus, King Diamond och Falconer. När nu Dragonland är aktuella med sin tredje fullängdare sedan starten 1999 antar jag att det är huvudprioritet för medlemmarna.

Något med keyboardljudet får mig att ideligen tänka på Jerusalems *Dancing On the Head of the Serpent* vilket inte behöver vara helt fel. För övrigt har jag svårt att skilja denna platta från ett flertal andra som jag mer eller mindre tvingats lyssna på under året som gått. Power metal är helt enkelt inte min grej, ett faktum som inte *Starfall* förmår ändra på.

Roger Bengtsson

DRIVE-BY TRUCKERS "The Dirty South"

New West/Playground

Alabama och Cadillac är två ord som ofta nämns på den här skivan. Och det är inte så konstigt. För Drive-By Truckers levererar 70 minuters sydstatsromantik i skitig flanelkostym.

Skivan är en enda stolt hyllning till den amerikanska södern. Det blir lite grabbigt emellanåt med historier om viktiga döda män och om att det gäller att passa sig för killarna från Alabama för annars hamnar man död i Tennessee River. Lite roligt är det dock att Drive-By Truckers har tre sångare och låtskrivare vilket gör att det blir variation på rösterna och på musiken. Men textmässigt märker man inte så stor skillnad. Jason Isbell är låtskrivaren som utmärker sig med den vackra *Guided By Voices*-stänkaren *The Day John Henry Died* och den finstämda *Danko/Manuel*. Låtar som förvisso handlar om döda gubbar men rent musikaliskt spelar i högre divisioner än den övriga produktionen. I andra låtar kan jag gilla smågrejer här och där, som det smutsiga mellanspelet i *Where the Devil Don't Stay*. Men det inskränker sig ofta till just fragment.

Drive-By Truckers har ett kallt sound och mixningen signerad John Agnello är högklassig. För de som hämningslöst brukar drömma sig iväg till den amerikanska södern kan jag rekommendera den här skivan.

Alla andra kan se sig om efter något annat.

Johan Joelsson

DRY KILL LOGIC "The Dead & Dreaming"

Playground

Dry Kill Logic visar upp två sidor av sitt musikaliska psyke. Båda sidor står lika bredbent, men där den ena forcerar fram med blint raseri är den andra sidan mer tillbakadragen, försiktig och melodios. En

mjukare sida som tilltalar mig mer. Det är alltid trevligt att urskilja sprickor i en annars kompakt betongvägg av brutal och ilsken metal. Även om granitriff och mörk och dov domedagsång kan vara väl så tillfredsställande. Fast personligen fungerar det bara om det serveras i lagom portioner.

Andreas Eriksson

DUSTSUCKER "Rock'n'roll Sniper"

Go Nuts Music/Border

Dustsucker är resultatet av Motörhead och Exploited's hypotetiska kärleksakt och det är kanske ingen slump att basisten svarar till namnet Lammy. *Rock'n'roll Sniper* är en smutsig resa genom rocklandskapet där slutdestinationen oftast är ett ostädadt garage eller oljig bilverkstad. Det slår gnistor och sprakar till ordentligt på sina ställen och jag hoppar mig gärna genomsur till Dustsuckers på en inrökt rockklubb någonstans.

Andreas Eriksson

ENABLERS

"End Note"

Neurot/Border

Ligger man på Neurot är det närmast ett krav att man knaprar anti-antidepressiva. Enablers harmoniska ångest förs fram av en mörk röst som enbart kök spoken word-grejen. Det är alltså aldrig någon sång i dess egentliga mening, utan de komplicerat sammansatta texterna pratas fram på med ett drygt manér till den sköna musiken som jäser för att ibland svälla till och explodera.

Underbar musik för bilfärder i höstnätterna.

Mikael Barani

ERNESTO'S

"Album"

Hollow

Jonathan Bäckelie har tagit hjälp av många välkända gonkyburgare på sitt *Album*. Joel från Similou, Jonas Quant och Andreas Saag från Swell Session är några av de gästande musikerna. Så det är Gonky vi snackar. Även om Bäckelie inte låter som en blåkopia av någon av de andra. Det gör han verkligen inte. Snarare så låter han relativt egen. Relativt, för det här med brocken beats och nujazz är ju en musikform som egentligen inte låter artisten flyta ut för mycket och bli för egen. Det är lite för välproducerat för att det ska funka på det viset. Så även här.

Mats Almegård

BIBI FARBER

"Second Kiss"

Glow Time/import

Något så ovanligt som en rockande amerikansk dam som tillbringade tonåren i Örebro för att sedan återvända till New York och spela rock med folk från Television. Bibi Farber arrangerade som tonåring spelningar på klubben Rockmagasinet i Örebro. Det var också där hon började sin bana som musiker. Men när hon numera lirar på klubbarna i New York är den gnälliga Örebrodialekten bortslipad.

Second Kiss är hennes andra skiva. På debuten *Firepop* var Richard Lloyd från Television med och spelade gitarr och producerade. En skiva som innehöll en Lolita Pop-cover på svenska.

Bibi Farber har ett stort sinne för trallvänliga och lättynnade låtar som fastnar. Det är hittigt utan att bli platt. Den lite vuxenalternativa rocken bärs upp av ett känsligt samspel mellan röst och gitarr. Bibi Farber har en balanserad och väl avvägd röst. Det gör dock att det mogna uttrycket förstärks, som i *Dizzy Day*. Jag hade gärna sett fler element på *Second Kiss* som styrde skutan åt motsatt riktning. Men de surrande syntarna och plingande klockspelen i *Meticulous Man* är en skön motvikt.

Johan Joelsson

FAT JACK "Cater to the DJ 2"

Battle Axe/Border

Fat Jack har varit verksam på västkustens undergroundscen i mer än tio år. Andra delen i serien *Cater to the DJ* släpps av kanadensiska Battle Axe, men de flesta artisterna kommer fortfarande från Los Angeles. Fat Jacks beats är tillbakalutade men stabila och rapparna är genomgående begåvade. Några låtar sticker ut lite som *Pay Back* med Pigeon John och *Warriors* med Mad Child, Prevail och Moka. Som helhet är ändå plattan för tam för att engagera.

Daniel Severinsson

THE FIERY FURNACES "Blueberry Boat"

Rough Trade/Border

Amerikanska syskonduon The Fiery Furnaces gör det aldrig lätt för sig. Om jag är snäll skulle jag kalla deras musik för lekfull – är jag surtvär, kanske zappajobbig. Förra årets *Gallowsbird's Bark* var en lektion i hur man tar den mest komplicerade vägen via fantastiska popfragment till kolageaktig ordfyllt oordning. Alltså, bara alla dessa mellanpartier mellan det som egentligen är bra, är oftast så meckiga att jag tappar lusten att koncentrera mig på det som faktiskt är värt att lyssna på. Det som kunde vara en fantastisk indie-version av Beefheart och obkyra latinamerikanska garagegrupper slutar i en soppa av trallande bittra mustaschfigurer och progressiv-festivaler. Jag är väl alldeles för dum eller något men den största behållningen på deras spelning i somras var nog att trummissen såg ut att spela i Van Halen 1983, inkluderande svettband och linne.

Fast det är klart. *Blueberry Boat* innehåller faktiskt väldigt mycket som är bra också, riktigt bra. Jag lyssnar också alltid intensivt och koncentrerat, det är svårt att göra annat, det blir heller aldrig stillastående, inte ens särskilt tokroligt. Fast alla dessa onödiga saker, skalorna, tempobyten, blippandet på antika syntar, de är helt klart i vägen för alla de där guldmelodierna och finljuden. Den där flöjten och den där syn-ten och pianot – strålände. Det där gitarrsolot och de oerhört märkliga harmonierna och takten som liksom inte finns – perfekt. Och så all denna text. Eleanor har så mycket att säga och berätta. Stora sjok av ord som bara sköljer över en, värre än Bright Eyes, mer än vad som kanske är normalt att ta in under två minuter. Ibland riktigt, riktigt strålände lättpop med sjuttiotalsvibbar och det är då jag förstär alla lovorden och har överseende med vilka skalor som helst, bara de fortsätter göra musik. Jag blir ändå helt dampig till slut och långtar tillbaka till två åckord och lalalala. De planerar redan sina nästa två skivor, varav en ska vara duetter med deras farmor. Tja det förvärrar mig inte det minsta. Nästa grej är väl att tonsätta Proust.

Fredrik Eriksson

FILA BRAZILLIA

"Dicks"

To33/Goldhead

Hullpojknarnas tionde album släpps inte långt efter det nionde *Life & Times of Phobus Brumal*. Hårddisken rymde mer material än vad som kunde klämmas in på ett album och de bestämde sig för att jobba vidare och släppa ett till samma år. Och det är ett helt okej album, även om det inte väntar några som helst överraskningar. Klassisk downtempo å la Fila. Lite svängigt gung och lite lugn och ro. En trevlig, men inte upphetsande skiva.

Mats Almegård

FLIPSIDE

"Deep"

Loadstar Records

Svensk-danska Flipside har just återvänt

från en Ibiza-turné och spelningar på *The Big Chill*-festivalen i England. Duon består av Klaus Bau på syntar och elektronik och Sebastian Lilja som är gitarrist och ansvarig för de akustiska gitarrerna som styr musiken på *Deep*. Det handlar om chillout och downtempo som jag antar gjorde sig väldigt bra på Ibizas caféer. Vän och avslappnad musik som är perfekt avstressare när man kommer hem från jobbet, eller när man tar en drink på stranden. Harmlös och ofarlig musik, som inte är dålig, men inte särskilt spännande heller.

Mats Almegård

FLOGGING MOLLY "Within a Mile of Home" Sound Pollution

Dublinfödde Dave King fortsätter prängla ut sin hybrid av irländsk folkmusik och punkrock – och jag fortsätter att förbryllas av den. En klassisk banduppsättning kompletteras med banjo, mandolin och dragspel, och skapar på *Within a Mile of Home* en snabb, trällvänlig och surrealistisk anrättning, kryddad med Kings skrällande kapten Haddock-stämman.

Flogging Mollys två första skivor har tillsammans sålt över 400 000 exemplar, något som inte kan ses som annat än ett bevis på att det finns många därute med riktigt sjuk humor.

Mattias Falk

JOHN FOGERTY "Deja Vu All Over Again" Geffen

Inledningen bådär gott. Den urtypiske amerikanske cowboyn Fogerty kritiserar Irak-kriget och musiken är skönt inträngande. Blues och country blandas och Fogertys genuina intresse för de amerikanska musikrötterna är påtagliga. Men här finns också samma problem som ofta fanns med Creedence, Fogerty försöker göra lättsmält hitmusik anpassad för den amerikanska FM-radion. Det blir ibland visserligen charmig trällvänligt som i *Honey Do* och *Sugar Sugar* men överlag känns det som Fogerty anstränger sig för mycket för att infria gamla löften. Han vill vara den Fogerty som varje amerikan med cowboyhatt vill ha. Inget fel med det egentligen, men några nya fans lär han inte få med den här skivan.

Jonas Elgemark

JASON FORREST "The Unrelenting Songs of the 1979 Post Disco Crash" Sonig/Dotshop.se

Jason Forrest har nu fått överge sitt alias Donna Summer, till ingens förvåning. Eller? Kanske är det bara skivbolagsstrategi. I alla fall är detta hans tredje album (efter *To All Methods Which Calculate Power* och *This Needs to Be Your Style*), och vi börjar närma oss någonting som är relativt lyssningsbart. Ja, i det närmaste njutbart. Han är fortfarande klipp-å-klistra-pojken något extremt, musiken på albumet består av små och stora bitar av andras låtar i ny ordning. Faktiskt beskriver titeln albumet något ypperligt. *The Unrelenting Songs of the 1979 Post Disco Crash* – oförsonliga låtar byggda av punk och disco. Som om det skulle komma discoljud ur punkarnas instrument. Och denna gången kan man nästan urskilja individuella låtar i den allmänna barriaden av ljud. Svår musik, men rätt kul.

Henrik Strömberg

FOUR SQUARE "Industry at Home" Bad Taste Records

Kvartetten från Kanada försöker lura lyssnaren med intro, en ballad med enbart ett piano och lite samplade ljud. Men sen är det amerikansk punkrock för hela slanten och med undantag för den lugna inledningen på *My Side* är det inte mycket som skiljer låtarna åt. En snabb genomlysning ger

intrycket av att det är enda lång låt på skivan. Visst är det bra driv i låtarna men produktion är så genomarbetad att det blir kliniskt. Den här sortens musik ska droppa av svett och lukta därefter. Four Square är alldeles för slätstrukena.

Andreas Eriksson

GIBBY HAYNES AND HIS PROBLEM "Gibby Haynes and His Problem" Surfdog/Playground

Butthole Surfers Gibby Haynes kommer med sitt första soloalbum. Och jag är lite överraskad. För jag hade inte väntat mig så ändå koncentrerad och rak, dock ändå indie-, rock från honom. Efter det man läst och hört om olika experimenteranden med syntar och datorer är också skivan väldigt gitarrdominerande, och de små utflykter som finns med mer artificiella slingor och andra ljud bygger bara upp det mer organiska soundet. Jag gillar det. Men det måste också sägas att det i längden kanske inte finns så där väldigt många minnesvärda moment på skivan. Soundet är helt okej, idéerna likaså, men i längden finns här rätt få minnesvärda låtar. Kul att lyssna på, men inte mycket dröjer sig kvar. Dessutom ett rätt så skumt omslag. Så även om tuggmotståndet är önskvärdt, så blir smaken lite fadd. Och det är egentligen lite synd.

Magnus Sjöberg

GOLD CHAINS & SUE CIE "When the World Was Our Friend" Kitty-Yo/Playground

Vet inte hur mycket ironi det ligger i titeln. Antar att det är en hel del, men kanske inte på det sätt man tänker på när man hör denna skiva. För den låter som om den vore gjord för två år sedan. Ingen lång tid kan tyckas, men electroclashen gjorde mycket väsen av sig och dog sedan en plågsam död (den rycker faktiskt fortfarande till ibland). Gold Chains har gjort några skivor tidigare, bland annat på Kid 606:s skivbolag Tigerbeat. Han har dock aldrig tillhört mina favoriter och är det inte här heller. Det låter en del Miss Kittin, en del Chicks on Speed, och lite Felix the Housecat. Blinkningar mot Kiss-låtar som *Then She Kissed Me* känns inte smarta, utan ganska trötta. Hoppa gärna över den här skivan.

Mats Almegård

DARREN HAYES "The Tension and the Spark" Sony

Det sägs att Darren Hayes under sin uppväxt var ett så stort Madonna-fan att han kunde recitera stora delar av dialogen i *In Bed with Madonna* utantill. Och hennes inflytande på honom är fortfarande stort. Medan hans första soloalbum *Spin* var en fortsättning på Savage Garden-konceptet har Madonnas senaste skivor delvis fått stå modell för *The Tension and the Spark*. Såväl den elektroniska ljudbilden som den påfallande bristen på innehåll bakom ytan känns igen från sömniga album som *Music* och *Ray of Light*.

Som sångare är Darren Hayes inte utan förtjänster, han gjorde det bästa han kunde av Savage Gardens Roxette-pastischer. Som låtskrivare är han däremot en medelmått som aldrig hade fått ge ut det här om inte skivbolaget redan hade tjänat så mycket pengar på honom.

Thomas Nilson

I'M NOT A GUN "Our Lives On Wednesdays" City Centre Offices

Under de senaste fem åren har technoartisten John Tejada och multiinstrumentalisten Takeshi Nishimoto träffats varje onsdag för att spela musik tillsammans. För att kunna improvisera musikaliskt kanske man behöver en fast ram kring själva spelandet. Annars låter ju varje onsdag de senaste fem åren ganska planlagt och inte så improviserat

rat menar jag.

Nåväl, Tejada spelar trummor, gitarr och laptop, Nishimoto fyller på med mer gitarr och bas. De släppte skivan *Evening* på *Once* förra året och nya *Our Lives On Wednesdays* är en logisk fortsättning. Onsdagarna har gått åt till att utforska postrockens musikaliska marker: laptopen surrar, gitarrerna ger sig ibland ut på soloudflykter och trumkompet lunkar på. Det är skön musik, avkopplande. Men så där värst spännande är den faktiskt inte, fastän allt talar för att det skulle kunna vara det. Onsdagar kanske inte är så där värst intressanta när allt kommer kring.

Mats Almegård

INFECTED MUSHROOM "IM The Supervisor" Yo-Yo Records/Border

Förra årets *Converting Vegetarians* var en tydlig signal om att israelerna Erez Aizen och Amit Duvdevani ville ta sin full-on-trance ett steg längre. Ambienta stycken, lite electronica och sång som drog åt rap. Resan fortsätter på *IM The Supervisor*. I *Muse Breaks* toastas det i IM:s version av reggae, i titelspåret bjuds det på lite mer rappande, men det som biter sig fast här – minnet är deras pompösa hårdrockstrance. Ja, det är så illa som det låter.

Meduzz och *Stretched* är låtar som borde framföras av Robert Wells när han backar upp en trollande Joe Labero, fyra-hundra tigrar, bomber, fyrverkerier, explosioner, rök och ler åt en vinkande svensk kung. E-Type framstår som dietversionen.

Mats Almegård

[INGENTING] "Ingenting Duger" Labrador/Border

Nya intressanta inhemska band som sjunger på modersmålet är lika lätt att hitta som billig öl på Systembolaget. I en tid när våra öron förorenas av Nic and the Family och Raymond och Maria är det alltid en trevlig överraskning när band som [Ingenting] dyker upp. I våras släppte gruppen sin EP *Ingenting är lätt* och nu är det dags att konkurrera med första fullängdaren. Och visst duger musiken på *Ingenting duger*. Den duger till och med alldeles förträffligt. En egensinnig blandning av popmusik som mixas ihop till en vital och stundtals vacker helhet. Ena stunden är det rofylldt med stråkar och i nästa stund utflippat och galet med underbara texter om det vardagliga i vår tillvaro.

Andreas Eriksson

INSIGHT "The Blast Radius" MAIN FLOW "Hip-Hopulation" Brickrecords/Goldhead THE LEAK BROS "Waterworld"

Eastern Conference/Goldhead

Ytterligare en trave skivor som visar att det finns levande hiphop. En som har självkänsla och inte ägnar sig för mycket åt onödigt vapen- och brudsnack. Kompetenta beats, rap med flow och stil. Kanske inte världens mest innovativa och spännande, men en som känns trygg och bra.

Insight levererar skönt gungig jazzhiphop som Guru skulle varit stolt över, även om den inte är lika fett producerad som hans *Jazzmatazz*grejor. Main Flow gör en del bra spår, men skivan i sin helhet känns lite vinglig och osäker. Han kommer nog dock att låta höra från sig igen. The Leak Bros är väl de som sticker ut mest av dessa skivor. Knasig och knäpp musik och rap.

Mats Almegård

INTERLACE "Imago" Memento Materia

Låten *Elohim* är nog medlemmarna i

svenska Interlace mycket nöjda med. Jag tror aldrig jag hört en mer lyckad Skinny Puppy-klon. I alla fall en sisådär två minuter in i låten skulle det fortfarande kunna vara legendarerna från Kanada. Ljuden, sången, takten – allt sitter där. Det är som något från *Too Dark Park* eller *viviSECTvi*. Skickligt imiterat, men varför? Hade varit roligare om de gjort något eget. Men eget är varken *Elohim* eller något annat på den här skivan.

Mats Almegård

ISIS "Panopticon" Ipecac/Border

Gillar du dröjande och repetitiv gitarrmangel? Då kommer du att dyrka Isis. Deras livskraftiga och envisa rockhybrid mullrar över gator och torg som ett infanteriförband för att i nästa sekund sväva som en fjäder i sommarbris. Det är bara att kapitulera.

Panopticon innehåller sju spår. Men det är mer än nog. Varje hängande ackord och varje trumtakt ligger precis rätt. Varje trånande gitarrton glider i perfekt bana. Väven av storslagenhet och detaljrikedom fortsätter till synes i det oändliga – visst är det njutbart att kastas mellan ytterligheter så här! Och bandet får det att verka så lätt.

Låtarna är självklart långa och till stora delar instrumentala, antingen byggs de upp från ett viskande tonläge (*In Fiction*) eller så handbromsladdas de ner från total stenkross (inledande *So Did We*). Bägge vägarna är lika farbara. Och de leder bägge fram till samma mål: en gigantisk applåd och hyllningskör som startar här. Grattis Isis till en stenhård platta som har potential att lägga stora skaror fans på knä!

Gary Andersson

JAMES YORKSTON AND THE ATHLETES "Just Beyond the River" Domino/Playground

Det finns ett gäng skivbolag som släpper bra grejer. Och Domino kan man alltid lita på.

Några låtar på *Just Beyond the River* spricker upp ur mossan som gyllene höstkantareller. Gömda under löv och grenar har de undgått både vildsvin och svampkåta naturmänniskor. *Surf Song* och *Heron* är exempel på sådana mjälla exemplar.

Skotten James Yorkston spelar i samma division som Nick Drake och Will Oldham. Lägmäld folkpop med banjo och stråkar som hela tiden balanserar på den slaka linan mellan vemod och en liten skvätt hopp.

Yorkston har en mycket stark röst som både gör sig med full sättning och bara en akustisk gitarr.

Några giftsvampar finns inte på *Just Beyond the River*. Men ett par träiga soppar och en och annan blodfattig kremla i slutet på skivan drar ner helhetsintrycket.

Johan Joelsson

JEAN MICHEL JARRE "Aero" Warner

Jaha, så kom den då – drömskivan för alla försäljare av hemmabiosystem. Vem kunde vara mer lämplig än mastodontfransosen Jean Michel Jarre att göra en skiva inspelad i 5.1-kanalers ljud? Jag kan se för mitt inre hur glada killar i vita skjortor och svarta jeans med svetröda ansikten pumpar ut *Aero* för sina presumtiva kunder i affären: "lyssna nu, fågelljudet kommer i den lilla högtalaren där borta"! Och visst är det coola ljud effekter.

Men musikaliskt? Hmm, oj då. Han glömdes visst bort det, fångad som han var av det nya ljudet. Låtarna består av en best-of kombinerat med tre nya: *Aero Opening*, *Aero* och *Aerozone*. Ingen av dem når till fotknölnarna av *Oxygene*. I ljudet av den här skivan framstår Kraftwerks omarbet-

ningar av *Tour de France* från förra året som sjukt innovativa.

Mats Almegård

THE JELLY JAM "2"

Inside Out Music/Border

Tidigare i år var Jerry Gaskill (King's X) aktuell med sin soloskiva *Come Somewhere* och trots en del riktigt bra spår var helheten inte direkt endorfinutlösande. När nu Jelly Jam med Ty Tabor (King's X), John Myung (Dream Theater) och Rod Morgenstein (Dixie Dregs) som medlemmar har sin andra platta färdig infann sig farhågor innan skivan ens börjat snurra. Skulle även detta låta som en lightprodukt av King's X och förpassas till någon undanskymd vrå bland skivstaplarna?

Svaret på frågan är inte alldeles givet men när Tybor hanterar gitarr och sång är det omöjligt att inte tänka på hans huvudsakliga åtagande även om Jelly Jam har en egen identitet. Det finns gott om bra stämsång och överlag är det trivsamt lyssning men så mycket mer är det inte. Jag skulle önska att King's X tar ett beslut att lägga alla sidoprojekt på is ett slag och inriktar sig på att skriva en ny *Dogman*, nu blir det mest halvmesyra av alltihop.

Roger Bengtsson

KHALED "Ya-Rayi" Universal

På den tid då alla nyfikna öron riktades mot exotiska platser med någon form av musikaliskt ursprung blev Khaled en ikon. På den tid då allt var tvunget att strömlinjeformas på något sätt, eftersom västerländska öron uppenbarligen inte bedömdes klara av att lyssna på så kallad etnomusik i ursprunglig form. Och den nordafrikanska rai-musiken blev också en bra – och nödvändig – inkörsport till mycket afrikansk och arabisk musik. Sedan dess har det hänt en del.

Numera har mycket gått tillbaka till det ursprungliga, mycket har en närmare förbindelse med rotmusiken än tidigare, och när fusioner uppstår är det inte alltid den västerländska vanföreställningen om bas, trumma och gitarr som nödvändigtvis är ledstjärna. Tyvärr står Khaled ibland kvar och stampar på denna fläck av arrangemang han en gång formade. Och tyvärr är dessa stunder alldeles för många på *Ya-Rayi*. Men visst svänger det emellanåt, och ibland är det till och med väldigt bra, men det finns hela tiden också en källa till irritation, nämligen det faktum att det alltför ofta, alltid i någon form, låter så tamt och välkamt tillrättat. Som en arabisk Christer Sjögren. Och det är så synd, när det finns en sådan mærg, en sådan kraft och en sådan vitalitet i arabisk musik i allmänhet.

Magnus Sjöberg

KHONNOR "Handwriting" Type/Dotshop.se

Connor Kirby-Long textar försiktiga, spröda meddelanden för hand. Hans blyertspena är i stort behov av en vässning, men varken kniv eller vässare finns till hands. Så han får nöja sig med det trubbiga verktyg han har. Blyertslinjerna blir tjocka och när Khonnor skriver drar han ut bokstäverna med armen, så att det blir gråa linjer med suddiga kanter och skuggor. Allt grått, men i olika nyanser.

Med gitarr, dator och en mikrofon som egentligen tillhör ett "lär-dig-japanska"-program skapar Khonnor en blandning av shoegazerpop och stillsam electronicaambient. Som en blandning av Slowdive och Fennesz med inslag av David Sylvian och kanske till och med Nick Drake – allt i olika nyanser av grått. Och det går att variera det gråa. Det gör Khonnor och han gör

det med varsam hand. Vackra popmelodier strömmar emot oss i *Megans Present* och *Phone Calls From You* för att nämna några. Det är en helgjuten skiva unge Kirby-Long gjort (han är bara sjutton), men stundtals tycker jag att den blir väl överspänd och trist. När de grå dimmorna varken känns läskiga, inbjudande eller spännande längre. Då blir det som en regnig dag då man inte har något att göra och är för rastlös för att kura ihop sig inomhus.

Mats Almegård

KICK AXE "IV"

MTM Music/Showtime

Kanadensarnas comebackplatta uppvisar likheter med flera av thrillerförfattaren Tom Clancys tegelstensromaner. Han använder sig ofta av parallella berättelser som åtskilliga hundra sidor senare visar sig hänga ihop. Tyvärr brukar det visa sig att det är ett väldigt driv i någon av delhistorierna medan tempot i någon annan är lågt och det är lätt hänt att några sidor råkar hoppas över för att man ska komma fram till de spännande delarna igen. I mina ögon hade Clancy tjänat på att korta ner sina publikationer och således bibehållit läslusten genom hela boken, då hade han varit en klar kandidat som favoritförfattare.

Hårdrockande Kick Axe gör precis samma sak – flera riktigt sega partier utan vare sig driv eller spänning varvas med riktiga stänkare med stor potential.

Roger Bengtsson

KID & KHAN "Bad English"

Transsolar/Border

Kid Congo Powers från Nick Caves Bad Seeds har under perioden 1999-2002 slagit ihop sina musikaliska påsar med electroskummisen Khan och på olika kontinenter spänat ihop en platta fylld av knepiga infall och pigg gammalskolig elektronisk musik. Och jag tar till mig *Bad English* med en gång eftersom den besitter en fräschör som bara kan springa ur faktumet att detta är något duon var tvungna att göra. Dessutom svänger det en del om programmeringarna och de djupa synttrösterna. Bäst är *High Speed* med sin jetsetkänsla, *Wooly Baby*, glättiga *Goo Goo Muck* och förvirrda Marianne Faithfull-covern *Why D'ya Do it?*. Dessutom är omslagets Faithfull-honnör fin. Precis som de discoposerande liveklippen från en spelning i Glasgow.

Gary Andersson

LAKE OF TEARS "Blackbrickroad"

Noise/Showtime

Runt 1997 sprang jag på en samlingsskiva där låten *Devil's Diner* återfanns. Jag kan inte dra mig till minnes vilken samling det var eller några andra spår därifrån. Men redan nämnda låt var hämtad från boråsarnas tredje album *A Crimson Cosmos*. Tyvärr var texten ett riktigt lågvattenmärke och därför införskaffades aldrig skivan. Bandet släppte två plattor till, splittrades och har nu hittat tillbaka till varandra igen.

På purfärska *Blackbrickroad* blandas metal, goth och rock och fråga mig inte varför, men förutom titelspåret vill inte låtarna sätta sig. Det är för anonymt och schablonartat och minnet av den medryckande *Devil's Diner* förblir blott ett gott minne som inte platsar på *Blackbrickroad*.

Roger Bengtsson

K.D. LANG

"Hymns of the 49th Parallel" Nonesuch/Warner

Det har tydligen varit en dröm och ett mål för K.D. Lang att göra ett album bara bestående av kanadensisk musik. Och när man tänker efter så fyller den drömmen nog ett behov. För visst känner man till många stora kanadensiska artister, men

ingen som inkluderas i någon form av samling eller hyllning, ingen som på samma sätt som amerikanska diton tas på samma... ja, *allvar*. Men när nu Lang gör verklighet av detta, så är det givetvis med låtar av artister som mer än förtjänar denna hyllande uppmärksamhet: Neil Young, Joni Mitchell, Jane Siberry, Leonard Cohen och andra. Och det känns också som att det är med respekt hon närmar sig covervalen, men aldrig så att det blir ikoniserande, aldrig så att det bara blir vördande bevarande, utan alltid med en hörbar kärlek till låtar och artister. Hela tiden också integrerande i sig själv, alltid så att man, fastän den kanske inte alltid finns där uppenbarad, kan se likheter i melodierna och arrangemangen, och känna samhörigheten med dem. Varmt, nästan befriande emellanåt. Och Cohens *Hallelujah* har aldrig låtit så mycket äkta hymn på skiva tidigare.

Magnus Sjöberg

LE TIGRE "This Island"

Universal

Oj. Le Tigre på ett majorbolag. Jag hade någon slags idé om att om att Kathleen Hanna var lite alternativ, DIY och småpunk fortfarande. Fast det är klart, de ägnar ju halva pressreleasen åt att berättiga övergången (vi är fortfarande punkrock, arga och singlar *New Kicks* innehåller minsann antikrigsdemonstrationsvrål). Dessutom hinner de både tacka det oberoende lesbiska bolaget Mr Lady och pusha för deras eget Le Tigre Records som nu kommer att ge ut hela Le Tigres backkatalog (hur punk det nu är).

Faktiskt spelar inte det heller någon roll längre. Alldeles för mycket tid ödslas på att vara oberoende för oberoendets skull. Visst är storbolagen skyldiga till mycket ont men det finns å andra sidan en drös småbolag som också lika gärna kunde gå upp i små, små blåa rökmoln av profithunger och nonchalans. Det känns bara lite löjligt med allt tjat om oberoende, klart som fan att de också vill tjäna oförsäkamt mycket pengar som alla andra – kompromisser kommer man aldrig ifrån ändå. Skit som skit och bra som bra. Och trots allt, Le Tigre på Universal känns inte alls särskilt vitala eller intressanta eller ens särskilt kul och jag tror inte att det har med bolaget att göra. De bara bränner på sin skrikelectropunk som vanligt med endast spår av den energiska kärnfullhet och uppriktighet som kunde spåras på *From the Desk of Mr Lady*.

Samtidigt, vad kan de göra musikaliskt nu när hela deras ramar är så fullkomligt exploaterade? Det hela blir lite parodiskt, all politik, samhällskritik och underjordiska knyttnävsslag försvinner i ett allmänt skramlande electro-någonting som alla hört till leda, budskapen flyger som tomma, fräcka ord utan styrning eller någon som egentligen bryr sig. Det är synd, för teoretiskt tycker jag väldigt mycket om Le Tigre. De har alltid försökt att göra någonting som känns viktigt, rätt och förbannat aktuellt. Fast det är svårt att ta till sig *This Island*. En skiva som istället fylls med pompösa fotbollskörer och samplade låtsastuffa gitarriff som bara smetar omkring innehållet till ännu en konsthögskoleprodukt för de osäkra i starkt blå strumpbyxor eller designerjeans som egentligen är alldeles för skräja för att ens våga titta ut i verkligheten så förblindade de är i sin snäva värld av poststrukturalistisk könskritik och drömmar om gallerier i NYC och billiga bussresor till Berlin. Hoppsan.

Fredrik Eriksson

PETTER LÖFSTRÖM "Livets dörr"

Talking Music/BonnierAmigo

Som 35-åring fick Petter Löfström en liv-

skris – han hade fastnat i en trygg men tråkig tillvaro och försummat sina drömmar. I och med *Livets dörr* förverkligar han dem. Men där skickligare singer/songwriters har en förmåga att kapsla in all ängest, hopp och förtvivlan i en enda dräpande fras, känns det snarare som att Petter stuttat med ett rimlexikon och haft Ledinkomplex.

Ibland träffar han rätt – *Ensamma själar* är exempelvis såväl finstämd som klädsamt vemodig – men i övrigt är det inte särskilt engagerande, om än trivsamt. Ungefär som en Olle Ljungström med sångröst, fast utan känsla, melodi och texter.

Mattias Falk

MANDO DIAO "Hurricane Bar" Capitol

Kaxighet kostar.

Jag har polare som av ren princip avskyr Mando Diao – till mycket stor del beroende på deras attityd. Likadant som Oasis-bröders skrytsamma stämmer medförde att somliga slipade knivarna i det tysta och bara inväntade ett misslyckande att frossa i.

Mando Diao har slagit ganska rejält. Det är ju populärt att skämta om att svenska band renderar stjärnstatus i Japan, men Borlänge-kvartetten är tydligen sjukt stora där. Och för att bibehålla den statusen (och gärna utöka den) hade det behövts ett starkare album än *Hurricane Bar*. Dels för att de som sagt bantat ner sig till kvartett, fotat keyboardisten för att bli rakare i soundet. Där känner jag istället saknad och går snarare och visslar på slingor som borde varit med. Dessutom tycker jag att Björn Dixgård är aningen bättre sångare än Gustaf Norén, och den senare sjunger mer än på debuten *Bring 'em in*. Vilket gör sitt på plattan. Den är bra men lite slätstruken. Lovande, men inte som uppföljare. *Hurricane Bar* är klart godkänd, men belackare kan säkert få användning för knivarna om de får lust.

Som tråkig parentes bör också nämnas att deras bästa låt – *Your Lovers Nerve* – hamnat som förstasingeln *Clean Towns* baksida. Lika malplacerad som ett meto-distsällskap i Tora Tora-grottorna. Slöseri.

Niklas Simonsson

MARILYN MANSON "Lest We Forget – The Best of Marilyn Manson"

Universal

Marilyn Manson har haft en ganska bra känsla för covers. Eurhythmics *Sweet Dreams*, Patti Smiths *Rock'n'Roll Nigger* och häromåret syddes Gloria Jones northern soul-klassiker *Tainted Love* (som är ljusår bättre än Soft Cells usla version) om i en betydligt gothigare utstyrelse. Därför är den oerhört tråkiga *Personal Jesus* på hans best of-samling (dessutom enda nya spåret) väldigt överraskande. Dels för att den som sagt inte är speciellt bra och dels därför att den är alldeles för lik originalet.

Frågan är om det är ett kommande dilemma för herr Manson? Brist på originalitet. För samtidigt märker man under genomlysningen att låtarna från hans två senaste plattor varken är jättebra eller skiljer sig speciellt mycket från varandra. Han verkar jobba efter den formel som funkat bäst, men om det även är tecken på stagnering får framtiden utvisa.

Samtidigt så märker man en artists ljuspunkter på samlingsplattor. *The Beautiful People*, *Long Hard Road Out of Hell*, *The Dope Show* och *Lunchbox* är ett par av Mansons. Som oftast saknar man dock ett par spår, eftersom personliga favoriter inte alltid blir singelsläpp.

En hyfsad samling vid rätt tidpunkt, för frågan är hur mycket mer han kan uppröra i hemlandet. Världen hittar ständigt nya

syndabockar och hatobjekt, och Manson behöver nog nya knep och tankegångar för att lyckas framöver.

Niklas Simonsson

MAROONS "Ambush"

Quannum/BonnierAmigo

Det har varit ganska tyst om det kaliforniska Quannum-gänget på sistone men nu kommer Lateef the Truth Speaker från Latyrx och Chief Xcel från Blackalicious med nya gruppen Maroons. *Ambush* är funkig, organisk och kompetent hiphop med en massa souliga liveinstrument. Ibland låter det för duktigt och ospännande som på politiska brandfacklan *If* och funkrockiga *Lester Hayes*. Då kan man i värsta fall komma att tänka på Black Eyed Peas. Andra gånger sitter gunget som det ska, som på skrytiga *365* och tunga *Best of Me* med gästrap av Gift of Gab. Lite svajigt alltså, men fullt godkänt för att vara ett sidoprojekt.

Daniel Severinsson

JOEY MCINTYRE "8:09"

Artemis/Showtime

Ja, efter regn kommer sol och gräset är alltid grönare på andra sidan. Som man båd-dar får man ligga och gammal är äldst. När katten är borta dansar rättorna på bordet och ensam är stark. Nej, inget ont som inte för något gott med sig. Det man inte vet har man inte ont av. Den som spar han har. Ja, det är A och O. Det är definitivt medaljens smutsiga baksida. Ja, han är värd sin vikt i guld. Upp med hakan gosse. Det ser ut som du har sålt smöret och tappat pengarna. Jag har nyss tvättat av mig resdammet. Vill man vara fin får man lida pin. Upp som en sol och ner som en pannkaka. Det är bara att vända andra kenden till. Ja, hunden är människans bästa vän. Och tillsammans kan vi skapa ett nytt samhälle. Kaka på kaka och lök på laxen. Och pennan är starkare än svärdet. Borta bra men hemma bäst. Jag tycker det är intressant med andra kulturer. Alltså när vi var ute och backpackade, lokalbefolkningen var bara så himla hjälpsamma. Alltså det var en helt annan mentalitet. Blablابلابلابلابلablابلابلabl.

Ordspråk och klyschor.

Och minstingen i New Kids On The Block är en levande klyscha.

Enligt pressutskicket är det här "en snygg, slickad pop-platta med catchiga låtar".

Nej!

Nej!

Nej!

Johan Joelsson

DAVID MEAD "Indiana"

Capitol

På sin tredje platta tar gentlemannen David Mead med oss på en resa i sitt countrydoftande hemland. Under resans gång får vi höra om turnerandet, kärleken, sökandet och återföreningar med nära och kära. I *Nashville* är han tillbaks i sin hemstad, i *Indiana* är det saknad och i *New Mexico* är det joddel och drömmar om cowboys. Plötsligt ljuder en alldeles briljant version av Michael Jacksons *Human Nature*. Resans ändhållplats är *Queensboro Bridge* och där beskrivs New York som ett fängelse.

Mead är en amerikansk singer/songwriter med själ och en underbar röst som gör resan minnesvärd. Jag vill ut på den igen och igen, för det är så behagligt. Dessutom gör romantiken på plattan mig väldigt sugen på lite hederlig styrdans. "Come on sugar, just say I love you/you're out riding those concrete canyons/you don't know what it means to miss you/I'm still driving

through Indiana...".

Sandra Fogel

TIFT MERRITT "Tambourine"

Lost Highway/Universal

Hittills har hon varit ett namn inom alt-countrykretsar, men det kommer nog att ändras. Dels för att Tift Merritt är på väg mot större radioapparater än de alternativa, och dels för att altcountryn inte längre existerar som begrepp i Tift Merritts värld. I alla fall inte om man ska döma av det man hör här. Visserligen är inte utveckling av ondo, men när man går från ett intressant koncept till den lite urtvättade kombinationen av rock, country, blues och pop, så är frågan om det inte i alla fall är en för oss lyssnare tråkig väg att vandra.

Ett par låtar kanske sticker ut, men jag kommer aldrig ihåg vilka, frågan är om det är samma från gång till gång. Kanske är det bara under de perioder av slumpmässig vilja att verkligen, verkligen vilja förstå som det händer. För det är tröttnande, det är utslätat, uttjatat och tråkigt. Mycket kompetent och bra utfört, naturligtvis, men nästan för bra; det blir alldeles för fort muzak av det, alldeles för snart för att man ska orka, för att man ska vilja.

Magnus Sjöberg

BUDDY MILLER

"Universal House of Prayer" New West/Playground

Makalöst platt och intetsägande av en artist som har Victoria Williams som duettpartner. Stillastående altcountry utan nerv och närvaro.

Extra burop till Buddy Miller för hans katastrofala version av Bob Dylans vackra *With God On Our Side*. Inget annat än helgerån.

Per Lundberg GB

MANUEL MIRABAL

"Manuel "Guajiro" Mirabal" World Circuit/Border

Det kommer fler och fler plattor som har någon form av samröre med *Buena Vista Social Club* och kubansk musik. Och varför skulle det inte göra det? Så länge de håller sådan kvalitet som exempelvis Ibrahim Ferrers och Omara Portuondos soloalbum.

Manuel Mirabal är trumpetaren i sammanhanget, och har här gett sig på att tolka, återskapa och hylla den musik som Arsenio Rodriguez gjorde till sitt eget signum under 1940- och 50-talet. Det är omisskännligt i sin genre, den stolta, den starka och legend- och mytomspunna känsla och rytm som hela den kubanska musiken blivit associerad med de senaste fem åren. Och därför fått en ny, och för lyssnaren själsovärdig marknad. Ibland känns de romantiska, de lunkande och fjäderlätta melodierna också knyta samman kontinenter; det är på samma gång det rökiga, omålade kafé i Havanna som det är svettigt amerikansk klubb, på samma gång akademiskt europeiskt som öppet som en afrikansk stäpp. Det är en frihet som ingen annan samhälls- eller kulturell instans kan förstå, sätta fingret på eller argumentera omkring. Ibland så befriande att musik och politik inte behöver gå hand i hand. Ibland tror jag att jag kan tröttna på det här, men jag motbevisas gång på gång. Varför framhärda jag? Det är bara att krypa till korset och kapitulera. Igen.

Magnus Sjöberg

MISDEMEANOR

"High Crimes and Misdemeanor" GMR

Det enda förhålllet jag har till Stockholmskvintetten är ett stort fult bandklistermärke som någon ond människa smällde fast på min väns skinnjacka på Hultsfred. Pajen blev total förstörd.

De bensindrickande bad motherfucker-

brudarna har spelat ihop sedan 1992 så de behöver ingen introduktion. På denna platta är det tungt Black Sabbath-groove (som det förmodligen är på de tidigare plattorna också), tight och skickligt lirad. Men så kommer vi till sången... Alltså, tjejer kan inte sjunga hårdrock. Punkt. Det låter så illa så katten springer och gömmer sig. Det finns ingen "throw-down". Jag lyssnar på bra musik, inte sånt här.

Annica Henriksson

MOODYMAN

"Black Mahogani 2" Peacefrog/Goldhead

Kenny Dixon Jr gräver djupare och djupare i jazzmyllan. På denna fortsättning av *Black Mahogani* som kom tidigare i år är detta mer uppenbart än någonsin. Trevande bas, försiktiga orgelkompo och ett tillbakahållet beat gör att den här skivan känns sökande. Det gäller särskilt den exakt arton minuter långa *When She Follows*, som liksom glider iväg och undan hela tiden. När jag tror mig få grepp om vad som händer är det dags för en ny förskjutning. Så mer jazz och försiktighet än house och driv. En kostym som Moodyman bär med klass.

Mats Almegård

NAZARENES

"Songs of Life"

Heartbeat/Playground

"All bra reggae kommer från Jamaica". En så klart ganska trångsynt inställning som inte minst jag själv anammat. Men det är också en inställning som jag i allt högre grad fått omvärdera. Den internationella reggaescenen är förmodligen mer levande än någonsin och den senaste tiden har vi fått flera bevis på att all bra reggae inte alls behöver komma från Jamaica. Tysken Gentleman eller stockholmarna i Ital Skurk till exempel. Eller varför inte Nazarenes, två etiopiska bröder som numera bor i Göteborg?

På sitt andra album, *Songs of Life*, gör duon roots reggae enligt konstens alla regler. Inledande *Song of Judgement Day*, frihetssången *Song of Liberation* (ja, alla låtar heter något med *Song of...*) och fallettnumret *Song of Mother Earth* har alla ett efterhängset reggaesväng. Brorsorna Medhane och Noah Isaac Tewelde delar broderligt på sångmikrofonen. Båda har bra reggaeröster, men det är nog Medhane som gör störst intryck med sitt Horace Andy-darr.

Sedan är Nazarenes förstas inte det minsta nyskapande, varken textmässigt (rader som "Jah children unite/No need to fuss and fight" känns kanske bekanta?) eller musikaliskt. Men det är nog inte meningen heller. Och lite variation finns här. Någon låt innehåller en plöttrig syntlinga. En annan jazzblås. Och det är lite kul att ljuva *Song of Mary Jane* påminner om Faith No Mores tolkning av Commodores gamla låt *Easy*.

Daniel Axelsson

NEW FOUND GLORY

"Catalyst"

Universal

New Found Glory fick sitt genombrott i och med sitt förra album *Sticks and Stones*, då de liksom många gelikar började röra sig från skatepunk till pop. För många band har denna nyriktning inneburit dödsstöten (eftersom deras enda tillgång varit ilska och en damp-skadad batterist) men New Found Glory är ett undantag, nästan i klass med skatepopens fanbärare Bowling For Soup.

Nya albumet *Catalyst* är ojämnt, inte särskilt nyskapande och ger stundtals väl höga utslag på bpm-skalan. Men det är också melodiskt, välproducerat och fullständigt befriat från substantiella texter – vilket väl i ärlighetens namn är synonymt

med framgångsreceptet inom den här genren.

Mattias Falk

THE NON SMOKING ORCHESTRA "Life is a Miracle – Original Soundtrack" Universal

Det finns filmer som man kommer ihåg på grund av musiken och filmens soundtrack. Det finns musik man kommer ihåg på grund av filmer. Det finns filmer och tillhörande musik som är så osklickliga att man inte kan tänka sig den ena utan att genast inkorporera den andra. I Emir Kusturicas filmer är musiken ofta en del av filmen, och ofta fungerar den på egen hand, eller på något ovan nämnt sätt.

Den senaste av hans filmer, *Livet är ett mirakel*, innehåller också den mycket musik. Och som tidigare är det också musik som fungerar alldeles utmärkt på egen hand. Festmusik utan att övergå i någon form av kletzmerskt rus, romantiskt utan att bli smörigt. Lagom mycket balkansk känsla, tillräckligt substansrikt att måla de bilder man inte ser, men heller aldrig överdrivet episkt, aldrig så att man saknar något till musiken, aldrig så man saknar filmen, även om den ju naturligtvis behöver musiken, lyssnaren, tittaren.

Magnus Sjöberg

IDA OLSSON

"En tur på livet"

8Nio

Ida Olsson bjuder på lite småjazzig Café Norrköping-pop som med stor sannolikhet hade kunnat avrunda TV4:s morgonsändningar vilken dag som helst. "Du får tro vad du vill. Men jag tror tror tror att nån vill ha mig nån som passar bra jag tror på kärlek sån är jag." Så lyder refrägen i *Tror*, andraspåret på skivan. Den strofen sitter som en knytnäve i solar plexus och sätter ribban för texternas nivå.

Banala och vattenpölsdjupa vardagsbetraktelser som skulle fått de mest hårdade skrivlärarna på landets folkhögskolor att lägga sig i fosterställning och gny. Men Ida Olsson sjunger rent. Melodierna är helt okej. Och låtarna är välarrangerade. Övningsböckerna ligger ofta uppslagna på popkapitlet med modstulna pianoslingor och glidande gitarrackord med E i basen. *Tror* och *Grå* luktar tidiga Kent. Och musiken till *Ögon* hade kunnat vara hämtad från Cardigans mesopopiga *Emmerdale*.

Men *En tur på livet* känns dessvärre som medveten utfyllnadsmusik än något som har ambitionen att vilja fånga ens uppmärksamhet på allvar. Och någonstans i ögonvrån ser jag Kjell Lönnå, Lasse Berghagen och Bengt Alsterlind headbanga vid scenkanten.

Johan Joelsson

OTEP

"House of Secrets"

Capitol

Otep blandar mörk och destruktiv poesi med en i vissa stunder unik variant av hård, melodios metal. Inledande *Requiem* är en resa genom ett plågat psyke där enbart röster bygger upp ljudbilden och det finns många andra exempel där instrumenten får stå tillbaka för sångerskans skrämmande stämma och trasiga själ. *Warhead* är däremot ett exempel där den hysteriskt drivande musiken står vid frontlinjen.

Det är just variationen mellan det hårda och det mjuka som är den stora behållningen med *House of Secrets*. Hela skivan är en mix mellan ljus och mörker, eftertänksamhet och galenskap.

Andreas Eriksson

ANDY P

"Day One"

Daion/BMG

Andy P har när han i sann Prince-anda intagit Kaahs Studio Monica på Kungshol-

men gjort allt själv på denna platta som tyvärr känns ofärdig, Andys soul är ännu inte riktigt fullvuxen. Mest beror det på att låtarna känns skissaktiga, melodierna fastnar inte när de är så här vaga i kanterna. Ingenting bryter heller mallen. Resultatet blir elva spår med menlös bakgrundsoul utan karaktär. Mer intressant i genren är det istället att se om Kaah har en ny platta på gång snart. *Day One* lindrar inte min Kaah-abstinens.

Gary Andersson

THE PAPER CHASE "God Bless Your Black Heart" Southern/Border

På Dallas-bandet The Paper Chases tredje platta fortsätter de att experimentera fram klurig musik. Ordentligt skruvat, men inte på det smygande psykedeliska viset utan här är det mer galet på ett larmigt och ofta påfrestande sätt. Hårda trumtakter blanda med avantgard jazz och prog. Ibland fungerar det eftersom det skymtar fram en melodi eller instrumentkombinationerna blir intressanta, men alltför ofta blir det riktigt jobbigt och konstigt bara för sakens skull. Visserligen har de förfinat sina strukturer jämfört med tidigare album men det stannar ändå ofta vid rent olysningsbar musik.

Jonas Elgemark

KARIN PARK "Superworldunknown" Sony

I hemlandet Norge har svenskfödda Karin Parks debut varit en stor succé. Varför är för mig helt oförståeligt. För den är över lag trist och alldeles dubbelgäsp.

Okej. Hon kan leka med sin röstvokabulär och skriva fantastiska formuleringar – om känslor, kärlek och sånt där. Speciellt i *Stockholm Snow* och *On My Way*. De är vackra tankar inbäddade i fin musik, lite sirapslent ljuva, och absolut värda att lyssna på. Medan de andra åtta låtarna är på gränsen till cover på sig själva, för de låter galet lika. Och jag tänker hela tiden på ett möte mellan Atomic Kitten och Lambretta. Ytterst radio- och tv-vänligt, något som brusar förbi vareviga dag utan att man reagerar. Helt enkelt pop utan karaktär.

Sandra Vogel

CHUCK PROPHET "Age of Miracles" New West/Playground

Chuck Prophet har ett förflutet som gitarist i psykedeliska Green On Red. Ett band som släppte åtta plattor under lika många år på åttiotalet. Numera gör han bluesig rock på egen hand. *Age of Miracles* är hans sjunde soloplatta. I fanskaran finns Lucinda Williams som efter att ha hört Chuck blev så betuttad att hon drog med honom som förband på sin sommarturné 2002.

På *Age of Miracles* fungerar bluesorgien *Automatic Blues*, den känsliga duetten *You've Got Me Where You Want Me* med Stephanie Finch och den popiga *Just to See You Smile* som fundament som håller uppe hela skivan. Det som drar ner skivan är inte helt övertygande låtar som det härresande rap-numret *You Did (Bomp Shooby Dooby Bomp)*. Tyvärr är tråkigheten Chuck Prophets största fiende och den genomsyrar albumet. Lyckas han besegra den så kanske det kan hända grejer.

Johan Joelsson

Q AND NOT U "Power" Dischord/Border

Visst, det dräller av olika former av postnågonting men Q And Not U gör de ruttna referensramarna betydligt roligare än många andra. Från att från början varit ett typiskt Washington-posthardcore-band å la Fugazi har de numera krånglat sig vidare ut på dansgolven.

Redan här märker jag att det är svårt att övertyga. Har vi inte fått tillräckligt av punkfunk och postpunk och allt sådant? Jo visst, och ingen, INGEN, är mer trött på att skriva om det än jag. Det står mig verkligen upp i halsen. Särskilt efter att ha försökt hitta positiva egenskaper hos Radio 4, The Faint och Beep Beep, utan att egentligen bli särskilt övertygad. De är säkert alldeles strålände skivor fast utan egentlig styrrel och framför allt så tråkiga. Det spelar ingen roll att de är gjorda med hjärtans lust, politisk välmening och kampvilja, de hamnar ändå i ett bekymmersamt hörn av trista marschtrummor och krångliga synt-programmeringar. Jag orkar inte ta till mig dem egentligen på något sätt, det blir för mycket, en hysterisk vilja att få DFA att göra om stordåd de gjorde för två, tre år sedan, om och om igen.

Så varför kan jag då ta till mig Q And Not U? Jag har absolut ingen aning. Kanske för att de faktiskt någonstans har kvar sina rötter i en posthardcore-tradition som jag är ganska svag för, kanske också för att de inte trycker på för fulla hus hela tiden utan låter mycket vara lite spretigt och bångstyrt. Kanske för att det är lika mycket åttioårs-Prince som spökar som det är Factory, och antagligen för att de helt enkelt har gjort en bättre skiva.

Fredrik Eriksson

RAMMSTEIN "Reise, Reise" Universal

Nyhetsens behag gör onekligen sitt. 1997, när Rammstein hade två låtar med i David Lynchs film *Lost Highway* lät det hur bra som helst. Stenhårda kaukasiska riff med tysksbröländ texter om onda saker och brinnande barn var coolt ocool, och det slog bevisligen. Men det håller inte hur länge som helst.

Vissa band gör samma platta om och om igen. Färre av dessa kommer undan med det, dessvärre icke Rammstein. 2001 års *Mutter* hade sina stunder, men *Reise, Reise* är på de flesta plan en skiva stöpt i snarlik men sämre form. Varken lika uppseendeväckande eller fräsch som föregångaren. Fast det germanska släktrådet är inte alltid det mest kräsna eller trendkänsliga, så i exempelvis hemlandet kan det säkert gå hem igen.

Niklas Simonsson

RAZORLIGHT "Up All Night" Universal

Under den första genomlysningen av poprockiga *Up All Night* irriterar jag mig en del på Johnny Borrells något skakiga, osäkra stämman. Men man vänjer sig, efter ett tag blir röstvariationen till och med ganska tilltalande. På *Rip it Up* levererar han med Julian Casablancas-pregnans, i *Fall, Fall, Fall* lämnas han ensam med en gitarr och låter spröd och naken.

Razorlight består förutom Borrell av två svenskar och en amerikan och debutskivan visar att de har potential. Albumet genomsyras av charmig demokänsla som förhoppningsvis är medveten, och spår som studsiga *Golden Touch* och det medryckande titelspåret stannar kvar på trumhinnorna ett bra tag. Men om Razorlight ska ta nästa steg behöver de fila lite på melodierna, som är kvalitativt ojämna och stundtals på gränsen till intetsägande.

Mattias Falk

THE REFRESHMENTS "Easy to Pick up, Hard to Put Down" BonnieAmigo

Jag måste säga att jag haft lite svårt för Refreshments. För på något sätt känns det som att de befinner sig i det gränsland mellan klassisk rock och det som lätt blir alldeles för svenskt i sammanhanget så att det

blir frejdigt dansband av det. Men det är jag, problemet är mitt. För egentligen spelar Refreshments rock som rocken var en gång i tiden när den slog igenom. Äkta, javisst. Bilal, jompan. Men det finns något som jag inte sympatiserar med, och det är den där totala avsaknaden av det farliga som rocken kommit att bli, det där som kan bli barriären mellan generationer. Det känns idag lite tradigt att lyssna på musik ens föräldrar kan dansa twist till. Det blir lite för mycket de vuxnas musik, lite för mycket bevarande av gamla strukturer. Tyvärr. För i det inmutade land Refreshments spelar känns de nödvändigt angelägna. Men jag har ingen lust att vara där.

Magnus Sjöberg

SOPHIE RIMHEDEN "H2-Fi – Hi-Fi Remixes" Mitek/Border

Det är inte särskilt länge sedan Rimhedens *Miss*-album kom och jag tycker fortfarande att det är ett av årets svenska skivor. Så med viss försiktighet närmar jag mig mixningarna på förra årets *Hi-Fi*. Lite rädd för om överdos, lite rädd för att det gamla materialet inte ska kunna konkurrera med den nya och förstklassiga *Miss*.

Nu visar sig min skepticism vara obefogad. Jag gillade ju *Hi-Fi* också, även om den inte var lika klockren som senaste albumet. Och i de nya remixversioner som vi bjuds på här finns det mycket kul att upptäcka. Pavan gör exempelvis krypande plätreggae, Differnet klär Rimhedens musik i en drömsk skrud, Folie gungar till *Flow* och Hundarna Från Söder ger *In Your Mind* en omgång Kraftwerks *Trans Europa Express* och dubtechno.

Det här är helt enkelt ytterligare ett bevis på Rimhedens storhet och på den innovativa electronicascen som finns i Sverige idag.

Mats Almegård

JASON RINGENBERG "Empire Builders" Courageous Chicken/Playground

Det har blivit ett par skivor för Jason. De flesta tillsammans med The Scorchers, men också ett antal soloalbum. I och för sig kändes Jason & The Scorchers rätt fräscha i sin genre för ett femtontal år sedan, när de ändå var med och vitaliserade en del av countryrocken, men sedan dess har det ofta segat sig fram. Däremot så har, med en del undantag, naturligtvis, Jasons soloutflykter tätt sig mer och mer koncentrerade, mer och mer inriktade mot något, målsökande. Musikaliskt känns *Empire Builders* åter som ett steg mot något större, något mer än bara kläfsande i mull och malt. Även om det inte är något storverk, så är det värt att höra.

Textmässigt känns skivan i genre och sammanhang också lite större, kanske framför allt att här finns ett folk- eller countryanslag med ur amerikanskt perspektiv vänsterorienterade texter. Nu är Jason Ringenberg inte så mainstream att han kommer att klämmas åt för det, men man minns ändå Dixie Chicks protest mot USA:s agerande i Afghanistan och Irak och vilka konsekvenser det fick. Dessutom är den potatisen kanske inte lika het längre. Men tillsammans känns det angeläget och bra, även om här inte finns några riktiga kolossalverk. Men det har jag heller aldrig förväntat mig av Jason Ringenberg.

Magnus Sjöberg

RIVER CITY REBELS "Hate to Be Loved" Victory/Border

Som av en händelse blir det aktuellt att avliva några av rockens myter. Det finns så många att någon fullständig lista inte kommer ges men River City Rebels har helt reservationslöst anammat flera stycken.

Tatueringar gör dig inte till rockstjärna, det hjälper inte heller om motiven är fula. Barbröstade tjejer som hånglar med bandet är inte så mycket till innerkonvolut, särskilt inte när nitarna på trosorna ser bättre ut än tjejerna. Att sjunga om att man ska dö ung precis som alla andra stora rockstjärnor får en knappast att bli större, möjligen dummare. Vill du tatuera in "Let's fuck" på bröstet så tänk efter en gång till när du nyktrat till.

Är man sugen på att spela skaplig 77-punk är det helt okej, men att komma undan med en taskig avart så att man måste ta till ovan nämnda exempel för att sticka ut – så göra man bara inte.

Roger Bengtsson

CAESAR ROMERO
"The Grotesque Burlesque Revue"
Fin De Siècle Media

En liten tretums-CD innehållandes soundtracket till ett teaterstycke som innehåller kapten Blåskäg, döda sjömän, psykopatiska horor och ond bråd död. Jag har inte sett teaterstycket, men det verkar onekligen speciellt. Jag kan tänka mig att musiken backade upp denna kultpjäs bra, för den teatraliska industrimusik som finns på den lilla CD:n är minst sagt intensiv. Låtar som *Return to the Chamber*, *Death at Sea* och *Bone Dance* påminner om instrumentalstycken av Foetus eller Coil, men kommer inte riktigt upp i dessa storheters nivå.

Mats Almegård

RAPHAEL SAADIQ
"Raphael Saadiq as Ray Ray"
Pookie/Playground

Visst älskade jag Lucy Pearl-plattan som kom för några år sedan, ett projekt som Raphael Saadiq gjorde sig bra i, men hans soloutflykter är alldeles för D'Angelo/Prince-färgade för att man ska ta dem på allvar. Men själv vill han mest ha kul med musiken, så vad är problemet? Egentligen finns inga hinder för någon att dansa obehindrat till denna Ray Rays andra soloplatå, eftersom den är kraftigt svängig och inte komplicerad på något sätt. För att passa min smak är den dock lite för platt och grund. Låtar som *Not a Game*, *Chic like You* och *Grown Folks* har funkigt groove men inte så mycket mer. Variationen kunde dessutom varit större. Svalfunkigt porrsväng tröttnar man definitivt på efter en stund.

Gary Andersson

SAGA
"Network"
Steamhammer/Playground

Förra sommaren tillbringade jag en regnig dag i en märklig affär för begagnade prylar. Jag skulle gissa att det fanns i runda slängar 20 000 LP-skivor i backar och travar runt om i lokalerna. Butiksbiträdet hävdade bestämt att allt var sorterat men han måste bara menat att LP-skivor och sju-tumssinglar inte låg i samma högar. Efter flera timmars bläddrande bland skivor som antingen var dåliga eller i dåligt skick hittade jag två Saga-skivor, *World's Apart* från 1981 och den två år yngre *Heads Or Tales*. De har väl inte direkt snurrat varma men jag försökte lyssna in mig.

När jag nu sitter med kanadensarnas femtonde album är igenkänningen ganska stor. Det är fortfarande progressiv rock med klassiska influenser. Det är snyggt framfört och genomarbetat både musikaliskt och textmässigt, men ändå rätt tråkigt. Ungefär som Sting, verkar spännande i teorin men i praktiken lyssnar jag hellre på något annat. Om du inte redan är ett fan av gruppen men vill höra en riktigt bra progressiv platta skulle jag hellre rekommendera Rick Wakemans *Out There* från i år.

Roger Bengtsson

SAMAEL
"Reign of Light"
Regain Records

Om ni tycker att Rammstein är stela är det inget i jämförelse med Samael. Även Terminator-Arnold ger ett smidigare intryck än sångaren Vorph. Hans sånginsats är i stil med en robot på lugnade medel. Segt och mekaniskt. Musiken är djupt rotad i den tyska industrin och det är en kall och oinbjudande ljudbild som serveras.

Andreas Eriksson

SANDY MOUCHE
"White Lucky Dragon"
Magpie/Playground

Jag står inte ut med att lyssna på Sandy Mouche. Texterna på engelska och franska kunde vara skrivna av en fjortonåring. Fjollerier och naivistiska fånerier kan funka jättebra hos artister som Alizée och Stereo Total men här är det bara enerverande. De fem teatral utstyrd medlemmarna i Sandy Mouche anstränger sig alldeles för mycket för att vara speciella känns resultatet som något som Regina Lund hade gillat. I likhet med The Ark har de en slags mission att få folk att älska sig själva, men frågan är om de kommer lyckas.

Sångerskan Helena Josefsson brukar köra åt Per Gessle och Brainpool och som körsångerska funkar hon förmodligen, men som ensam sångerska håller hon inte. Den ljusa rösten saknar nyanser och svärta. Soundet försöker vara drömskt och trolskt men blir mest påträngande och pretentiöst. Undantaget är *Formule 1* som faktiskt är fascinerande i all sin eklekticism. Musiken låter som Ronja Rövardotter i Paris – ackompanjerad av ett zigenarband. Om hela skivan hade låtit så här hade missionen säkert lyckats.

Moa Eriksson

SAXON
"Lionheart"
Steamhammer/Playground

Dessa engelsmän albumdebuterade 1979 och utgjorde tillsammans med bland andra Judas Priest och Iron Maiden förgrundsgestalterna för NWOBHM. Trots ett idogt turnerande och jämn utgivningstakt har det aldrig breakat för dem och deras stora stund – 1981 års *Denim and Leather* – ligger nu rätt långt bak i tiden. Efter att *Lionheart* snurrat några varv ter det sig lite underligt. Inget direkt nyskapande men de sopar definitivt mattan med nyare förmågor som Messiah's Kiss och Rival. Gillar du brittisk heavy metal och nästan överdoserat på Iron Maiden bör du verkligen kolla upp Saxon.

Roger Bengtsson

OTTO VON SCHIRACH
"Global Speaker Fisting"
Schematic Music Company/Border

Skivan inleds med *Dorktronics* och standarden är satt – knepig electronica som påminner lite om tidiga Mouse On Mars. Bara det att MOM skulle ha gjort sin knäppiselectronica och inte känt att det var dorkigt eller töntigt. Men det verkar Schirach göra. Varena låt och text bidrar till att understryka känslan av att han egentligen vill vara med om något riktigt tufft, som att spela med ett death metal-band eller så. Så har han hamnat framför datorn ensam och utan vänner. Nördig, men med ett stort behov att visa hur hård han är innerst inne. Resultatet är ett gräsligt hopkok av metalgitarrer, fåniga skräckeltexter och electronicartymer.

Mats Almegård

SCOOB ROCK
"New Day"
360 Degrees/Gazell

Fredrik Roudette ger inte upp sin underjordiska mission i första taget, så här kommer ännu en Scoob Rock-platta med svängiga

hiphopspår som är värda att lyssnas på av fler än hans polare. Ragga tillsammans med Leafy på *Rotate* blandas med orientaliska tongångar i *We Strive* – och allt däremellan. Bumpig mjukishiphop har aldrig låtit bättre än i *Please You*, och den lite tuffare *2 Face* är också en höjdpunkt, precis som radiovänliga *It's like dat*. Finns inte så mycket kvar att förbättra faktiskt, snart är det kanske dags för Scoob Rock att göra väsen av sig i högre grad än tidigare.

Gary Andersson

SEAD SOUL TRIBE
"The January Tree"
InsideOutMusic/Border

Skönsång åt power metalhållet och tuggande gitarrer brukar inte bjuda på större överraskningar. Dead Soul Tribe tar inga risker utan fortsätter i gamla fotspår men har en del schyssta atmosfärer som gör att jag inte tröttnar ... direkt.

Mikael Barani

SECRET FREQUENCY CREW
"Forest of the Echo Downs"
Schematic/Border

Matthew Brown, Matt Friedman och Adrian Michna har tidigare släppt några tolvor och en EP som låtit lovande, men kanske inte så värst eget. Så det är kul att kunna konstatera att de funnit sin form när det blivit dags för albumdebut. Mjukt flytande ambient blandas med klassisk minimalism, hiphopbeats och knorrande electronica. Framför allt *Black Moss Caves Pt 1* är en underbar hybrid mellan Funkstörung-stök och Michael Nyman-melodier som man hittar dem på soundtracket till *The Piano*. Och i *Pollen and Spores* och *Forest Floor* känns det som att man befinner sig djupt inne i en klorfyltstinn elektronisk skog – ekoelectronica! Det luktar friskt, grönt och levande där.

Mats Almegård

SILENT FORCE
"World's Apart"
Sanctuary/Showtime

Med tanke på vilket magplask Primal Fear bjöd på med sitt senaste alster *Devil's Ground* borde Alex Beyrod vara ytterst tacksam att han lämnat gruppen. Tillsammans med några tyskar och någon amerikan återfinns han i Silent Force som kommit fram till sitt tredje album.

Solen skiner ute, vädret är fantastiskt och mitt humör är nästan oförsäkamt bra så det är liksom upplagt för glada tillrop och positiva omdöme. Jag har försökt. Men detta är verkligen inte min kopp te. Melodiös power metal ur farmarligen rakt igenom. Ett av problemen med Primal Fear var att det kändes som jag hört allt förut. Dilemmat med Silent Force är på ett annat plan – jag vill helst inte höra det igen.

Roger Bengtsson

STEPHEN SIMMONDS
"This Must be Ground"
ForFather/Playground

This Must be Ground låt spännande de första lyssningarna, men ju mer jag spelar den desto tristare känns dess pojkbandsharmonier. Den är mer än lovligt intetsägande. Inte på långa vägar konkurrerar Stephen Simmonds med svenske soulkungen Kaah. Vilket jag trodde han skulle kunna göra denna gång. Nej, utöver vackra *Killing & Religion* är detta en karaktärsfattig och r'n'b-såsigt platta. Åtminstone jag hade väntat mig mer.

Gary Andersson

SKETCH SHOW
"Loophole"
Daisyworld/Dotshop.se

Bland de band det refereras till inom den elektroniska musiken är Yellow Magic Orchestra ett av de ständigt återkommande. Stilbildande japaner som höll flaggan i topp mellan åren 1967 till 1991 och som

av en del ses som lika viktiga som Kraftwerk. Jag skulle nog inte säga att de var så viktiga, men men... Nu var det Sketch Show vi skulle tala om.

Och Sketch Show består av Haruomi Hosono och Yukihiko Takahashi. Den tredje YMO-medlemmen Ryuichi Sakamoto är dessutom med på två låtar på *Loophole*, så det är en slags återförening kan man säga.

Mjuk och vacker electronica med knäpande och knastrande ljud som samtidigt ger utrymme åt akustiskt instrument är vad som möter på detta album. Det är fascinerande till en inledning, men efter en stund blir det lite oinspirerat eftersom musiken inte utvecklas, inte tar ett steg till. Musiken blir för mysig och för säker.

Men som sagt, inledningen är stark.

Mars, Wiper, Chronograph och *Plankton* är riktigt starka spår. Och ja, du läste rätt: låten heter *Plankton*. För absurd/roligt nog har Sketch Show hyrt in Chiho Shibaoka på sång och hon sjunger på svenska! En svenska som låter mycket mycket märklig. Främmande och annorlunda. Hosono har sagt att det var så varmt i Tokyo när skivan spelades in, att de var tvungna att kyla ner sig lite med ett skandinaviskt språk – och det låter faktiskt svalt och helt alienerat. *Lost in Translation* liksom.

Mats Almegård

SLAM

"Year Zero"

Soma/Capitol

Skottarna Stuart McMillan och Orde Meikle är inte bara männen bakom Slam. De jobbar även som A&R:s på Soma Records, skivbolaget som bland annat släppt sköna skivor med Funk D'Void, H-Foundation och Vector Lovers. Och så är de DJ:s också. Det är alltså inga tvivel om att herrarna har koll på sin dansmusik.

På *Year Zero* släpper de loss sina feta och skönt svepande syntmattor till studsande beats och poppiga slingor. Det är house, electro, techno och syntpop blandat med vartannat och det är en skön mix vill jag lova. Påminner en hel del om Funk D'Voids *Volume Freak*-skiva, vilket i min bok är en mycket bra referens.

Gästvokalisterna är det verkligen inget fel på heller. Och allra bäst är Billie Ray Martin som en gång i tiden sjöng i Electric Blue 101. I den harmoniskt undanglidande electrobluesen *Bright Lights Fading* sjunger hon med en sån pondus och säkerhet att jag skulle vilja höra ett helt album med henne och Slam på en gång!

Mats Almegård

SLY AND ROBBIE

"Version Born"

Palm/Border

Massor av kända artister – från Bob Dylan till Rolling Stones – har gjort det. Anlitat den hårdsvängande reggaerytmsektionen Lowell "Sly" Dunbar och Robert "Robbie" Shakespeare för att ge sin musik det där lilla extra. Så har också duon utfört många storverk under sitt 30-åriga samarbete och till exempel backat upp stjärnor som The Mighty Diamonds, Gregory Isaacs och The Gladiators. Men under senare år har killarna ofta gått på tomgång vilket gör det extra glädjande att de genom *Version Born* och producenten Bill Laswell hittat formen igen. Förutom några innovativa dubspår har emellertid reggaemusiken fått lämna plats för tongångar som drar mot hiphop och ragga. Medverkar gör bland andra Tricky, Wu-Tang Killah Priest och Imani Uzuri från 4Hero. Den sistnämnda ger sig för övrigt på Eurythmics *Here Comes the Rain Again*. Och kommer undan med det.

Robert Lagerström

THE SOFT PINK TRUTH

"Do You Want New Wave Or Do You Want the Soft Pink Truth?"

Soundslike/Dotshop.se

Utän tvekan är Drew Daniel en av de mest uttalat homosexuella electronicaproducenterna. Som ena hälften av paret Matmos vek han till och med ut sig i holländska Butt Magazine. Eller titta bara på det Tom of Finland-samlade omslaget till hans förra album som *The Soft Pink Truth, Do You Party?*. När han nu lämnar microhouse bakom sig för att göra ett coveralbum på sina gamla new wave-favoriter, är det symptomatiskt att större delen av texterna handlar om homosexualitet. Som Nervous Genders *Confession* med texten "Jesus was a homosexual", eller för den delen The Angry Samoans *Homo-Sexual*. Så, det är en rätt rolig och intellektuellt intressant skiva. Men är musiken bra? Det är lite si och så med det. Skivan har sina höga punkter (Vickie Bennett reciterar *Crass Do They Owe Us a Living?*, "Of course they fucking do!") och sina låga. Över huvud taget blir det lite för mycket frenetiskt klipp-och-klistrande med obskyra samlingar, vilket inte är helt överraskande med tanke på att det är utgivet på Herberts bolag, men musiken och groovet går förlorat i processen. Dansmusik som blir för smart för sitt eget bästa. Ibland lyser det till, men många gånger lämnar det lyssnaren oberörd.

Henrik Strömberg

SQUAD 21

"Skulduggery"

Go Nuts Music/Border

Att lyssna på Squad 21 är som att sätta sig i en tidsmaskin inställd på den engelska musikscenen i slutet av sjuttioalet, om än med ett kryddmätt garagerock från åttiotalet. Skinnjacka med nitar i resväskan och nytrimmad mohikanfrisyr är lika självklart som att musiken som bjuds ångar av attityd och skitiga gitarrer. Och det är inte alls så illa, problemet är att det inte är särskilt intressant år 2004.

Andreas Eriksson

TOMMY STINSON

"Village Gorilla Head"

Sanctuary/BMG

Gamle basisten från The Replacements har en stor musikallisk ryggsäck och han är inte rädd att gräva djupt i den när det kommer till det egna låtskapandet. Det blir liksom för mycket av allt. *Village Gorilla Head* är en tjock soppa av olika musikstilar med amerikansk stämpel som pressas ihop på samma skiva. Som en av medlemmarna i Guns N' Roses har han av naturliga skäl mycket tid över, vem vågar satsa på att det faktiskt kommer en skiva från Axl & co i år. Låtarna är skrivna över en lång period och det märks. Det spretar på ett oattraktivt sätt.

Andreas Eriksson

EDDIE STONE

"Eddie Stone and Friends"

Sony

I sydstaterna är Eddie Stone en legend, tack vare sin medverkan i gamla boogie-bandet Doc Holiday. Och efter ett – i jämförelse – experimentellt första soloalbum har det nu blivit dags att gå tillbaka till Mangrove-rötterna. Gamla vänner som Bruce Brookshire har bjudits in i studion, och det blir boogie, tråskrock och country för hela slanten. Ibland låter det till och med lite dansband. Han bryter måhända inga nya musikaliska banor, men gitarrslingorna lunkar stilsamt fram som vore de Tennesseeefloden, och jag kan tänka mig att Eddie Stone är en frekvent besökare i de redneck-ska bilstereorna. Fast spännande är det som sagt inte.

Mattias Falk

THE SWEETBACKS

"The Sweetbacks"

Nicotine/Sound Pollution

Det största felet med svenska Sweetbacks debutplatta är produktionen. Deras schyssta retro-rock'n'roll blir inte alls en smocka i ansiktet, bara en snuddning. Sängen ligger för långt borta. Linus Hjelströms röst borde få ta lite mer plats. Men eftersom han kraxar som Axl Rose borde man våga upp det med varmare ljud. Däremot tror jag de glömde att vrida upp basreglaget i kontrollrummet. Som det är nu låter det bara skrikigt. Utan djup. Detta känns tråkigt, jag känner att det inte går att bedöma huruvida låtarna är bra när det låter så illa. I biografien står det att de är influerade av The Faces och Black Crowes bland annat. Det hörs. Men Linus skulle behöva whiskyindränkta privatlektioner i tråksoul av Tony Joe White och därefter bränna sina Guns-plattor. Men främst behöver de en ny producent.

Annica Henriksson

THESE ARMS ARE SNAKES

"Oxeneers Or the Lion Sleeps When its Antelope Go Home"

Jade Tree/Border

Jade Tree har tagit studenten från At the Drive-In Academy och gjort det med bravur. De balanserar med yttersta färdighet på den svajande linan mellan imitation och inspiration, drar åt den hårdare och presenterar en rakare rockside för att inte låta helt som sina förebilder.

Det som skulle höja mitt intresse ännu mer vore en sångare med en intressantare röst. Här saknas den där riktiga desperationen.

Mikael Barani

PAUL THORN

"Are You with Me"

Back Porch/Capitol

Han ska ha en eloge för att han under tolv låtar inte lyckas få mig att lyfta blicken en enda gång. Paul Thorn är mina öron en helt ointressant artist som gör stendöd americana lightrock. Han förvirrar mig totalt. Har ingen aning om vad han vill. Med läppstift på kinden, skägg och en clowntekopp i handen ser han ut som Will Oldham men låter som Karl Martindahl.

Per Lundberg GB

TILLY AND THE WALL

"Wild like Children"

Border

Rent textmässigt är det inte så mycket glädje som sipprar ut från Tilly And The Wall. Temat för hela skivan är olycklig kärlek, vilnsna ungdomar och förlorade sommarminnen. Musiken är en blandning av frikyrka och melankolisk pop med tydliga rötter i den amerikanska folktraditionen med annorlunda lösningar. De använder till exempel stepskor i stället för vanliga trummor – men det hjälper tyvärr inte. Bandet vill att alla ska dansa till deras musik, men det är en dans som jag helst står still till.

Andreas Eriksson

TRAVERS & APPICE

"It Takes a Lot of Balls"

Steamhammer/Playground

Ofta när några gamla rockrövar spelar in en platta tillsammans blir resultatet en besvikelse. Vanligen ligger deras storhetstid långt tillbaka och spelglädden verkar ha ersatts av en vilja att snabbt häva in kosing genom att leverera trötta covers. Travers & Appice har uppenbarligen inga problem på idé-fronten, snarare kan blandningen av rock, bluesbaserad hårdrock, funk, reggae-sväng och lugnare låtar kännas spretig. På lyriksidan blir det nästan överdos av smånsusk å la David Coverdale, men framförallt störs jag av fylleskrålls-lyriken (*Hey/Rock/Hey/Let's go/Hey/Rock'n'roll*) i den hårt svängande *Rock Me*.

Trots redan nämnda skönhetsmissar är *It Takes a Lot of Balls* en helt okej platta som redan efter några låtar får mig på glatt humör och även om den inte kommer toppa några försäljningslistor så är den väl värd att införskaffa.

Roger Bengtsson

THE TWILIGHT SINGERS "She Loves You"

One Little Indian/Border

Coverplattor är känsliga saker. Vissa låtar anses närmast vara storslagna klenoder för eftervärlden, för heliga att antastas och omarrangeras. Men samtidigt finns det onekligen fall där en cover totalt kan knäcka ett trist original.

Twilight Singers har ofta framfört covers live. Från gamla soulklassiker till Outkasts *Hey Ya*. Men där det energimäsigt funkade live krymper det i studion. För i sin vilja att vara personliga i tolkningarna har lite av det som är kärnan i Twilight Singers gått förlorat. Lite vilset och främmande, främst om man följer frontfiguren Greg Dullis framfart sedan Afghan Whigs på nittiotalet.

Nina Simone, Marvin Gaye, Mary J Blige och John Coltrane är några som tolkas – men det som sätter sig mest är Björks gamla *Hyperballad*. Inte för att den är fantastisk eller enastående, utan för att den på ett schysst sätt avviker från originalet. Knappast den bästa cover som gjorts, men det är i och för sig inte skivan i stort heller.

Niklas Simonsson

THE UNBROKEN CIRCLE "The Musical Heritage of the Carter Family"

Dual Tone/Border

Mycket vacker samlingsplatta där artister-na imponerar. Vad sägs om namn som George Jones, Sheryl Crowe, Emmylou Harris, Willie Nelson och Kris Kristofferson. Här finns också den sista inspelningen med Johnny Cash.

Det här är en hyllning till Carter-familjen och deras betydelse för countrymusiken. Det här är en perfekt present till den som nyss börjat lyssna på country och behöver vägledning. Kan inte tänka mig en bättre introduktion. Bara att Johnny Cash är med gör den värd pengarna. Köp och njut.

Per Lundberg GB

UNIVAQUE

"Lost in a Maze"

Subspace Communications/Playground
Barndomsvännerna Mark Welbourn och Steve Ellam lär ha träffat Kris Kros på en Gary Numan-konsert och bestämt sig för att bilda ett band tillsammans. Inget kan förvåna mig mindre. Jo, om de hade mötts på en Depeche Mode-konsert förstås. De tre Londonkillarna är nämligen så förstockat fast i att låta som *Speak & Spell*, Depeche Modes debutalbum från 1981. Och visst var det ett fantastiskt album. Vince Clarkes låtar är klassiker. Men ingen behöver ett band som gör bleka kopior på dem tiugotre år senare.

Mats Almegård

VAN HALEN "The Best of Both Worlds"

Warner

LSD. Det var där problemet låg enligt gitarrlegenden Edward Van Halen. Det är därför hans band Van Halen avverkat tre sångare.

Men det var inte drogen han syftade på. LSD var ett självmyntat begrepp som stod för Lead Singer Disease. Deras tredje sångare (Gary Cherone, tidigare i sunkfunkiga Extreme) hade precis fått dojan och Eddie var av förklarliga skäl aningen bitter i den idag ett par år gamla intervjun.

Han var inte helt fel ute dock. LSD passade onekligen in bra på första sångaren David Lee Roth. Hans ego växte snabbare

än linorna knark han drog i sig (som Mötley Crue glatt berättar i sin självbiografi *The Dirt*) och gjorde honom så spöttig att han verkade kliva ur sängen med en nyskriven Broadway-musikal i benen varje morgon. Så efter sex plattor fick han ge plats åt den mindre karismatiske men desto mer musikaliske Sammy Hagar. Som tillsammans med bandet lyckades bibehålla populariteten, men trots det försvann i mitten av nittiotalet.

Dessa två är de som nämns i den nya samlingen, Cherone verkar vara bortglömd eller raderad. *The Best of Both Worlds* är hur som helst en rejäl samling, 36 spår tjock från dåtid till nutid. *Jump, Panama, Hot for Teachers, Dreams* och *Right Now* är bara några. Tre färskare spår – med en återvändande Sammy Hagar – finns även med. Frågan är bara om det är positivt, eftersom även David Lee Roth gjorde en kort comeback för några år sedan. Håller det denna gång?

Niklas Simonsson

PAUL WESTERBERG "Folker"

Vagrant/Border

Westerberg är en sådan person man vill tycka om, dels med hans bakgrund i Replacements och nu med hans sympatiska hemmainspelningar. Jag har alltid stor respekt för folk som väljer att spela in hemma och nu när Paul Westerberg har kommit igång med skivsläppen är det bara att dra ett djupt andetag och hoppas att det blir så bra som man hoppas. Förra årets *Come Feel Me Tremble* lämnade mig lite frågande eftersom jag misstänkte att han hade så mycket mer att ge. *Folker* gör mig konfunderad av samma anledning. Den är lite tafflig på ett charmigt sätt och han jobbar med små medel med ganska slitna rockklichéer, men det fungerar. Flera låtar glimmar till och *Lookin Up in Heaven* är en ljuvlig låt som Tom Petty säkert önskar att han skrivit. Flera av låtarna har en slags dold inboende energi som borde släppas ut lite oftare men jag vet inte riktigt hur. Hur som helst blir ett möte med Westerberg alltid mer än ett nöje.

Jonas Elgemark

TONY JOE WHITE

"The Heroines"

Sanctuary/BMG

Tony Joe White är 61 bast och har varit i svängen sedan sextiotalet. Hans låtar har spelats in av Dusty Springfield, Ray Charles, Elvis Presley, Roy Orbison, Joe Cocker och Hank Williams Jr.

The Heroines är en "best of familjen White". Förutom Tony Joe och dottern Michelle har frugan Leann varit med och skrivit tre låtar och fotat omslaget. Och sonen Jody har varit med och producerat plattan. På *The Heroines* visar den mänskliga bluestolvan Tony Joe White att han fortfarande är still going strong. Och han är i mycket fint sällskap. Lucinda Williams, Shelby Lynne, dottern Michelle White och Jessi Colter är med och sjunger varsin låt tillsammans med Tony Joe. Och det är de här duetterna som är intressantast. De är gedigna, fångslande och själfulla. Texterna blir dialoger och Williams, Lynnes och Colters röster passar perfekt till Whites saftiga baritonstämma som får fönsterrutorna att skallra.

Johan Joelsson

WILLIE NELSON & FRIENDS

"Outlaws and Angels"

Lost Highway/Universal

– Tja, Willie Nelson här. Är det James Caan?
– Ja, det är det. Goddag Mr Nelson.
– Jag har ett projekt som jag tänker göra.
Caan lyssnar spånt.

– Tänkte samla några namn och fylla en baseballstadion med folk. TV-sända det och

sen ge ut det på platta.

– Men har du inte redan gjort det några gånger?

– Visst. Folk gillar sånt. Lite patriotism. Lite bygga broar och sånt tjafs, du vet.

– Vilka är med den här gången??

– Håll i hatten James-gubben: Merle, Kid Rock, Jerry Lee, Lucinda W, Harper, Al G, Rickie Lee – och hör och häpna Keith Richards.

– Emmylou?

– Hon kunde inte. Hon och Daniel Lanois är i studion med något nytt ambient metal-projekt. Helt galet faktiskt. Kommer du eller inte?

– Vad ska jag göra där?

– Du kan vara special guest emcee.

– Räkna in mig.

Per Lundberg GB

BRIAN WILSON

"Brian Wilson presents Smile"

Nonesuch/Warner

När Brian Wilson bestämde sig för att göra en ny studioversion av skivan *Smile* från 1967 var det ingen som blev orolig för att det skulle bli pretentiös pannkaka. Som en musikaliskt vital 62-åring är Brian Wilson för smart för det. Allt han rör vid blir inte mästerverk, men det blir heller aldrig dåligt. Årets version av *Smile* blir givetvis inte i klass med vare sig originalskivan eller *The Smile Sessions*.

De vacklande och stundtals genialiska verken var gjorda av en galning instängd i hemmet. Pop-psykedelia på gränsen till sammanbrott som i dagens version har reducerats till en mer intelligent, lättlyssnad och luftig matta.

Här framförs låtar som *Good Vibrations, Song for Children, Heroes and Villains* på ett smakfullt, lite sofistikerat och arrangerat sätt. Han gör ingen besviken, men som skiva blir det i sitt sammanhang en bagatell.

Jonas Elgemark

JAH WOBBLE

"I Could Have Been a Contender"

Trojan/Border

Gamle Public Image Ltd-basisten och mångsysslaren Jah Wobble har namngett denna antologi med stor glimt i ögat. I själva verket har han inte varit speciellt intresserad av att bli en utmanare, och definitivt inte till någon pop-tron. Han är alldeles för flummig och inspirerad för att sälja ut sin konstat för pengar. Istället har han inriktat sig på att göra suggestiv och pulserande världsmusik. Samarbetspartners sedan slutet av sjuttioalet omfattar Natasha Atlas, Bill Laswell, Holger Czukay och Jaki Liebezeit från tyska gruppen Can, John Lydon och resten av PIL, Brian Eno, Bernie Worrell från Funkadelic, U2:s The Edge och Pharoah Sanders. Samt ett gäng östeuropeiska och västasiatiska sångerskor.

Och denna trippel-CD är magnifik i sin kaotiska bredd. Några smakprov från post-punk-PIL-tiden finns givetvis med tillsammans med otaliga sinnesutvidgande spår med sköna titlar: *How Much are They, Elevator Music, Becoming More like God* och *Shout at the Devil* för att nämna några. Mest känt blev bandet Jah Wobble's Invaders Of The Heart för *Visions of You*, hitlåten med Sinead O'Connor på sång. Men resan kallad *I Could Have Been a Contender* är mer än en hit och massiv av flum – framförallt gungar basen något alldeles sagolikt vare sig Jah spelar dub, symfonisk pop eller rock.

Gränsöverskridare och visionär? Visst är han det. En av de riktigt få.

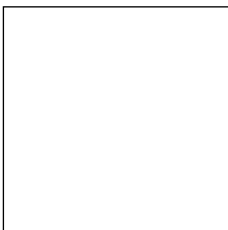
Gary Andersson

EARL ZINGER

"Speaker Stack Commandments"

!K7/Playground

Det skulle kunna vara så att Earl Zinger är

en något funkigare variant av Jimi Tenor. För precis som hos finnen så har Zinger en vision av en slags kosmisk musik som absolut inte får kedjas fast och snärjas in. Det är stora gester och mycket skruvad humor, och ju mer infall och tokigheter – desto mer Earl Zinger.

Det är bäst när han gör jazzpumpande *Just Might Be* som kunde ha varit The Cramps om de någonsin fick för sig att göra dansmusik utan gitarrer. I nitton spår är det dock för mycket och för disparat.

Mats Almegård

